

การนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ: กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลวังยาง
จังหวัดสุพรรณบุรี

ปริญญานิพนธ์

ของ

ศิริพร เขียวใสว

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานโยบายสาธารณะ

กุมภาพันธ์ 2550

การนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ: กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลวังยาง
จังหวัดสุพรรณบุรี

บทคัดย่อ
ของ
ศิริพร เขียวไสว

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานโยบายสาธารณะ
กุมภาพันธ์ 2550

ศิริพร เขียวไธว. (2550). การนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ : กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลวังยาง จังหวัดสุพรรณบุรี. ปรินทิพย์. (นโยบายสาธารณะ).

กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม :

อาจารย์ ดร. อรรถพร โพธิสุข. , ผู้ช่วยศาสตราจารย์ จารุวรรณ ขำเพชร

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลจากการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลวังยาง จังหวัดสุพรรณบุรี และศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้คือ ผู้ดำเนินโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) จำนวน 98 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ได้แก่ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน one way ANOVA และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

ผลการศึกษาพบว่า

1. ผลจากการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติประสบผลสำเร็จในระดับปานกลาง

2. ปัจจัยด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย, ทรัพยากร, การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมนำนโยบายไปปฏิบัติ, ลักษณะขององค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ, เงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง, ทักษะของผู้ปฏิบัติงาน มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ และสามารถอธิบายความสำเร็จของการนำโครงการไปปฏิบัติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. สถานภาพบุคคลที่แตกต่างกัน ไม่ทำให้เกิดความแตกต่าง ในเรื่องมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย, ทรัพยากร, การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมนำนโยบายไปปฏิบัติ, ลักษณะขององค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ, เงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง, ทักษะของผู้ปฏิบัติงาน

THE POLICY IMPLEMENTATION OF CASH ALLOWANCE FOR THE ELDERLY: A CASE
STUDY OF WANGYANG SUBDISTRICT ADMINISTRATION ORGANIZATION,
SUPHANBURI PROVINCE

AN ABSTRACT
BY
SIRIPORN KHIAWSAWAI

Presented in Partial Fulfillment of the Requirement for the
Master of Public Administration Degree in Public Policy
at Srinakharinwirot University
February 2007

Siriporn Khiawsawai. (2007). *The Policy Implementation of Cash Allowance for The Elderly: A Case Study of Wangyang Subdistric Administration Organization, Suphanburi Province*. Master Thesis, M.P.A. (Public Policy). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee : Annop Phothisuk , Ph.D., Asst.Prof. Jaruwan Kumpetch.

The purpose of this research were to study the outcome of the Policy Implementation of Cash Allowance for the Elderly: a case study of Wangyang Subdistrict Administration Organization Suphanburi Province and to find its affecting factors.

The sample, were 98 officails operating for cash allowance for the elderly. Data were collected through questionnaires and analyzed by using percentage, mean, standard Deviation, one way ANOVA and multiple regression analysis.

The findings were as follows:

1. Achievement outcome of The policy implementation of cash allowance for the elderly was medium rated achieved at the moderate level.

2. Policy standards and objectives, policy resources, interorganizational communication and enforcement activities, characteristics of the implementation agencies, economic, social, and political conditions, and the disposition of implementors have effected successfully toward the policy implementation of cash allowance for the elderly with statistically significant at 0.05 level.

3. There were no different opinions officials different personal Characteristics in the following factors: policy standards and objectives, policy resources, interorganizational communication and enforcement activities, characteristics of the implementation agencies, economic, social, and political conditions, and the disposition of implementors.

การนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ: กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลวังยาง
จังหวัดสุพรรณบุรี

ปริญญาานิพนธ์

ของ

ศิริพร เขียวใสว

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานโยบายสาธารณะ

กุมภาพันธ์ 2550

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

การนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ

กรณีศึกษา : องค์การบริหารส่วนตำบลวังยาง จังหวัดสุพรรณบุรี

ของ

ศิริพร เขียวใส

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานโยบายสาธารณะ

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เพ็ญสิริ จีระเดชากุล)

วันที่.....เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ.2550

คณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

..... ประธาน

..... ประธาน

(อาจารย์ ดร.อรรณพ โพธิสุข)

(รองศาสตราจารย์ ดร.วรพิตย์ มีมาก)

..... กรรมการ

..... กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ จารุวรรณ ขำเพชร)

(อาจารย์ ชีวินทร์ ฉายาขวลิต)

..... กรรมการ

(อาจารย์ ดร.อรรณพ โพธิสุข)

..... กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ จารุวรรณ ขำเพชร)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์นี้สำเร็จได้ด้วยดีเป็นเพราะผู้วิจัยได้รับความกรุณาอย่างยิ่งจาก อาจารย์ ดร.อรรณพ โพธิสุข ประธานกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์จาวรรรณ ขำเพชร กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ท่านทั้งสองได้เสียสละเวลาอันมีค่าเพื่อให้คำปรึกษาแนะนำ ให้การจัดทำวิจัยนี้ทุกขั้นตอน ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

นอกจากนี้ขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อสมบุญ และคุณแม่จิราภรณ์ เขียวใสว ที่มีส่วน สำคัญอย่างยิ่งที่ทำให้งานวิจัยชิ้นนี้ประสบความสำเร็จ ท่านทั้งสองเป็นผู้ให้ทั้งกำลังใจ และ กำลังทรัพย์ที่ดีตลอดมา ส่งเสริมให้ลูกมีความมานะพากเพียร จนได้เป็นมหาบัณฑิตในวันนี้ และอีก หนึ่งในที่ผลักดันให้เกิดความสำเร็จในวันนี้คือ คุณยายแสง เสร็จกิจ ที่มีส่วนสำคัญในการอบรมเลี้ยงดู ทำให้หลานเป็นผู้ที่มีความคิด ความอ่านดี รู้จักแยกแยะว่าสิ่งไหนคือสิ่งที่ควรเลือกกระทำ หลานขอ กราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ท้ายที่สุดขอคุณเล็ก ต่าย เก่ง เธอทั้งสามคนเป็นเพื่อนที่ดีมากๆ คอยให้กำลังใจที่ดีซึ่งกัน และกันตลอดระยะเวลาที่ศึกษา และทำงานวิจัยค่ะ

ศิริพร เขียวใสว

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายในการวิจัย.....	4
ความสำคัญของการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	8
สมมติฐานทางการวิจัย.....	8
2 เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องและกรอบความคิดในการวิจัย.....	9
ความหมายของนโยบายสาธารณะ.....	9
นियมนำนโยบายไปปฏิบัติ.....	10
แนวคิดเกี่ยวกับการนำนโยบายไปปฏิบัติ.....	11
ระบบบริการสวัสดิการสังคมผู้สูงอายุไทย.....	16
ข้อมูลเกี่ยวกับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ.....	19
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	26
3 วิธีการดำเนินการวิจัย.....	32
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	32
การสร้างเครื่องมือที่ใช้สำหรับการวิจัย.....	32
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	35
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	36

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	38
การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	39
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	72
สรุปผล.....	74
อภิปรายผล.....	84
ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย.....	92
บรรณานุกรม.....	94
ภาคผนวก.....	97
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	112

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกระดับการศึกษา.....	39
2 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกลักษณะการมีส่วนร่วม ในโครงการ.....	40
3 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกประสบการณ์ทำงาน ในชุมชน.....	40
4 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกประสบการณ์ทำงาน ในชุมชน.....	41
5 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกประสบการณ์ทำงาน ในชุมชน.....	41
6 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกประสบการณ์ทำงาน ในชุมชน.....	42
7 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกประสบการณ์ทำงาน ในชุมชน.....	42
8 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกประสบการณ์ทำงาน ในชุมชน.....	43
9 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกประสบการณ์ทำงาน ในชุมชน.....	43
10 ระดับความสำคัญของค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของปัจจัยที่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับ ผู้สูงอายุไปปฏิบัติ.....	44
11 ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และการแปลความ เกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการนำโครงการฯ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติด้านมาตรฐานและ วัตถุประสงค์ของนโยบาย.....	45

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
12 ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และการแปลความเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการนำโครงการฯ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติด้านทรัพยากร.....	46
13 ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และการแปลความ เกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการนำโครงการฯ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติด้านการสื่อสารระหว่างองค์กร และกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ.....	47
14 ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และการแปลความ เกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการนำโครงการฯ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติด้านลักษณะองค์กรในการนำนโยบายไปปฏิบัติ.....	48
15 ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และการแปลความ เกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการนำโครงการฯ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติด้านเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง.....	49
16 ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และการแปลความ เกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการนำโครงการฯ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติด้านทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน.....	50
17 ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความ และการจัดอันดับเกี่ยวกับผลการนำโครงการฯ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ.....	51
18 ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความ และการจัดอันดับเกี่ยวกับผลการนำโครงการฯ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติด้านผู้สูงอายุมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น.....	52
19 ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความ และการจัดอันดับเกี่ยวกับผลการนำโครงการฯ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติด้านผู้สูงอายุสามารถดำรงชีวิตอยู่ในชุมชนได้อย่างเหมาะสม.....	54

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
20 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีผลต่อการนำโครงการฯ (เบี่ยงชีฟ) ไปปฏิบัติ กับผลจากการนำโครงการฯ (เบี่ยงชีฟ) ไปปฏิบัติ.....	60
21 การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษา และการนำโครงการฯ (เบี่ยงชีฟ) ไปปฏิบัติ โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA).....	64
22 การจับคู่รายคู่แบบ LSD ของผู้ดำเนินโครงการฯ (เบี่ยงชีฟ) ในระดับการศึกษาต่างๆ.....	65
23 การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างลักษณะการมีส่วนร่วมในโครงการ และการนำโครงการฯ (เบี่ยงชีฟ) ไปปฏิบัติ โดยใช้ T-test Independent.....	66
24 การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างประสบการณ์ทำงานในชุมชน และการนำโครงการฯ (เบี่ยงชีฟ) ไปปฏิบัติ โดยใช้ T-test Independent.....	66
25 การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างประสบการณ์ทำงานในชุมชน และการนำโครงการฯ (เบี่ยงชีฟ) ไปปฏิบัติ โดยใช้ T-test Independent.....	67
26 การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างประสบการณ์ทำงานในชุมชน และการนำโครงการฯ (เบี่ยงชีฟ) ไปปฏิบัติ โดยใช้ T-test Independent.....	68
27 การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างประสบการณ์ทำงานในชุมชน และการนำโครงการฯ (เบี่ยงชีฟ) ไปปฏิบัติ โดยใช้ T-test Independent.....	68
28 การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างประสบการณ์ทำงานในชุมชน และการนำโครงการฯ (เบี่ยงชีฟ) ไปปฏิบัติ โดยใช้ T-test Independent	69
29 การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างประสบการณ์ทำงานในชุมชน และการนำโครงการฯ (เบี่ยงชีฟ) ไปปฏิบัติ โดยใช้ T-test Independent.....	70
30 การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างประสบการณ์ทำงานในชุมชน และการนำโครงการฯ (เบี่ยงชีฟ) ไปปฏิบัติ โดยใช้ T-test Independent.....	70

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

1	ตัวแบบการนำนโยบายไปปฏิบัติของแวน มิเตอร์ และแวน ฮอร์น.....	13
---	--	----

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

จากการที่รัฐบาลประสบผลสำเร็จในการลดอัตราการเพิ่มของประชากร โดยลดอัตราการเกิด ทำให้เกิดผลกระทบอีกด้านหนึ่ง คือ ทำให้สัดส่วนของประชากรผู้สูงอายุเพิ่มขึ้นไปด้วย มีผลให้ปัจจุบันประเทศไทยเปลี่ยนผ่านเข้าสู่ภาวะเป็นประชากรผู้สูงอายุ โดยถือตามเกณฑ์ขององค์การสหประชาชาติซึ่งกำหนดว่าถ้าสัดส่วนของประชากรที่อายุ 65 ปีขึ้นไปมีมากกว่าร้อยละ 7 ของประชากรทั้งหมด ถือว่าประเทศนั้นเข้าสู่ภาวะประชากรผู้สูงอายุ แต่ในประเทศไทยได้ให้คำนิยามผู้สูงอายุคือ ผู้ที่มีอายุ 60 ปีขึ้นไป ซึ่งจากข้อมูลพบว่าในปีพ.ศ. 2546 ประเทศไทยมีประชากรทั้งสิ้นประมาณ 63 ล้านคน มีประชากรผู้สูงอายุประมาณ 6.6 ล้านคน หรือ ร้อยละ 10.4 ของประชากรทั้งหมด แต่ถ้าใช้คำนิยามขององค์การสหประชาชาติว่าประชากรผู้สูงอายุนั้นคือ ผู้ที่มีอายุ 65 ปีขึ้นไปจะมีประชากรผู้สูงอายุในประเทศประมาณ 4.4 ล้านคน หรือร้อยละ 7 ในปีพ.ศ. 2548 เพิ่มขึ้นเป็นประมาณ 7 ล้านกว่าคน หรือร้อยละ 12 (อายุ 60 ปีขึ้นไป) จากจำนวนประชากรทั้งสิ้น 64 ล้านคน และจากการคาดการณ์ไปอีก 20 ปีข้างหน้า ในปี พ.ศ. 2568 ประชากรในประเทศไทยจะมีจำนวนประมาณ 70 ล้านคนโดยมีจำนวนประชากรผู้สูงอายุ(อายุ 60 ปีขึ้นไป) มากถึง 15 ล้านคน หรือร้อยละ 21 (ปราโมทย์ ประสาทกุล. 2546:5; 2547: 5; 2548: 4)

จากสถานการณ์ดังกล่าวทำให้เกิดคำถามขึ้นว่า ถ้าหากผู้สูงอายุเหล่านี้ไม่มีงานทำ หรือทำงานไม่ได้ หรือว่าทำงานได้แต่มีรายได้ไม่เพียงพอแก่การยังชีพ รวมทั้งไม่มีลูกหลานคอยดูแล แล้วผู้สูงอายุเหล่านี้จะดำรงชีพอยู่ได้อย่างไรในสังคมปัจจุบันที่ต้องใช้เงินเป็นสิ่งแลกเปลี่ยนปัจจัยที่สำคัญในการดำเนินชีวิต ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษาสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุพบว่า รัฐบาลเองได้ตระหนักถึงความสำคัญของประชากรกลุ่มผู้สูงอายุเป็นอย่างดี จึงมิได้ทอดทิ้งหรือละเลยประชากรกลุ่มนี้ เห็นได้จาก รัฐบาลได้อนุมัติให้กรมประชาสงเคราะห์ดำเนินการด้านการสงเคราะห์ผู้สูงอายุ และได้มีการจัดตั้งสถานสงเคราะห์คนชราเป็นแห่งแรก ตั้งแต่ปีพ.ศ. 2496 ซึ่งต่อมามีการจัดตั้งเพิ่มขึ้นตามจังหวัดต่างๆ อีกหลายแห่ง และในระยะหลังกรมประชาสงเคราะห์ได้หันมามุ่งเน้นการจัดตั้งศูนย์บริการทางสังคมสำหรับผู้สูงอายุมากกว่าสถานสงเคราะห์ เนื่องจากเล็งเห็นว่าจะสามารถให้บริการแก่ผู้สูงอายุได้อย่างกว้างขวาง และทั่วถึงมากกว่า และมีการดำเนินงานในเชิงป้องกัน และพัฒนามากกว่าแก้ไขปัญหา แต่อย่างไรก็ตาม บริการทั้งสองลักษณะดังกล่าวนี้ยังไม่สามารถตอบสนองความต้องการของผู้สูงอายุที่เดือดร้อนได้ โดยเฉพาะผู้สูงอายุในเขตชนบท ด้วยเหตุนี้รัฐบาลจึงมีแนวคิดปรับเปลี่ยนรูปแบบการให้บริการโดยสถาบัน

เช่น บริการสถานสงเคราะห์คนชรา และศูนย์บริการทางสังคมสำหรับผู้สูงอายุ ฯลฯ มาเป็นบริการภายนอกสถาบัน แต่อยู่ภายใต้หลักการชุมชนเป็นฐาน และการมีส่วนร่วมของราษฎรในชุมชนเท่านั้นก็คือ **บริการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ** ซึ่งสวัสดิการในรูปแบบนี้มีความสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ในหมวด 3 สิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย (มาตรา 54) “บุคคลซึ่งมีอายุเกินหกสิบปีบริบูรณ์และไม่มีรายได้ เพียงพอแก่การยังชีพมีสิทธิได้รับความช่วยเหลือจากรัฐ ทั้งนี้ตามที่กฎหมายบัญญัติ” และหมวด 5 แผนนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ (มาตรา 80)วรรค2 “รัฐต้องสงเคราะห์คนชรา ผู้ยากไร้ ผู้พิการหรือทุพพลภาพและผู้ด้อย โอกาสให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีและพึ่งตนเองได้” จะเห็นได้ว่ามีเกณฑ์พิจารณาอยู่ 2 ประการคือ 1) อายุต้องเกิน 60 ปีบริบูรณ์ 2) ไม่มีรายได้เพียงพอแก่การยังชีพ และแนวนโยบายพื้นฐานของรัฐต่อสวัสดิการผู้สูงอายุน่าจะมุ่งเน้นให้ความช่วยเหลือแก่กลุ่มผู้สูงอายุที่ยากจน ไม่มีผู้ดูแล และช่วยเหลือตนเองไม่ได้ ซึ่งจากบทบัญญัติดังกล่าวทำให้เกิดการผลักดันพระราชบัญญัติผู้สูงอายุแห่งชาติ ปีพ.ศ.2546 โดยมีการบัญญัติให้จัดบริการเบี้ยยังชีพให้กับผู้ที่จำเป็นต้องได้รับการช่วยเหลือในมาตรา 11 (10) จึงนับได้ว่าเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุเป็นอีกนโยบายที่เป็นรูปธรรมที่สามารถตอบสนองเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญฉบับนี้ได้เป็นอย่างดี

การดำเนินการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุนั้นครอบคลุมอยู่ในความดูแลของกรมประชาสงเคราะห์ กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม ต่อมารัฐบาลมีนโยบายการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่นส่งผลให้ในปีพ.ศ.2544 กรมประชาสงเคราะห์ได้เริ่มดำเนินการถ่ายโอนภารกิจของบริการเบี้ยยังชีพมาให้กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นและกรุงเทพมหานครดำเนินการแทน ระหว่างที่มีการถ่ายโอนภารกิจนั้น ได้มีการปรับกรมประชาสงเคราะห์ตามแผนปฏิรูประบบบริหารภาครัฐ ไปสังกัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ และได้จัดตั้งส่วนราชการกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการสังคมขึ้น เพื่อรับผิดชอบภารกิจของกรมประชาสงเคราะห์ โดยการถ่ายโอนภารกิจของบริการเบี้ยยังชีพให้ท้องถิ่นเสร็จสิ้นตามเป้าหมายในปีพ.ศ. 2546 ในปีเดียวกันนั้น กระทรวงมหาดไทยได้ทำหนังสือแจ้งให้องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นได้ทราบ ว่า หากจำนวนเงินเบี้ยยังชีพที่องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นได้รับการจัดสรรจากรัฐบาลไม่เพียงพอกับจำนวนผู้สูงอายุที่มีคุณสมบัติได้รับเบี้ยยังชีพตามระเบียบฯ ที่กำหนด องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นก็สามารถตั้งงบประมาณสมทบให้เพียงพอกับจำนวนผู้สูงอายุที่มีคุณสมบัติข้างต้นได้ โดยจำนวนงบประมาณสมทบที่จัดขึ้นนั้นให้ขึ้นอยู่กับรายได้ขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นสำคัญ แต่คงใช้ระเบียบของกรมประชาสงเคราะห์ ปีพ.ศ.2543 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) ปีพ.ศ. 2545 ควบคู่กับแนวทางการดำเนินงานเกี่ยวกับการให้การสงเคราะห์เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ปีงบประมาณ 2546 สำหรับองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น เช่นเดิม

เบี้ยยังชีพคนชราเป็นภารกิจที่สอดคล้องกับอำนาจหน้าที่เดิมขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นในด้านการส่งเสริมการพัฒนาสตรี เด็กเยาวชน ผู้สูงอายุ ผู้ด้อยโอกาส และผู้พิการอยู่แล้ว โดยวิธีดำเนินโครงการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุที่สำคัญ 4 ขั้นตอนดังนี้

1. คณะกรรมการศูนย์สงเคราะห์ราษฎรประจำหมู่บ้าน คัดเลือกผู้สูงอายุของหมู่บ้านที่มีคุณสมบัติตามระเบียบฯ

2. คณะกรรมการพิจารณาเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุของ อบต. เรียกประชุมคณะกรรมการฯ เพื่อพิจารณาผู้ที่สมควรได้รับเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพ

3. อบต. เสนอรายชื่อผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพจากงบประมาณของรัฐบาลผ่านอำเภอไปยังจังหวัด ส่วนรายชื่อผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพจากงบประมาณขององค์การบริหารส่วนท้องถิ่น(งบประมาณสมทบ) ให้เสนอไปยังผู้บริหารท้องถิ่นเพื่อพิจารณาอนุมัติตัวบุคคลที่ได้รับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ

4. การเบิกเงินเบี้ยยังชีพ

การดำเนินงานทั้งหมดนี้อยู่ในความรับผิดชอบของสำนักงานปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล

โครงการเบี้ยยังชีพเป็นโครงการเอื้อประโยชน์สำหรับผู้มีอายุเกิน 60 ปีขึ้นไปที่ประสบปัญหาในด้านต่างๆ ได้แก่ ไม่มีรายได้เพียงพอแก่การยังชีพหรือถูกทอดทิ้ง ขาดผู้อุปการะเลี้ยงดู ไม่สามารถประกอบอาชีพเลี้ยงดูตนเองได้ ในช่วงแรกที่เริ่มมีโครงการนี้ มีการจ่ายเงินสงเคราะห์ (เบี้ยยังชีพจากงบประมาณของรัฐบาล) ให้คนละ 200 บาทต่อเดือน แต่เมื่อเกิดภาวะเศรษฐกิจช่วงปีพ.ศ. 2540 รัฐบาลได้ปรับเบี้ยยังชีพเพิ่มเป็นคนละ 300 บาทต่อเดือน ปัจจุบันจ่ายเป็น 6 เดือนต่อครั้ง ทำให้ผู้สูงอายุได้เป็นเงินก้อนคือ 1,800 บาทต่องวด ส่วนเบี้ยยังชีพจากงบประมาณขององค์การบริหารส่วนตำบลวังยาง จังหวัดสุพรรณบุรีนั้น (งบประมาณสมทบ) ปัจจุบันจ่ายให้คนละ 200 บาทต่อเดือน และจ่ายเงินพร้อมกับเบี้ยยังชีพจากงบประมาณของรัฐบาล แต่ผู้สูงอายุจะได้รับ 1,200 บาทต่องวด

เบี้ยยังชีพคนชราเป็นสวัสดิการในรูปแบบโครงข่ายความคุ้มครองทางสังคม ที่เข้ามาสนับสนุนหรือช่วยบรรเทาความเดือดร้อนในภาวะวิกฤตให้ผู้สูงอายุมีรายได้หรือทรัพยากรด้านการเงิน ซึ่งถือเป็นปัจจัยสำคัญที่สามารถตอบสนองความต้องการพื้นฐาน พร้อมทั้งช่วยส่งเสริมโอกาสและความเสมอภาคทางสังคมให้ผู้สูงอายุสามารถดำรงชีพอยู่ได้เช่นเดียวกับผู้สูงอายุคนอื่นๆ อันเป็นแนวทางที่จะช่วยให้คุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุดีขึ้น ซึ่งเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของนโยบายที่ตั้งไว้ แต่ปัญหาคำคัญที่ผู้สูงอายุประสบอยู่นอกจากขาดแคลนทรัพยากรทางการเงินคือ การไม่สามารถเข้าถึงทรัพยากรที่รัฐจัดสรร อาจจะด้วยสาเหตุต่างๆ เช่น อยู่ในพื้นที่ห่างไกล, ถูกกีดกัน และปัญหาจำนวนผู้สูงอายุซึ่งมีคุณสมบัติตามหลักเกณฑ์ที่จะได้รับเบี้ยยังชีพในแต่ละพื้นที่มีมากเกินไปจนโควตาที่ได้รับทั้งที่องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นได้

ตั้งงบประมาณสมทบแล้วก็ตาม ดังนั้นกลุ่มผู้ปฏิบัติงานจำเป็นต้องมี หรือสร้างแนวคิด, หลักการ หรือการพัฒนาทักษะในด้านต่าง ๆ เพื่อใช้ในการปฏิบัติงานเพราะเป็นผู้มีหน้าที่สำคัญในฐานะผู้จัดการ และผู้สนับสนุนนโยบายให้ผู้สูงอายุได้รับทรัพยากร (เบี้ยยังชีพ) ที่จำเป็นอย่างทั่วถึง

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาเรื่อง “การนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ” เป็นความพยายามที่จะศึกษาผลจากการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ และมีปัจจัยใดบ้างที่มีผลต่อการดำเนินงาน ซึ่งผลที่ได้จากการศึกษาเชื่อว่า จะสามารถใช้เป็นแนวทางสำหรับการพัฒนาการนำนโยบายไปปฏิบัติในองค์กร และช่วยเป็นพื้นฐานสำหรับผู้ที่มีใจศึกษา รวมทั้งดำเนินการวิจัยต่อยอดในอนาคต

ความมุ่งหมายในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาผลจากการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลวังยาง จังหวัดสุพรรณบุรี
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการศึกษาครั้งนี้ จะเป็นประโยชน์ต่อผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบลตลอดจนผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง เพื่อใช้ในการพัฒนาองค์การ ปรับปรุงการปฏิบัติงานให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ในแต่ละด้าน ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น และเป็นประโยชน์สำหรับผู้ที่มีใจศึกษาค้นคว้า เกี่ยวกับการนำนโยบายไปปฏิบัติให้กว้างขวางยิ่งขึ้น

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

บุคคลผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ: กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลวังยาง จังหวัดสุพรรณบุรี

ผู้ดำเนินโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ได้แก่

คณะกรรมการศูนย์สงเคราะห์ราษฎรประจำหมู่บ้าน จำนวน 67 คน

คณะกรรมการระดับท้องถิ่น จำนวน 31 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

การเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ บุคคลผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ: กรณีศึกษาขององค์การบริหารส่วนตำบลวังยาง จังหวัดสุพรรณบุรี ซึ่งได้จากประชากรดังกล่าวข้างต้น ดังนี้

ผู้ดำเนินโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ได้แก่

คณะกรรมการศูนย์สงเคราะห์ราษฎรประจำหมู่บ้าน จำนวน 67 คน

คณะกรรมการระดับท้องถิ่น จำนวน 31 คน

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้ทำการสัมภาษณ์ผู้ดำเนินโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุเพิ่มเติม เพื่อจะทำให้การวิจัยครั้งนี้มีความครอบคลุม และชัดเจนมากยิ่งขึ้น

ข้อจำกัดในการวิจัย

เนื่องจากข้อจำกัดทางด้านเวลา และค่าใช้จ่ายของผู้วิจัย

1. ผู้วิจัยเลือกศึกษาตัวแปรอิสระ 6 ตัวคือ มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย, ทรัพยากร, การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมนโยบายไปปฏิบัติ, ลักษณะขององค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ, เงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง, ทศนคติของผู้ปฏิบัติงานเท่านั้น ซึ่งผู้วิจัยคาดว่าเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

2. ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยยึดระเบียบกรมประชาสงเคราะห์ว่าด้วยการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ ปีพ.ศ. 2543 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) ปีพ.ศ.2545 รวมทั้งแนวทางการดำเนินงานเกี่ยวกับการให้การสงเคราะห์เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุปีงบประมาณ 2546 สำหรับองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นเท่านั้น ผู้วิจัยจะไม่นำระเบียบของกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่น ปีพ.ศ.2548 มาใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เนื่องจากองค์การบริหารส่วนตำบลวังยาง จังหวัดสุพรรณบุรี เพิ่งเริ่มมีการศึกษาระเบียบนี้และมีการนำมาใช้ในปีงบประมาณ 2549

3. ผู้วิจัยศึกษาการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลวังยาง จังหวัดสุพรรณบุรี ในช่วงปีงบประมาณ 2548

ตัวแปรที่ศึกษา ในการวิจัยครั้งนี้ มีดังต่อไปนี้

1. ตัวแปรอิสระคือ ปัจจัยที่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติมีดังนี้
 - 1.1 มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย
 - 1.2 ทรัพยากร
 - 1.3 การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมน่านโยบายไปปฏิบัติ
 - 1.4 ลักษณะขององค์การในการน่านโยบายไปปฏิบัติ
 - 1.5 เงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง
 - 1.6 ทศนคติของผู้ปฏิบัติงาน
2. ตัวแปรตาม คือ ผลจากการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย** หมายถึง ลักษณะนโยบายที่มีแนวทางของวัตถุประสงค์ชัดเจน เฉพาะเจาะจง แต่ละคนอ่านแล้วมีความเข้าใจที่ตรงกันทันที
2. **ทรัพยากร** หมายถึง จำนวนบุคลากร ระยะเวลาในการดำเนินงาน และงบประมาณ ที่ใช้ในการปฏิบัติงานได้อย่างเพียงพอ และเหมาะสม
3. **การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการน่านโยบายไปปฏิบัติ** หมายถึง ความสามารถในการสื่อสารข้อความได้ชัดเจน ถูกต้อง ทำให้ผู้ปฏิบัติงานความเข้าใจในทิศทางที่ตรงกัน
4. **ลักษณะขององค์การในการน่านโยบายไปปฏิบัติ** หมายถึง ลักษณะของหน่วยงานที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการน่านโยบายปฏิบัติ ได้แก่ ความสามารถของบุคลากร ความสัมพันธ์ของบุคคลภายในหน่วยงาน และโครงสร้างองค์การ เป็นต้น
5. **เงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง** หมายถึง การที่กลุ่มผู้ปฏิบัติงาน ประชาชน หรือบุคคลสำคัญในท้องถิ่นเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย โดยแสดงออกด้วยการสนับสนุนหรือคัดค้านนโยบาย
6. **ทศนคติของผู้ปฏิบัติงาน** หมายถึง แนวความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของบุคคลที่มีต่อนโยบายเบี้ยยังชีพ เช่น การรับรู้และความเข้าใจในนโยบาย ความเต็มใจในการปฏิบัติงาน ภาวะดีหรือร้ายในการทำงาน เป็นต้น

7. ผลจากการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ หมายถึง ความสำเร็จหรือล้มเหลวของผลที่เกิดจากการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ซึ่งวัดจากวัตถุประสงค์ของโครงการคือ ผู้สูงอายุมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น และสามารถดำรงชีวิตอยู่ในชุมชนได้อย่างเหมาะสม ภายหลังจากได้รับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ

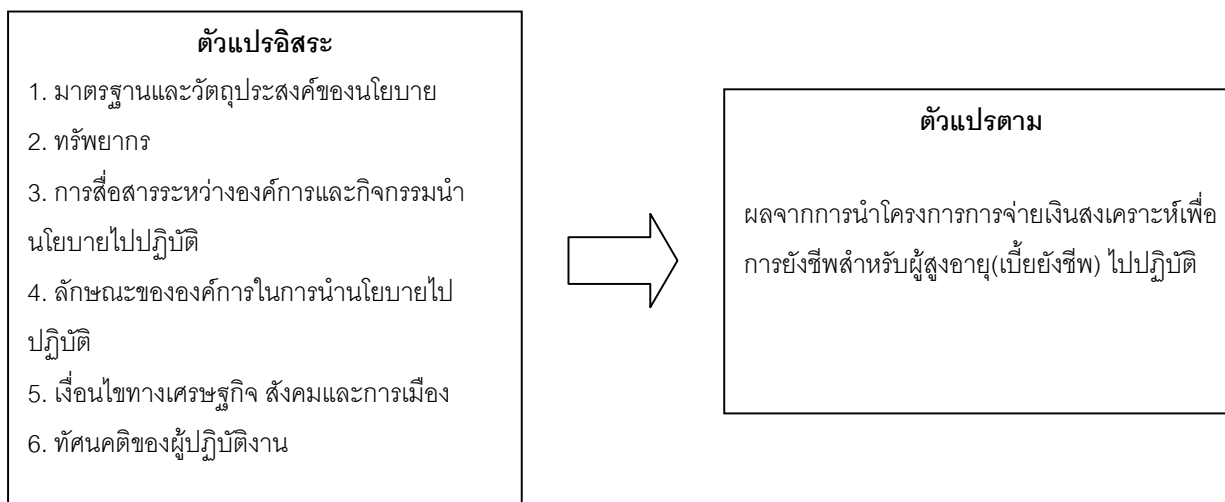
7.1 ผู้สูงอายุมีคุณภาพชีวิตที่ดี หมายถึง การได้รับบริการเบี้ยยังชีพทำให้ผู้สูงอายุสามารถดำรงชีพ โดยมีอาหาร น้ำดื่ม เครื่องนุ่งห่ม และยารักษาโรคอย่างเพียงพอ รวมทั้งมีความสุข และความมั่นคงทางจิตใจในหลักประกันด้านรายได้ที่ได้รับ ทำให้ผู้สูงอายุมีความมั่นใจในคุณค่าของตนเอง ถึงความสามารถพึ่งพิงตนเองได้มากยิ่งขึ้น

7.2 ผู้สูงอายุสามารถดำรงชีวิตอยู่ในชุมชนได้อย่างเหมาะสม หมายถึง เบี้ยยังชีพที่ผู้สูงอายุได้รับเพียงพอกับค่าใช้จ่ายที่จำเป็นของผู้สูงอายุ ทำให้ผู้สูงอายุดำเนินชีวิตในชุมชน โดยไม่ได้รับการดูถูกเหยียดหยาม คนในชุมชนและครอบครัวมองผู้สูงอายุว่ามีศักดิ์ศรีเท่าเทียมกับผู้สูงอายุคนอื่นๆ

8. ผู้สูงอายุ หมายถึง ผู้สูงอายุที่มีคุณสมบัติตามระเบียบกรมประชาสงเคราะห์ว่าด้วยการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (ฉบับที่ 2) ปีพ.ศ.2545 ในที่นี้หมายถึง ผู้สูงอายุที่มีอายุเกิน 60 ปีขึ้นไป ไม่มีรายได้เพียงพอแก่การยังชีพหรือถูกทอดทิ้ง หรือขาดผู้อุปการะเลี้ยงดูและไม่สามารถประกอบอาชีพเลี้ยงตนเองได้ หรือผู้สูงอายุที่มีปัญหาซ้ำซ้อน อยู่ในพื้นที่ห่างไกล ทุกวันดาร ยากต่อการเข้าถึงบริการ จึงเป็นผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ

9. ผู้บริหารท้องถิ่น หมายถึง นายกองค์การบริหารส่วนตำบล หรือบุคคลที่ได้รับมอบอำนาจจากนายกองค์การบริหารส่วนตำบล

กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานทางการวิจัย

1. มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบายมีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ
2. ทรัพยากรมีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ
3. การสื่อสารระหว่างองค์กรและกิจกรรมนำนโยบายไปปฏิบัติ มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ
4. ลักษณะขององค์กรในการนำนโยบายไปปฏิบัติมีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ
5. เงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมืองมีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ
6. ทักษะของผู้ปฏิบัติงาน มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ
7. สถานภาพบุคคล มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

บทที่ 2

เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องและกรอบความคิดในการวิจัย

ในการศึกษาการนำนโยบายไปปฏิบัติครั้งนี้ ผู้ศึกษาริวิจัยได้ศึกษาเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และแนวคิดเกี่ยวกับการวิจัย ซึ่งได้เสนอตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. ความหมายของนโยบายสาธารณะ
2. นิยามการนำนโยบายไปปฏิบัติ
3. แนวคิดเกี่ยวกับการนำนโยบายไปปฏิบัติ
4. ระบบบริการสวัสดิการสังคมผู้สูงอายุไทย
5. ข้อมูลเกี่ยวกับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ
6. ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

1. ความหมายของนโยบายสาธารณะ

นักวิชาการหลายท่านต่างก็มีความคิดเห็นและเข้าใจว่ากิจกรรมในการกำหนดนโยบายของรัฐอยู่ในขอบเขตการศึกษาของตน แต่ละคนต่างก็พยายามที่จะให้คำนิยามหรือคำอธิบายศัพท์ของนโยบายของรัฐไปในทางที่ตนได้เข้ามามีส่วนเกี่ยวข้อง ดังนี้

โทมัส ดาย (Dye. 1972: 1) ซึ่งได้ให้คำนิยามที่กว้างขวางกว่าคนอื่นคือ เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับรัฐบาลว่า รัฐบาลต้องการจะทำอะไร ทำไมต้องทำเช่นนั้น และอะไรเป็นความแตกต่างที่รัฐบาลกระทำขึ้น นโยบายของรัฐคืออะไรก็ตามที่รัฐบาลต่างๆเลือกกระทำหรือเลือกที่จะไม่กระทำ

ไอรา ชาร์แคนสกี (อุไรวรรณ พันธุ์ประพันธ์. 2533: 9; อ้างอิงจาก Sharkansky. 1970: 1) อธิบายว่านโยบายสาธารณะหมายถึง กิจกรรมต่างๆที่รัฐบาล หรือองค์การของรัฐจัดทำขึ้น อาทิ การจัดบริการสาธารณะ การออกกฎหมายและการบังคับใช้กฎหมายต่างๆ และการจัดพิธีอันถือเป็นสัญลักษณ์ของสังคม เป็นต้น

เดวิด อีสตัน (Easton. 1953: 9) ได้ให้คำนิยามว่า นโยบายของรัฐคือการแจกแจงคุณค่าต่างๆอย่างถูกต้องตามกฎหมายสำหรับสังคมเป็นส่วนรวม ซึ่งอีสตันมีความเห็นว่าการดำเนินการทุกอย่างของรัฐบาลหนึ่งๆไม่ว่าจะเป็นการเลือกที่จะกระทำหรือเลือกที่จะไม่กระทำก็ตาม ย่อมก่อให้เกิดผลในการแจกแจงคุณค่าต่างๆของสังคมนั้นๆและเนื่องจากในประเทศหนึ่งๆนั้น องค์การที่จะมีและใช้อำนาจได้อย่าง

ถูกต้องตามกฎหมายและมีผลต่อบุคคลทุกคนในประเทศนั้นก็คือรัฐบาลและหน่วยงานต่างๆของรัฐบาลเท่านั้น

จากความหมายของนโยบายสาธารณะที่นักวิชาการต่างๆ หลายท่านได้ให้คำนิยามที่แตกต่างกันออกไป อาจกล่าวได้ว่า นโยบายสาธารณะก็คือแนวทางปฏิบัติที่รัฐกำหนดเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ไว้อย่างชัดเจนเพื่อป้องกัน, แก้ไขปัญหาหรือพัฒนาประเทศ โดยรัฐมีอำนาจในการเลือกที่จะกระทำหรือไม่กระทำก็ได้ และผลลัพธ์ที่ได้อาจเป็นผลทางบวกหรือทางลบอย่างใดอย่างหนึ่ง แต่ไม่ว่าผลจากการกระทำจะออกมาอย่างไรย่อมกระทบต่อสาธารณะอย่างแน่นอน

2. นิยามการนำนโยบายไปปฏิบัติ

การศึกษาคำนิยามของการนำนโยบายไปปฏิบัติ อาจจะช่วยทำความเข้าใจสาระสำคัญ และทำให้มองเห็นขอบข่ายของเรื่องที่ศึกษาดีขึ้น การสำรวจของนักวิชาการด้านการนำนโยบายไปปฏิบัติ ยุคบุกเบิกคือ ผลงานของ เพรสแมน (Jeffrey L. Pressman); และวิลด์ฟสกี (Aaron Wildavsky) ที่ได้ทำการศึกษาปัญหาการนำนโยบายการสร้างงานให้ชนกลุ่มน้อยไปปฏิบัติในปีค.ศ. 1973 เขาได้นิยามการนำนโยบายไปปฏิบัติว่า หมายถึง ระดับการเกิดขึ้นของผลนโยบายที่คาดคะเนไว้ และการนำนโยบายไปปฏิบัติอาจได้รับการมองว่า เป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างเป้าหมายที่กำหนดไว้กับปฏิบัติการทั้งหลายที่มุ่ง (geared) ไปสู่การกระทำให้บรรลุผล การนำนโยบายไปปฏิบัติคือ ความสามารถในการจัดการและประสานสิ่งที่จะเกิดขึ้นมาภายหลังในลักษณะที่เป็นลูกโซ่เชิงสาเหตุและผล ทั้งนี้เพื่อให้ได้ผลลัพธ์ที่พึงปรารถนา (Pressman; & Wildavsky. 1973: unpagged)

พอล เอ ซาบาเตียร์ (Paul A. Sabatier); และ ดาเนียล เอ แมสมานเนียน (Daneil A. Mazmanian) เขียนบทความเมื่อปีค.ศ. 1982 เรื่อง “Policy Implementation” ได้ศึกษาถึงความเป็นมาของการนำนโยบายไปปฏิบัติโดยสรุป ดังนี้ คำว่า “นำนโยบายไปปฏิบัติ (to implement)” ตามความหมายใน เว็บสเตอร์ ดิคชันนารี (Webster’ Dictionary) หมายถึง “การจัดหาวิธีในการดำเนินการ (to give practical effect)” และจากความหมายดังกล่าวทั้งสองท่านจึงสรุปความหมายของการนำนโยบายไปปฏิบัติ (Policy Implementation) ไว้ว่าหมายถึง กระบวนการตัดสินใจเชิงนโยบายที่เกิดขึ้นจากกฎหมาย การตัดสินใจพิพากษารรรถคดี คำสั่งของฝ่ายบริหาร หรือกฤษฎีกาที่ออกมาจากสถาบันต่างๆ (Sabatier; & Mazmanian. 1983: 117-149)

โดแนล เอส แวน มิเตอร์ (Donald S. Van Meter); และ คาร์ล อี แวน ฮอร์น (Carl E. Van Horn) ร่วมกันเขียนบทความเมื่อปีค.ศ. 1975 เรื่อง “The Policy Implementation Process: A Conceptual Framework” กำหนดว่า การนำนโยบายไปปฏิบัติหมายถึงความรวมถึงการดำเนินการโดยบุคคลหรือกลุ่มบุคคล ในภาครัฐหรือภาคเอกชน ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวมุ่งที่จะก่อให้เกิดความสำเร็จโดยตรงตามวัตถุประสงค์ จากการตัดสินใจดำเนินนโยบายที่ได้กระทำก่อนหน้านั้นแล้ว (Van Meter; & Van Horn. 1975: 447-449)

3. แนวคิดเกี่ยวกับการนำนโยบายไปปฏิบัติ

แนวความคิดของแวนมิเตอร์และแวนฮอร์น

โดแนล เอส แวนมิเตอร์ (Donald S. Van Meter); และ คาร์ล อี แวน ฮอร์น (Carl E. Van Horn) ร่วมกันเขียนบทความเมื่อปีค.ศ. 1975 เรื่อง “The Policy Implementation Process: A Conceptual Framework” (Van Meter; & Van Horn. 1975) โดยมีวัตถุประสงค์สำคัญเพื่อการสำรวจ กระบวนการของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับผู้ปฏิบัติ ในองค์การที่รับผิดชอบต่อนโยบายโดยตรง และองค์การอื่นๆที่เกี่ยวข้อง

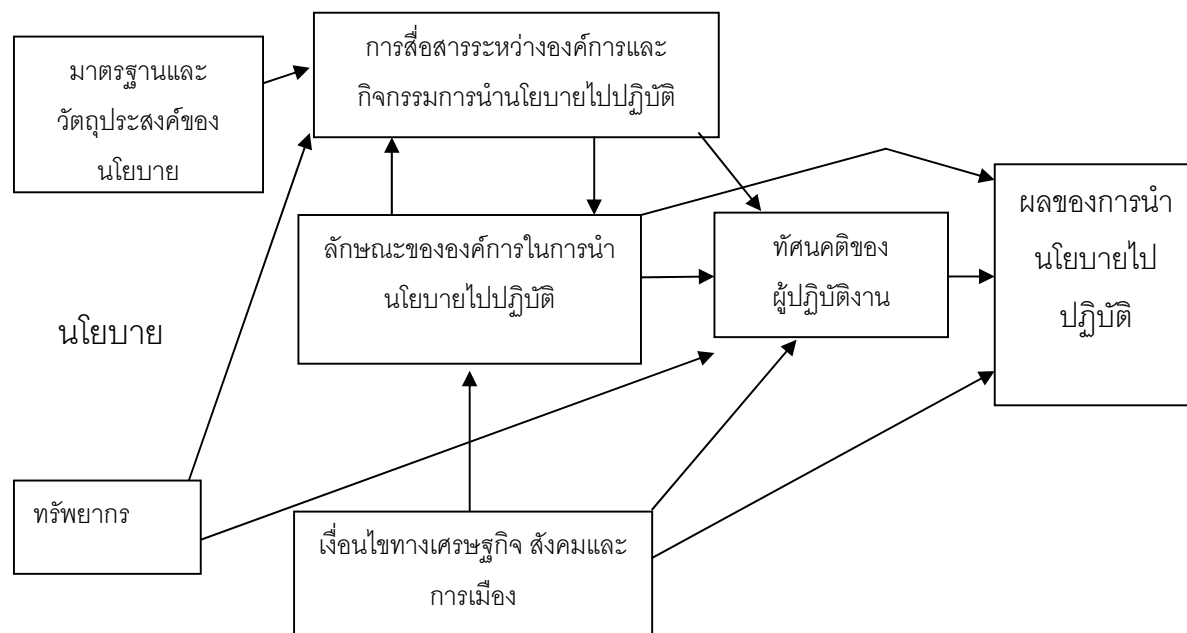
แนวคิดนี้ได้รับอิทธิพลมาจากแนวความคิดเชิงระบบของ อีสตัน ที่ส่งผ่านไปยังผลการศึกษา ระบบการส่งถ่ายนโยบายไปสู่การปฏิบัติที่ ชาร์แกนสกี(Sharkansky); และ แวน มิเตอร์ (Donald S. Van Meter) ได้ศึกษาเรื่องนโยบายและการเมืองของรัฐบาลอเมริกัน เมื่อปีค.ศ. 1975 โดยการพิจารณาตัวแปรที่สำคัญ 6 ตัวแปร คือ 1) สภาพแวดล้อม (Environment) 2) อุปสงค์และทรัพยากร (demands and resources) 3) กระบวนการทางเมือง (conversions process) 4) นโยบาย (policy) 5) การปฏิบัติ (Performance) และ 6) ข้อมูลย้อนกลับ (feedback) (Van Meter; & Van Horn. 1975: 446-447)

การเสนอกรอบแนวคิด(Conceptual Framework) เพื่อการศึกษากระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติของแวน มิเตอร์และแวน ฮอร์น ในปีค.ศ. 1975 ซึ่งเป็นผลงานจากการปรับปรุงเอกสารที่นำเสนอต่อการประชุมประจำปีของสมาคมรัฐศาสตร์สหรัฐอเมริกาเมื่อปีค.ศ. 1974 กรอบการศึกษานำนโยบายไปปฏิบัติตามแนวคิดของนักวิชาการทั้งสองคือ (1) การนำเอากรอบทฤษฎีองค์การ ซึ่งได้แก่ การเปลี่ยนแปลงองค์การ (Organization Change) การควบคุมองค์การ(Organization control) องค์การที่ซับซ้อน (complex Organization) และการจัดองค์การเสียใหม่(Reorganization) (2) นำเอาวรรณกรรมเกี่ยวกับผลกระทบจากการพิจารณาคดีตัดสินคดี (the impact of judicial decision) และ(3) การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรัฐ (studies of intergovernmental relations) มาใช้ในการออกแบบทฤษฎีการนำนโยบายไป

ปฏิบัติ (Theory of Policy Implementation) ผลงานชิ้นนี้มองการนำนโยบายไปปฏิบัติเป็นกระบวนการทิศทางเดียว(unidirectional process) เหมือนเพรสแมนกับวิลด์ฟัสกี จุดเริ่มต้นของกรอบความคิดจึงเริ่มจากการมีนโยบายที่มีเป้าหมาย(goals) และวัตถุประสงค์ (objectives) ขึ้นมาก่อน แล้วมองว่าการนำนโยบายไปปฏิบัติจะผันแปรไปตามลักษณะของตัวนโยบาย(nature of policy) นั้นเอง (Van Meter; & Van Horn. 1975: 448-455)

กรอบทฤษฎีของ แวน มิเตอร์(Donald S. Van Meter); และ คาร์ล อี แวน ฮอร์น (Carl E. Van Horn) จำแนกจุดเด่นได้เป็น 2 ประการได้แก่ 1) จำนวนการเปลี่ยนแปลงที่เกี่ยวข้อง กล่าวคือ ปัจจัยพื้นฐานการนำนโยบายไปปฏิบัติคือ การเปลี่ยนแปลงซึ่งสามารถวัดระดับมาก-น้อยได้ 2) ความยืดหยุ่นของการมองเป้าหมายเป็นเอกฉันท์ (goal consensus) ของผู้มีส่วนร่วมในการนำนโยบายไปปฏิบัติซึ่งสามารถวัดระดับต่ำ-สูงได้ (Van Meter; & Van Horn. 1975: 448-455)

แวน มิเตอร์และแวน ฮอร์นตั้งชื่อตัวแบบว่า “A model of the Policy Implementation Process” ซึ่งประกอบไปด้วยตัวแปรทั้งหมด 6 ตัวแปร คือ 1. มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย (Policy Standards and Objectives) 2. ทรัพยากร (Policy Resources) 3. การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมการนำนโยบายไปปฏิบัติ(Interorganizational Communication and Enforcement Activities) 4. ลักษณะขององค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ (Characteristics of the Implementation Agencies) 5. เงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง(Economic, Social, and Political Conditions) 6. ทักษะของผู้ปฏิบัติงาน (The Disposition of Implementors) ตัวแปรดังกล่าวผู้เขียนพิจารณาในฐานะตัวแปรอิสระ (independent variables) ซึ่งทำหน้าที่เชื่อมโยงระหว่างนโยบายกับการนำนโยบายไปปฏิบัติ อีกทั้งแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้วยกันเองอีกด้วย และได้ตั้งสมมติฐานของตัวแบบไว้ว่าถ้าสามารถกำหนดตัวชี้วัดได้อย่างเหมาะสมจะนำไปสู่การสร้างและเก็บข้อมูลได้อย่างถูกต้องแล้ว จะสามารถทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างเชิงประจักษ์ได้ และจะสามารถอธิบายกระบวนการนำนโยบายปฏิบัติได้อย่างแจ่มแจ้งยิ่งขึ้น (elucidating)

ภาพประกอบ 1 ตัวแบบการนำนโยบายไปปฏิบัติของแวน มิเตอร์ และแวน ฮอร์น

ที่มา: Van Meter, Donald S.; & Van Horn, Carl E. (1975. February). *The Policy Implementation Process: A Conceptual Framework*. *Administration and Society*. 6(4): 463.

ตัวแปรในตัวแบบการนำนโยบายไปปฏิบัติของ แวน มิเตอร์และแวน ฮอร์น มีรายละเอียดที่สำคัญ ดังนี้(Van Meter; & Van Horn. 1975: 462-484)

1. มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย(Policy Standards and Objectives) แวน มิเตอร์ และแวน ฮอร์น ให้ความสำคัญต่อมาตรฐานและวัตถุประสงค์นโยบายเป็นอย่างมาก เพราะเป็นปัจจัยที่ใช้ในการวิเคราะห์และการประเมินผลการปฏิบัติงานที่เกิดขึ้น โดยให้ความเห็นว่าคุณค่าและความขัดแย้งกันเองของมาตรฐานและวัตถุประสงค์นโยบายมีผลกระทบต่อเป้าหมายเป็นอย่างมาก ดังนั้นสิ่งสำคัญอย่างแรกที่ต้องทำคือ การแยกแยะให้ชัดเจนว่า วัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ในนโยบายมีอะไรบ้าง โดยวัตถุประสงค์เป็นเกณฑ์ที่ใช้ในการประเมินความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการนำนโยบายไปปฏิบัติ จึง

ทำหน้าที่เสมือนเป็นกรอบกำหนดแนวทางการปฏิบัติงานต่างๆ และวัตถุประสงค์ยังเป็นส่วนขยายเป้าหมายรวมของนโยบายให้ชัดเจนยิ่งขึ้นอีกด้วย

2. ทรัพยากร (Policy Resources) นอกจากวัตถุประสงค์และมาตรฐานนโยบายที่กำหนดในตัวแบบให้เห็นความสำคัญอย่างชัดเจนแล้ว ยังต้องมีทรัพยากรต่างๆ ที่จำเป็นต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ ทรัพยากรในที่นี้หมายถึง ทรัพยากรบุคคล วัสดุอุปกรณ์ เครื่องใช้ต่างๆ และงบประมาณซึ่งเป็นสิ่งกระตุ้นให้เกิดประสิทธิผลในการปฏิบัติงาน นอกจากนี้ยังรวมถึงความคล่องตัวในการเบิกจ่ายงบประมาณอีกด้วย เพราะบางครั้งมีงบประมาณเพียงพอแต่ประสบปัญหาความล่าช้าในการเบิกจ่าย ไม่สามารถนำงบประมาณออกมาใช้ได้ทันทั่วทั้ง เป็นผลให้เกิดความล้มเหลวในการนำนโยบายไปปฏิบัติได้

3. การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมการนำนโยบายไปปฏิบัติ (Interorganizational Communication and Enforcement Activities) การนำนโยบายไปปฏิบัติจะเกิดประสิทธิผล สิ่งสำคัญอีกตัวหนึ่งคือ ผู้ปฏิบัติงานต้องมีความเข้าใจในมาตรฐานและวัตถุประสงค์ การมีมาตรฐานและวัตถุประสงค์ที่ชัดเจน, การสื่อสารที่แม่นยำ จะนำไปสู่ความสำเร็จในการปฏิบัติงาน การสื่อสารภายในและภายนอกองค์การเป็นเรื่องที่มีความซับซ้อน ซึ่งผู้ติดต่อสื่อสารอาจผิดพลาดได้ไม่ว่าจะตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ตาม การนำนโยบายไปปฏิบัติแล้วประสบความสำเร็จนั้นจำเป็นต้องมีกลไกและวิธีการเพื่อให้ผู้บังคับบัญชา (superiors) และผู้ใต้บังคับบัญชา (subordinates) ปฏิบัติหน้าที่ด้วยวิธีการที่สอดคล้องกับมาตรฐานและวัตถุประสงค์ ภายในองค์การเดี่ยว (Single Organization) จะช่วยให้ผู้บังคับบัญชา มีอำนาจในการสรรหา และคัดเลือก, มอบหมายและโยกย้าย, การเลื่อนตำแหน่ง, การให้รางวัล และแม้กระทั่งการไล่ออก

นอกจากนี้การกำหนดภารกิจของงานให้ชัดเจน การจัดสรรอำนาจให้หน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ จะช่วยให้หัวหน้าหน่วยงาน มีอำนาจการควบคุม การจัดสรรงบประมาณของสำนักงาน และงานภาคสนาม ในลักษณะลดหรือเพิ่มตามความเหมาะสมของลักษณะงานที่ปฏิบัติ และการได้รับการจัดสรรอำนาจ จะช่วยให้หัวหน้าหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ มีอิทธิพลเหนือพฤติกรรมของผู้ใต้บังคับบัญชา แต่สำหรับการนำนโยบายไปปฏิบัติร่วมกันระหว่างองค์การ (Interorganization) การปฏิบัติไม่ได้มาจากการสั่งการ (actions cannot be commanded) แต่จะต้องอาศัยการกระตุ้นส่งเสริมหรือใช้กิจกรรมการติดตามผลเพื่อเป็นเครื่องมือกำกับดูแล การมีแนวทางขั้นตอนปฏิบัติ และการมอบหมายงานชัดเจนสำหรับนโยบายที่ปฏิบัติในหน่วยงาน จะมีอิทธิพลต่อการแสดงตนของบุคลากรต่อเป้าหมายและวัตถุประสงค์ขององค์การ เป็นการแสดงเจตจำนงที่สนับสนุน หรือเป็นอุปสรรคต่อองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ จึงขึ้นอยู่กับสมรรถนะขององค์การที่จะปฏิบัติตามที่ถูกคาดหวังให้ปฏิบัติ (to do what it is expected to do)

ลักษณะขององค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ มีปัจจัยหลายประการอันมีผลต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ได้แก่

- ก. ความสามารถ และจำนวนบุคลากรในหน่วยงานที่รับผิดชอบ
- ข. ระดับของการควบคุมบังคับบัญชาหน่วยงานต่างๆ ภายในหน่วยงานที่รับผิดชอบ และกระบวนการปฏิบัติงานของหน่วยงาน
- ค. ทรัพยากรทางการเงินของหน่วยงาน เช่น การสนับสนุนจากฝ่ายบริหาร และฝ่ายนิติบัญญัติ
- ง. ความสำคัญของหน่วยงาน
- จ. ระดับของการสื่อสารแบบเปิด ได้แก่ โครงข่ายการติดต่อสื่อสารทั้งในระดับแนวนอน และระดับแนวตั้ง, การมีอิสระในการติดต่อสื่อสารทั้งภายใน และภายนอกองค์การ
- ฉ. การเชื่อมโยงอย่างเป็นทางการ และไม่เป็นทางการของผู้กำหนดนโยบายกับการบังคับใช้ให้เป็นไปตามนโยบาย

5. เงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง (Economic, Social, and Political Conditions) เศรษฐกิจ สังคมและการเมือง เป็นเงื่อนไขและปัจจัยแวดล้อมที่สำคัญมีอิทธิพลต่อความสำเร็จและความล้มเหลวของนโยบายสาธารณะ รวมทั้งผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติขององค์การอีกด้วย แวน มิเตอร์และแวน ฮอร์นได้ตั้งคำถามเพื่อชี้ให้เห็นความสัมพันธ์ของสิ่งแวดล้อมทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองดังต่อไปนี้

- ก. ทรัพยากรทางเศรษฐกิจที่มีอยู่ในพื้นที่ที่นำนโยบายไปปฏิบัตินั้นๆ เพียงพอสำหรับความสำเร็จในการนำนโยบายไปปฏิบัติหรือไม่
- ข. สถานะทางเศรษฐกิจ และสังคมส่งผลกระทบต่อกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติหรือไม่
- ค. ความเห็นของประชาชนที่มีต่อนโยบายเป็นอย่างไรบ้าง
- ง. ผู้นำต่างๆ เห็นด้วย หรือคัดค้านต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติอย่างไรบ้าง
- จ. ในหน่วยงานมีการสนับสนุนหรือต่อต้านนโยบายอย่างไร
- ฉ. กลุ่มผลประโยชน์มีการเคลื่อนไหวเพื่อสนับสนุน หรือคัดค้านนโยบายนี้หรือไม่

6. ทักษะของผู้ปฏิบัติงาน(The Disposition of Implementors) การส่งต่อนโยบายไปสู่การปฏิบัติที่ประสบผลสำเร็จนั้น มีองค์ประกอบที่สำคัญอยู่ 3 ประการที่ช่วยตอบสนองต่อความสำเร็จคือ 1) การรับรู้และเข้าใจนโยบาย, 2)การตัดสินใจในการนำนโยบายไปปฏิบัติ (ยินดี, เป็นกลาง, ต่อต้าน) และ3) ความกระตือรือร้นในการนำนโยบายไปปฏิบัติ สิ่งสำคัญคือ ความเข้าใจในมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของ

นโยบาย ยิ่งไปกว่านั้น การนำนโยบายไปปฏิบัติอาจไม่ประสบความสำเร็จเนื่องจากผู้ปฏิบัติงานขาดความตั้งใจและไม่เต็มใจในการทำงาน ดังนั้นผู้ปฏิบัติต้องมีทัศนคติที่ดีต่อนโยบาย ตลอดจนการติดต่อสื่อสาร สอดคล้องและเที่ยงตรง ทั้งหมดนี้เป็นสิ่งที่ส่งผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติให้ประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

ผู้เขียนได้สรุปว่าตัวแบบของกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติดังที่เสนอข้างต้น เป็นการเสนอพิมพ์เขียว(Blueprint) สำหรับการพรรณนา (description) และการวิเคราะห์ (analysis) กระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ พร้อมทั้งเป็นการเสนอการอธิบาย (explanations) ว่าเพราะเหตุใดโปรแกรมต่างๆ จึงประสบกับความสำเร็จและความล้มเหลว ซึ่งการศึกษาการนำนโยบายไปปฏิบัตินั้นจะทำให้ผู้กำหนดนโยบายได้พิจารณาตัวแปรต่างๆ ด้วยความระมัดระวัง ทั้งนี้เพื่อให้สามารถปรับปรุงระบบการส่งต่อบริการของรัฐไปสู่ประชาชนได้ดียิ่งขึ้น

โดยสรุป ตัวแปรอิสระที่แวน มิเตอร์และแวน ฮอร์น พัฒนาขึ้นในตัวแบบนี้มี 6 ตัวแปร คือ

1. มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย (Policy Standards and Objectives)
2. ทรัพยากร (Policy Resources)
3. การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมการนำนโยบายไปปฏิบัติ (Interorganizational Communication and Enforcement Activities)
4. ลักษณะขององค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ (Characteristics of the Implementation Agencies)
5. เงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง (Economic, Social, and Political Conditions)
6. ทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน (The Disposition of Implementors)

4. ระบบบริการสวัสดิการสังคมผู้สูงอายุไทย

การจัดบริการสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุประกอบด้วย หน่วยบริการของรัฐ, หลักประกันด้านรายได้ และหลักประกันด้านการเข้าถึงบริการพื้นฐานจำเป็น ซึ่งมีบริการต่างๆ ได้แก่

4.1 หน่วยบริการของรัฐ

สวัสดิการบริการผู้สูงอายุที่ดำเนินการอย่างเป็นรูปธรรม โดยส่วนใหญ่จะเป็นภารกิจหลักของกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ มีหน่วยงานดูแลคือ กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ มีดังนี้

4.1.1 บริการสถานสงเคราะห์คนชรา เป็นบริการด้านที่อยู่อาศัยที่จัดให้ผู้สูงอายุที่ประสบปัญหาความทุกข์ยาก เช่น ไม่มีที่อยู่อาศัย ไม่มีผู้เลี้ยงดู โดยรับชายชราที่อายุ 65 ปีขึ้นไป และหญิงชราอายุ 60 ปีขึ้นไปบริการที่จัดให้จะเป็นบริการด้านปัจจัยสี่ประเภทต่างๆ ได้แก่ บริการรักษาพยาบาล กายภาพบำบัด ให้คำปรึกษาแนะนำ ฯลฯ ปัจจุบันสถานสงเคราะห์ของรัฐจำนวน 20 แห่งกระจายอยู่ทั่วประเทศ สามารถรับผู้สูงอายุได้ประมาณ 3,000 คน ซึ่งในปีงบประมาณ 2546 โอนภารกิจไปให้องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นดูแล จำนวน 13 แห่ง

4.1.2 ศูนย์บริการสังคมผู้สูงอายุ เป็นบริการให้แก่ผู้สูงอายุที่อยู่กับครอบครัว มาใช้บริการและกิจกรรมภายในศูนย์ในลักษณะเข้าไป-เย็นกลับ บริการที่จัดให้ภายในศูนย์ เช่น บริการตรวจรักษาโรค กายภาพบำบัด ให้คำปรึกษา กิจกรรมเสริมรายได้ บ้านพักฉุกเฉิน ฯลฯ ปัจจุบันประเทศไทยมีศูนย์บริการทางสังคม ผู้สูงอายุจำนวน 18 แห่งทั่วประเทศ สามารถให้บริการผู้สูงอายุได้ประมาณ 330,000 คน ในปีงบประมาณ 2546 โอนภารกิจไปให้องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นดูแล จำนวน 11 แห่ง

4.1.3 ศูนย์บริการผู้สูงอายุในวัดโดยชุมชน เป็นการสนับสนุนให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการดูแลผู้สูงอายุในชุมชนของตนเอง โดยวัดหรือสถาบันทางศาสนา เช่น มัสยิด โบสถ์ เป็นต้น เป็นศูนย์กลางในการจัดกิจกรรมตามต้องการของชุมชน เช่น กิจกรรมส่งเสริมรายได้ กิจกรรมด้านการเกษตร กิจกรรมด้านการศึกษา เป็นต้น ปัจจุบันมีการตั้งศูนย์ฯ ประมาณ 200 แห่งทั่วประเทศ ในปีงบประมาณ 2546 โอนภารกิจไปให้องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นดูแลทั้งหมด

4.2 หลักประกันด้านรายได้

4.2.1 กองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พระราชบัญญัติกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ ปีพ.ศ.2530 ส่งเสริมนายจ้าง และลูกจ้างจัดตั้งกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ เพื่อเป็นสวัสดิการแก่ลูกจ้างเมื่อออกจากงานจะได้รับเงินก้อนที่เกิดจากการออมของตนเอง สิทธิทางด้านภาษี และผลประโยชน์จากกองทุน โดยกองทุนดังกล่าวมีฐานะเป็นนิติบุคคลแยกออกจากกิจการของนายจ้าง มีคณะกรรมการกองทุนฯ ซึ่งประกอบด้วย ผู้แทนที่พนักงานเลือกตั้ง และผู้แทนที่นายจ้างเลือกตั้ง ทำหน้าที่หลักคือ จัดตั้งผู้จัดการกองทุน ซึ่งเป็นองค์กรธุรกิจที่ได้รับอนุญาตจากกระทรวงการคลังให้ประกอบกิจการจัดการกองทุน เช่น บริษัทเงินทุน บริษัทหลักทรัพย์ บริษัทประกันชีวิต และธนาคารพาณิชย์ ผู้จัดการกองทุนจะทำหน้าที่เก็บรักษาสินทรัพย์ และนำเงินกองทุนไปหาผลประโยชน์ และจัดผลประโยชน์ให้สมาชิกกองทุนฯ ทุกคน โดยลูกจ้างยินยอมให้หักเงินค่าจ้างร้อยละ 3-15 ของค่าจ้าง เพื่อเป็นเงินสะสมเข้ากองทุน โดยนายจ้างต้องส่งเงินสมทบในอัตราไม่ต่ำกว่าเงินสะสมของลูกจ้าง กองทุนนี้จะปฏิบัติตามความสมัครใจของทั้งนายจ้าง และลูกจ้าง

4.2.2 กองทุนบำเหน็จหรือบำนาญข้าราชการ ตามปกติข้าราชการที่ทำงานตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป เมื่อออกจากราชการมีสิทธิได้รับบำเหน็จเป็นเงินก้อนเท่ากับจำนวนปีที่ทำงานคูณกับเงินเดือนสุดท้าย(เงินเดือนเดือนสุดท้าย×เวลารับราชการ) แต่ถ้าทำงานตั้งแต่ 25 ปีขึ้นไป จะมีสิทธิได้รับบำนาญรายเดือนจนกว่าจะเสียชีวิต หรือเลือกรับเป็นบำเหน็จก็ได้ บำนาญรายเดือนเท่ากับเงินเดือนเดือนสุดท้ายคูณกับจำนวนปีที่รับราชการหารด้วย 50 [(เงินเดือนเดือนสุดท้าย×เวลารับราชการ)/50] ปัจจุบันนโยบายของรัฐบาลได้เปิดโอกาสให้ข้าราชการมีเงินออมกองเงยขึ้น โดยการเป็นสมาชิกกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการตามความสมัครใจ โดยสมาชิกทุกคนจะต้องส่งเงินเข้ากองทุนทุกเดือนในอัตราร้อยละ 3 ของอัตราเงินเดือน ณ เวลาจ่าย โดยมีกบข. (กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ) เป็นสถาบันในการบริหารจัดการกองทุน ข้าราชการที่เป็นสมาชิกกบข. เมื่อเกษียณจะได้รับบำเหน็จ(เงินเดือนเดือนสุดท้าย×เวลารับราชการ) หรือบำนาญ [(เงินเดือนเฉลี่ย60เดือนสุดท้าย×เวลารับราชการ)/50] พร้อมทั้งสิทธิประโยชน์ที่ได้รับจากการเป็นสมาชิกกองทุนฯ พร้อมทั้งเงื่อนไขประโยชน์ให้ข้าราชการเกษียณสามารถใช้สิทธิเบิกเงินมาใช้เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตบางส่วน ทั้งนี้เงื่อนไขของกองทุน และการรับสิทธิประโยชน์ต่างๆ (เงินสะสม, เงินสมทบ, ผลประโยชน์) ให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ปีพ.ศ. 2539

4.2.3 หลักประกันสุขภาพ รัฐบาลได้นำความคิดการสร้างหลักประกันโดยการสร้างระบบให้ผู้ที่กำลังอยู่ในตลาดแรงงานช่วยกันออมเพื่อสร้างหลักประกันสุขภาพสำหรับตนเอง และบุคคลภายในกลุ่มเพื่อให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในระดับมาตรฐานที่ไม่แตกต่างจากเดิม ก่อนที่จะกลายเป็นผู้ไม่ได้ทำงานเนื่องจากความสูงอายุ

ดังนั้นพระราชบัญญัติประกันสังคม ซึ่งมีผลบังคับใช้ตั้งแต่ วันที่ 2 กันยายน ปีพ.ศ.2533 ระบุให้มีการขยายขอบเขตของการประกันสุขภาพ หลังจากที่ถูกหมายใช้ครบ 6 ปี ดังนั้นในปีพ.ศ. 2539 จึงมีการเก็บเงินสมทบเพิ่มขึ้นทั้งจากฝ่ายลูกจ้าง นายจ้าง และรัฐบาล ในอัตราร้อยละ 2 และเพิ่มเป็นร้อยละ 3 ในพระราชบัญญัติประกันสังคม ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) ปีพ.ศ.2537 ปัจจุบันอยู่ในช่วงพระราชบัญญัติประกันสังคม (ฉบับที่ 3) ปีพ.ศ.2542 ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงการเก็บเงินสมทบให้ลูกจ้างและนายจ้างส่งเงินสมทบในอัตราสองแฉะห้ค่ารักษาพยาบาลผู้สูงอายุโดยจัดทำ “บัตรผู้สูงอายุ” แต่ผู้สูงอายุมักจะมีปัญหาความไม่สะดวกและคุณภาพของการบริการ ขณะเดียวกันกระทรวงสาธารณสุขได้จัดทำโครงการ “บัตรสุขภาพ” (500 บาท) แต่ไม่ได้รับความนิยมมากนัก จนกระทั่งรัฐบาลทักษิณ ได้มีการเริ่มโครงการหลักประกันสุขภาพภายใต้ “30 บาทรักษาทุกโรค”

นอกจากบริการเหล่านี้แล้ว ยังมีบริการประเภทอื่นๆ ที่จัดให้มีขึ้นตามโอกาสสำคัญหรือตามความจำเป็นเร่งด่วน เช่น การสงเคราะห์อาหารและยารักษาโรคหรือเครื่องอุปโภคบริโภคต่างๆ, เครื่องอำนวยความสะดวกสำหรับความพิการ และการจัดอบรมดูแลผู้สูงอายุ เป็นต้น

5. ข้อมูลเกี่ยวกับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ

5.1 ที่มาของโครงการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ

กรมประชาสงเคราะห์ได้มีการจัดตั้งโครงการกองทุนส่งเสริมกิจการผู้สูงอายุในปี พ.ศ.2527 วัตถุประสงค์ของกองทุนฯ 4 ประการคือ ส่งเสริมการค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับผู้สูงอายุ การจัดตั้งศูนย์บริการทางสังคมเพื่อให้บริการต่างๆ แก่ผู้สูงอายุที่อาศัยอยู่กับครอบครัว การสมทบเป็นค่าใช้จ่ายก่อสร้างสถานสงเคราะห์เพื่อให้การอุปการะเลี้ยงดูผู้สูงอายุที่ไม่มีบุตรหลานอุปการะเลี้ยงดู และดำเนินการจัดกิจกรรมอื่นๆ ที่คณะกรรมการผู้สูงอายุแห่งชาติมอบหมายให้ดำเนินการ ผลการดำเนินการของกองทุนส่งเสริมกิจการผู้สูงอายุพบว่า มีกิจกรรมค่อนข้างจำกัด และไม่สามารถที่จะกระจายบริการให้ครอบคลุมกับผู้สูงอายุในชุมชนได้เท่าที่ควร กรมประชาสงเคราะห์จึงพิจารณาที่จะให้กองทุนฯ เอื้อประโยชน์สำหรับผู้สูงอายุที่ประสบปัญหาและช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ทั้งในเขตเมือง และเขตชนบทเพื่อเป็นการยกระดับคุณภาพชีวิตอยู่ในชุมชนได้อย่างเหมาะสม ประธานสภาผู้สูงอายุแห่งประเทศไทยฯ ได้ขอให้รัฐบาลมีนโยบายให้สวัสดิการผู้สูงอายุยากจนหรือถูกทอดทิ้ง ขาดผู้อุปการะเลี้ยงดู ไม่สามารถประกอบอาชีพเลี้ยงตนเองได้ในลักษณะเงินสงเคราะห์เบี้ยยังชีพรายเดือนเป็นรายๆ ไป รายละ 200 บาท โดยผ่านความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 3 มกราคม ปีพ.ศ.2535 และได้มีการมอบหมายให้กรมประชาสงเคราะห์ดำเนินโครงการการสงเคราะห์เบี้ยยังชีพ ในปีงบประมาณ 2536-2540 โดยผ่านกลไกของศูนย์สงเคราะห์ราษฎรประจำหมู่บ้านจำนวน 62,373 หมู่บ้านละ 3-5 คน (ระพีพรรณ คำหอม; และคนอื่นๆ. 2547: 34; อ้างอิงจาก โครงการกองทุนส่งเสริมสวัสดิการผู้สูงอายุและครอบครัวในชุมชน การสงเคราะห์เบี้ยยังชีพ. 2536: หน้า 1-2)

ผลการดำเนินงานโครงการสงเคราะห์เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุในช่วงปี พ.ศ.2536-2540 กองสวัสดิการสงเคราะห์ พบว่า บริการดังกล่าวยังไม่ทั่วถึง ครอบคลุม ผู้สูงอายุที่ยากไร้ จึงได้มีการสำรวจตัวเลขผู้สูงอายุที่จะขอรับเบี้ยยังชีพในปี 2543 พบว่า มีผู้สูงอายุที่ต้องการเบี้ยยังชีพเพิ่มขึ้นอีกจำนวน 119,736 คน ในช่วงปี พ.ศ.2540 ประเทศไทยประสบปัญหาวิกฤตเศรษฐกิจส่งผลกระทบให้ผู้สูงอายุและครอบครัวประสบปัญหาความเดือดร้อนมากขึ้น ประกอบกับในปีพ.ศ. 2542 รัฐบาลได้ประกาศให้เป็นปี

สากลว่าด้วยผู้สูงอายุ กรมเป็น 1,437.7 ล้านบาท และในปีพ.ศ. 2546 เพิ่มทั้งจำนวนคนได้รับเบี้ยยังชีพ เป็น 400,400 คนใช้งบประมาณทั้งสิ้น 1,441.4 ล้านบาท

5.2 การถ่ายโอนงานโครงการบริการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ

ในปีพ.ศ. 2536 เมื่อกรมประชาสงเคราะห์ได้มาร่วมอยู่กับกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม กรมประชาสงเคราะห์ที่ได้โอนงานบริการเบี้ยยังชีพไปให้กรมแรงงานและสวัสดิการเป็นผู้ดูแลและดำเนินงานแทน ประกอบกับนโยบายของรัฐเกี่ยวกับการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่นที่กำหนดไว้ในกฎหมายรัฐธรรมนูญมาตรา 78 ในหมวดแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ และในหมวด 9 ว่าด้วยการปกครองท้องถิ่น ตั้งแต่มาตรา 282 ถึงมาตรา 290 และส่งผลให้มีการประกาศใช้ “พระราชบัญญัติกำหนดแผนชั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น ปีพ.ศ.2542” โดยมีการกำหนดบทบาทหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในมาตรา 17 ในข้อ (27) ให้อบจ. ทำหน้าที่การสงเคราะห์และการพัฒนาคุณภาพชีวิต สตรี คนชรา และผู้ด้อยโอกาส (ระพีพรรณ คำหอม; และคนอื่นๆ. 2547: 30-32; อ้างอิงจาก โกวิท พวงงาม. หน้า 173) ส่งผลให้ในปีพ.ศ.2544 กรมประชาสงเคราะห์ต้องดำเนินการถ่ายโอนภารกิจของเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุมากรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นและกรุงเทพมหานครดำเนินการ ระยะแรกของการถ่ายโอน (ปีพ.ศ.2545) ให้กรมประชาสงเคราะห์ใช้วิธีการเบิกจ่ายแทนกันให้กับองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นก่อน ในระหว่างที่มีการถ่ายโอนภารกิจนั้น คณะรัฐมนตรีได้มีมติเห็นชอบแผนปฏิรูประบบบริหารภาครัฐ ภายใต้กรอบระบบบริหารจัดการภาครัฐแนวใหม่เมื่อวันที่ 11 พฤษภาคม ปีพ.ศ.2542 จึงได้มีการปรับกรมประชาสงเคราะห์ครั้งใหญ่ตามแผนปฏิรูประบบบริหารภาครัฐ ไปสังกัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม ปีพ.ศ. 2545 ซึ่งกำหนดหน้าที่ของกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ คือการพัฒนาสังคม การสร้างความเป็นธรรม และสร้างความเสมอภาคในสังคม การส่งเสริมคุณภาพชีวิต และความมั่นคงในชีวิต สถาบันครอบครัวและชุมชน ซึ่งเป็นการดำเนินงานกับกลุ่มเป้าหมายคือ ประชาชนทั้งประเทศ และได้จัดตั้งส่วนราชการกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการขึ้น เพื่อรับผิดชอบภารกิจของกรมประชาสงเคราะห์ กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม ส่วนในปีพ.ศ.2546 งบประมาณเบี้ยยังชีพจะไปอยู่ที่กรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย ใช้ระเบียบเดิมของกรมประชาสงเคราะห์ โดยให้มีการประสานงานกับสำนักงานพัฒนาสังคมและสวัสดิการจังหวัดไปก่อนแต่คงใช้ระเบียบเดิมของกรมประชาสงเคราะห์ ปีพ.ศ. 2543 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) ปีพ.ศ.2545 เช่นเดิม จนต่อมาเพื่อให้การถ่ายโอนงานดังกล่าวมีความชัดเจนในทางปฏิบัติ รัฐจึงได้กำหนดแนวทางการดำเนินงานเกี่ยวกับการให้สงเคราะห์เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ปีงบประมาณ 2546 สำหรับองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อใช้ควบคู่กับระเบียบฯ ดังกล่าวข้างต้น

ปัจจุบันมีการเบิกจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุปีละ 2 ครั้ง ครั้งละ 6 เดือนๆ ละ 300 บาท เป็นเงิน 1,800 บาท/ครั้ง ซึ่งเป็นการดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 29 พฤษภาคม ปีพ.ศ.2544

5.3 วัตถุประสงค์ของโครงการคือ เพื่อส่งเสริมผู้สูงอายุ ที่ไม่มีรายได้เพียงพอแก่การยังชีพ หรือ ถูกทอดทิ้ง หรือขาดผู้อุปการะเลี้ยงดู หรือไม่สามารถประกอบอาชีพเลี้ยงตนเองได้ ให้สามารถมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น และดำรงชีวิตอยู่ในชุมชนได้อย่างเหมาะสม

5.4 คุณสมบัติของผู้สูงอายุที่มีสิทธิรับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ

ระเบียบกรมประชาสงเคราะห์ว่าด้วยการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) ปีพ.ศ. 2545 ได้ระบุคุณสมบัติของผู้สูงอายุที่สมควรได้รับเบี้ยยังชีพ ดังนี้

5.4.1 การใช้เกณฑ์อายุของผู้สูงอายุเกิน 60 ปีขึ้นไป

5.4.2 ผู้สูงอายุที่ไม่มีรายได้เพียงพอแก่การยังชีพ หรือ

5.4.3 ผู้สูงอายุถูกทอดทิ้ง หรือ

5.4.4 ผู้สูงอายุที่ขาดผู้อุปการะเลี้ยงดู หรือ

5.4.5 ผู้สูงอายุที่ไม่สามารถประกอบอาชีพเลี้ยงตนเองได้

หากผู้สูงอายุมีคุณสมบัติพื้นฐานเหมือนกัน ให้พิจารณาผู้สูงอายุที่มีปัญหาซับซ้อน ผู้สูงอายุที่อยู่ในพื้นที่ห่างไกลทุรกันดารยากต่อการเข้าถึงบริการของรัฐ สมควรได้รับการพิจารณาช่วยเหลือในระดับต้น

5.5 วิธีการและขั้นตอนการดำเนินงานโครงการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ มีดังนี้

5.5.1 คณะกรรมการศูนย์สงเคราะห์ราษฎรประจำหมู่บ้านจัดทำทะเบียนผู้สูงอายุที่มีสิทธิได้รับเบี้ยยังชีพ และส่งรายชื่อผู้สูงอายุให้องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นดำเนินการคัดเลือกผู้สูงอายุที่มีสิทธิรับเบี้ยยังชีพต่อไป

5.5.2 องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นแต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาคัดเลือกผู้สูงอายุที่มีสิทธิรับเบี้ยยังชีพ ที่เรียกว่า คณะกรรมการระดับท้องถิ่น ประกอบด้วย ผู้แทนศูนย์สงเคราะห์ราษฎรประจำหมู่บ้าน หรือชุมชน หรือคณะกรรมการชุมชน ผู้แทนองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้แทนองค์การผู้สูงอายุในชุมชน ผู้แทนองค์การประชาสังคม และบุคคลที่น่าเชื่อถือในชุมชน โดยในเขตกรุงเทพมหานครให้มีผู้แทนสำนักงานประชาสงเคราะห์เขตพื้นที่เป็นคณะกรรมการด้วย

หน้าที่ของคณะกรรมการคัดเลือกผู้สูงอายุระดับท้องถิ่นคือ พิจารณาคัดเลือกผู้สูงอายุรายใหม่ที่มีคุณสมบัติเหมาะสมตามหลักการที่กรมประชาสงเคราะห์กำหนด ตรวจสอบคุณสมบัติของผู้สูงอายุในรายที่มีการร้องเรียน ส่งรายชื่อผู้สูงอายุรายใหม่ หรือรายที่มีการเปลี่ยนแปลงให้กลุ่มส่งเสริมการปกครองจังหวัดพิจารณาอนุมัติจากผู้ว่าราชการจังหวัด ในกรณีที่มีการเปลี่ยนแปลงรายชื่อผู้สูงอายุก็ให้องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นให้ทะเบียนรายชื่อสำรองที่อบต. แจ้งไว้ที่กลุ่มส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดก่อนเป็นอันดับแรก และเมื่อได้รับการอนุมัติจากผู้ว่าราชการจังหวัด แล้วจึงจะสามารถเบิกจ่ายเงินให้ผู้สูงอายุรายใหม่ได้โดยให้คณะกรรมการระดับท้องถิ่นเป็นพยานในการเบิกจ่ายเงินให้แก่ผู้สูงอายุ (กรณีจ่ายเป็นเงินสด) ด้วย ส่วนของผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพจากงบประมาณสมทบนั้น การดำเนินการทุกอย่างจะอยู่ที่สำนักงาน (องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น) และให้ผู้บริหารท้องถิ่นเป็นผู้อนุมัติทั้งหมด

5.5.3 การจ่ายหรือโอนเงินผู้สูงอายุให้จ่ายแก่ผู้สิทธิตลอดชีพรายละ 300 บาทต่อเดือน โดยจำแนกเป็นเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ 200 บาทต่อเดือน เงินเพิ่มพิเศษในภาวะเศรษฐกิจถดถอย 100 บาทต่อเดือน ให้เบิกจ่ายแก่ผู้สูงอายุปีละ 2 ครั้งๆ ละ 300 บาทเป็นเงิน 1,800 บาท/ครั้ง (ซึ่งเป็นการดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 29 พฤษภาคม ปีพ.ศ.2544) ส่วนเบี้ยยังชีพจากงบประมาณขององค์การบริหารส่วนตำบลวังยาง จังหวัดสุพรรณบุรีนั้น (งบประมาณสมทบ) จ่ายให้คนละ 200 บาทต่อเดือน และจ่ายเงินพร้อมกับเบี้ยยังชีพจากงบประมาณของรัฐบาล แต่ผู้สูงอายุจะได้รับ 1,200 บาทต่องวด

5.5.3.1 ในกรณีผู้สูงอายุที่มีสิทธิรายได้เสียชีวิตในระหว่างงวดก่อนที่ อบต.จะวางฎีกาเบิกจ่ายเงินแล้ว แต่ยังไม่ได้จ่ายหรือโอนเงินให้ผู้สูงอายุ ให้เป็นสิทธิของทายาทตามพินัยกรรมที่ผู้สูงอายุระบุไว้ หรือหากไม่มีพินัยกรรมก็ให้เปลี่ยนแปลงรายชื่อผู้สูงอายุรายใหม่

5.5.3.2 ในกรณีที่ไม่มีผู้สูงอายุรายใหม่ที่มีคุณสมบัติเหมาะสมก็ให้อบต.ส่งเงิน (งบประมาณจากรัฐบาล) ส่วนที่เหลือคืนกลุ่มส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัด ส่วนงบประมาณสมทบให้คืนองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นๆ เพื่อดำเนินการสงเคราะห์ผู้สูงอายุตามที่ขึ้นทะเบียนสำรองในพื้นที่อื่นต่อไป

5.5.4 การจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุ สำนักงาน(อบต.)สามารถดำเนินการด้วยวิธีใดวิธีหนึ่งดังต่อไปนี้

5.5.4.1 โอนเข้าบัญชีเงินฝากธนาคารในนามผู้สูงอายุที่มีสิทธิรับเงินนี้ หรือจัดส่งโดยทางธนาณัติ

5.5.4.2 โอนเข้าบัญชีเงินฝากธนาคารของบุคคลที่ได้รับมอบอำนาจจากผู้สูงอายุที่มีสิทธิหรือจัดส่งให้แก่ผู้รับมอบอำนาจนั้นโดยทางธนาณัติ

5.5.4.3 จ่ายให้แก่ผู้สูงอายุที่มีสิทธิด้วยเงินสด

5.5.4.4 จ่ายเป็นเงินสดให้แก่ผู้รับมอบอำนาจจากผู้สูงอายุที่มีสิทธิ

สำนักงานต้องเลือกวิธีการจ่ายเงินตาม 5.5.4.1 ก่อนวิธีอื่น ถ้าไม่สามารถปฏิบัติได้ หรือเป็นการไม่สะดวกให้เลือกวิธีตาม 5.5.4.2 หรือ 5.5.4.3 หรือ 5.5.4.4 ตามลำดับ

5.5.4.5 เมื่อดำเนินการจ่ายเงินให้ผู้สูงอายุตามรายชื่อแล้ว ให้ท้องถิ่นเก็บหลักฐานการจ่ายไว้เพื่อการตรวจสอบ โดยกรณีโอนเงินเข้าบัญชีผู้สูงอายุให้ใช้หลักฐานใบสำคัญการโอนเงินของธนาคารเป็นหลักฐานการจ่าย กรณีจ่ายเป็นเงินสดให้ใช้ใบสำคัญ (แบบ 5) โดยต้องมีคณะกรรมการคัดเลือกระดับท้องถิ่นลงนามเป็นพยานด้วย

5.5.5 หลังการเบิกจ่ายเงินให้ผู้สูงอายุแล้ว ให้องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นรายงานผลการดำเนินงานรายเดือนให้กลุ่มส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นอำเภอ / จังหวัดทราบตามแบบรายงานสงป.ก.2 ภายในวันที่ 1 ของทุกเดือน (กรมประชาสงเคราะห์. 2543: ไม่ปรากฏเลขหน้า; 2545: ไม่ปรากฏเลขหน้า)

5.6 แนวทางการดำเนินงานตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่น ปีพ.ศ. 2548

กระทรวงมหาดไทยมีระเบียบฯ นี้ออกมาเพื่อให้องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถจัดตั้งงบประมาณให้การสงเคราะห์เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุได้เพิ่มมากขึ้น (งบประมาณสมทบ) นอกจากนี้ที่รัฐบาลให้การอุดหนุนงบประมาณ ทั้งในด้านจำนวนคนและอัตราซึ่งจะมีผลให้ผู้สูงอายุสามารถได้รับการสงเคราะห์เบี้ยยังชีพได้อย่างทั่วถึงมากยิ่งขึ้น โดยมีรายละเอียดดังนี้

5.6.1 หลักเกณฑ์

5.6.1.1 ในกรณีที่องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นได้รับการสนับสนุนงบประมาณจากกรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อสนับสนุนเป็นเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุให้องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นดำเนินการตามระเบียบกรมประชาสงเคราะห์ ดังนี้

ผู้สูงอายุ ให้จ่ายในอัตรารายละ 300บาท/เดือน และวิธีการคัดเลือกผู้มีสิทธิได้รับการสงเคราะห์ให้เป็นไปตามระเบียบกรมประชาสงเคราะห์ว่าด้วยการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ ปีพ.ศ. 2543 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) ปีพ.ศ.2545

5.6.1.2 ในกรณีที่องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นมีความประสงค์จะตั้งงบประมาณของตนเอง เพื่อสนับสนุนการสงเคราะห์เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ เพื่อให้ได้จำนวนคนและอัตรามากกว่าที่รัฐจัดสรรให้ตามข้อ 1) ให้ถือปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่น ปีพ.ศ.2548 ตามแนวทางดังนี้

5.6.1.2.1 หลักเกณฑ์การสงเคราะห์เบี้ยยังชีพแก่ผู้ที่มีคุณสมบัติ ดังนี้

5.6.1.2.2 ผู้สูงอายุซึ่งมีอายุเกินหกสิบปีบริบูรณ์ขึ้นไปและมีสัญชาติไทย

5.6.1.2.3 มีรายได้ไม่เพียงพอแก่การยังชีพ หรือถูกทอดทิ้ง หรือขาดผู้อุปการะเลี้ยงดู หรือไม่สามารถประกอบอาชีพเลี้ยงตนเองได้

ในกรณีผู้สูงอายุ มีคุณสมบัติเบื้องต้นเหมือนกัน ให้ผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนกว่า หรือ ผู้ที่มีปัญหาซ้ำซ้อน หรือผู้ที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ทางไกลทุรกันดารยากต่อการเข้าถึงบริการของรัฐเป็นผู้ได้รับการพิจารณาก่อน

5.6.2 ขั้นตอนแนวทางปฏิบัติ

5.6.2.1 สำนักงานท้องถิ่นจังหวัดแจ้งแนวทางการดำเนินงานตามระเบียบฯ และรายชื่อ สำนองผู้สูงอายุ ที่สำนักงานท้องถิ่นจังหวัดได้รับมอบจากสำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของ มนุษย์จังหวัด (ถ้ามี) ให้องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นทราบ

องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นดำเนินการดังนี้

5.6.2.2 คัดเลือกผู้สูงอายุมีสิทธิได้รับการสงเคราะห์เบี้ยยังชีพ

5.6.2.2.1 ผู้บริหารท้องถิ่นมอบหมายพนักงานส่วนท้องถิ่นให้นำรายชื่อผู้สูงอายุ (ที่มีคุณสมบัติตามบัญชีที่องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นสำรวจและรายชื่อสำรอง ข้อ 5.6.2.1 เข้าที่ประชุม ประชาคมหมู่บ้านและประชาคมตำบลสำหรับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล และประชาคมเมืองสำหรับ ในเขตเทศบาลเพื่อให้ที่ประชุมพิจารณาจัดลำดับผู้มีสิทธิได้รับการสงเคราะห์เบี้ยยังชีพตามลำดับผู้ได้รับความเดือดร้อน

5.6.2.2.2 พนักงานส่วนท้องถิ่นที่ได้รับมอบหมายนำรายชื่อที่จัดลำดับผู้มีสิทธิ ได้รับการสงเคราะห์เบี้ยยังชีพ ข้อ 5.6.2.2.1 มาจัดทำบัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิได้รับเงินสงเคราะห์โดยให้มี รายละเอียดประกอบด้วย ชื่อ-สกุล อายุ และที่อยู่

5.6.2.2.3 พนักงานส่วนท้องถิ่นที่ได้รับมอบหมายนำบัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิได้รับ เงินสงเคราะห์ข้อ 5.6.2.2.2 ปิดประกาศไว้โดยเปิดเผยเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสิบห้าวัน ณ สำนักงานของ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นหรือที่อื่นๆ ตามที่องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นกำหนด หากไม่มีผู้ใดคัดค้านให้ นำบัญชีดังกล่าวเสนอผู้บริหารท้องถิ่นพิจารณาอนุมัติ ในกรณีที่มีการคัดค้านให้เสนอผู้บริหารท้องถิ่น แต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบก่อนเสนอผู้บริหารท้องถิ่นพิจารณาอนุมัติหรือถอดถอนรายชื่อ

5.6.2.3 การตั้งงบประมาณ

องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นจะตั้งงบประมาณของตนเองหรือขอรับการสนับสนุนงบประมาณจากองค์การบริหารส่วนจังหวัด ให้เป็นไปตามอัตราดังนี้

5.6.2.3.1 ตั้งงบประมาณเพื่อจ่ายให้แก่ผู้มีสิทธิได้รับการสงเคราะห์ตามอัตราที่กำหนดในระเบียบกรมประชาสงเคราะห์ ได้แก่ เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ รายละ 300 บาท/เดือน ตามระเบียบกรมประชาสงเคราะห์ว่าด้วยการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ ปีพ.ศ.2543 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) ปีพ.ศ. 2545

5.6.2.3.2 การตั้งงบประมาณเพื่อจ่ายให้แก่ผู้มีสิทธิได้รับการสงเคราะห์เกินกว่าที่กำหนดตามข้อ 5.6.2.3.1 จะต้องไม่เกินกว่าสองเท่าของอัตราที่กำหนดหรือไม่เกินกว่าหนึ่งพันเท่า โดยให้เสนอสภาท้องถิ่นพิจารณาอนุมัติและให้คำนึงถึงสถานการณ์คลังขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่น

5.6.2.4 การจ่ายเงินในส่วนที่เป็นรายได้ขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่น

5.6.2.4.1 ในกรณีที่องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นจ่ายเงินสงเคราะห์เบี้ยยังชีพให้แก่ผู้มีสิทธิได้รับการสงเคราะห์ให้แก่ผู้สูงอายุ ตามบัญชีรายชื่อที่ได้รับอนุมัติจากผู้บริหารท้องถิ่น ตามข้อ 5.6.2.2.2 และ 5.6.2.2.3 ในอัตราเดียวกับผู้มีสิทธิได้รับการสงเคราะห์งบประมาณจากรัฐ ตามข้อ (2.1) ให้สามารถดำเนินการได้โดยไม่ต้องเสนอสภาท้องถิ่น

5.6.2.4.2 ในกรณีที่องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นจะจ่ายเงินสงเคราะห์เบี้ยยังชีพให้แก่ผู้มีสิทธิตามข้อ 5.6.2.4.1 มากกว่าที่รัฐกำหนด สามารถจ่ายได้ไม่เกินกว่าสองเท่าของอัตราที่กำหนดหรือไม่เกินกว่าหนึ่งพันบาท และให้เสนอสภาท้องถิ่นพิจารณาอนุมัติ โดยคำนึงถึงสถานการณ์คลังขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่น และองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นจะต้องจ่ายเงินสบทบให้แก่ผู้มีสิทธิได้รับเงินสงเคราะห์เบี้ยยังชีพจากรัฐเดิมในอัตราเดียวกันด้วย

5.6.2.4.3 ให้พนักงานส่วนท้องถิ่นผู้มีหน้าที่ในการจ่ายเงินดำเนินการดังนี้

5.6.2.4.3.1 จ่ายเงินสงเคราะห์เบี้ยยังชีพให้แก่ผู้สูงอายุ เดือนละ 1 ครั้ง หรือจะจ่าย ปีละ 2 ครั้งๆ ละ 6 เดือน ก็ได้ ทั้งนี้ให้เป็นไปตามหนังสือแสดงความประสงค์ในการรับเงินสงเคราะห์ของผู้มีสิทธิได้รับการสงเคราะห์

5.6.2.4.3.2 การจ่ายเงินให้จ่ายเป็นเงินสดหรือโอนเข้าบัญชีเงินฝากธนาคารก็ได้ ตามหนังสือแสดงความประสงค์ของผู้มีสิทธิได้รับการสงเคราะห์ และให้จ่ายแก่ผู้มีสิทธิได้รับเงินสงเคราะห์หรือรับมอบอำนาจตามหนังสือมอบอำนาจผู้มีสิทธิได้รับเงินสงเคราะห์

5.6.2.4.4 การเก็บรักษาหลักฐานการจ่ายหรือโอนเงิน ให้พนักงานส่วนท้องถิ่นผู้มีหน้าที่ในการจ่ายเงินเก็บรักษาหลักฐานการจ่ายหรือโอนเงินไว้เพื่อรอการตรวจสอบจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

5.6.2.4.5 การรายงานผลการดำเนินการ หลักจากที่ได้มีการจ่ายเงินให้แก่ผู้มีสิทธิได้รับเงินสงเคราะห์ในงวดแรกแล้วให้พนักงานส่วนท้องถิ่นรายงานผลการดำเนินการในการสงเคราะห์ เบี้ยยังชีพให้สำนักงานท้องถิ่นจังหวัดทราบ ตามแบบที่กำหนด

5.6.3 การตรวจติดตามผล

ให้สำนักงานท้องถิ่นจังหวัดดำเนินการ ดังนี้

5.6.3.1 ตรวจติดตามการดำเนินการจ่ายเงินสงเคราะห์เบี้ยยังชีพว่าเป็นไปตามแนวทางระเบียบที่กำหนดหรือไม่

5.6.3.2 ตรวจสอบหลักฐานการจ่ายหรือโอนเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นตามแบบที่กำหนดให้กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นเพื่อใช้เป็นข้อมูลในการขอตั้งงบประมาณเงินอุดหนุนสำหรับสนับสนุนการสงเคราะห์เบี้ยยังชีพในปีงบประมาณถัดไปภายในเดือนมีนาคมของทุกปี(กระทรวงมหาดไทย. 2548: ไม่ปรากฏเลขหน้า)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

อุไรวรรณ พันธุ์ประพันธ์ (2533: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก: ปัญหาหรือนโยบายไปปฏิบัติ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา และวิเคราะห์นโยบายการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กว่ามีความชัดเจนหรือ ความสมบูรณ์เพียงพอหรือยัง เมื่อนำไปปฏิบัติแล้วได้ผลประการใด ผลการวิจัยมีดังนี้ 1. นโยบายขาดความชัดเจน 2. สภาพแวดล้อมทางการเมือง ทางสังคม ลักษณะของหน่วยงาน และภาวะผู้นำ ความเพียงพอของทรัพยากร การประสานงานระหว่างหน่วยงาน ตลอดจนความร่วมมือของเด็ก ไม่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเด็กกลุ่มนี้ มีเพียงปัจจัยด้านทัศนคติของเจ้าหน้าที่ และความร่วมมือของบิดามารดา เท่านั้นที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเด็กกลุ่มนี้

อาคม ใจแก้ว (2533: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “การนำนโยบายไปปฏิบัติในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้: การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จ” วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มุ่งศึกษาปัจจัย ที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้เฉพาะนโยบายส่งเสริมการศึกษาชาวไทยมุสลิม ระเบียบวิธีการวิจัยครั้งนี้ใช้ทั้งเชิงปริมาณและคุณภาพ และได้แยกตัวแบบออกเป็น 2 ลักษณะ

ผลการศึกษาทั้งสองลักษณะสรุปได้ว่า การนำนโยบายไปปฏิบัติในเรื่องนี้จะต้องให้ความสำคัญต่อปัจจัย 3 ประการคือ ปัจจัยด้านชุมชนที่เน้นความยึดมั่นในวัฒนธรรม ปัจจัยในด้านนโยบายและปัจจัยในด้านข้าราชการระดับล่าง หากข้าราชการขาดความตั้งใจจริงไม่มีความสามารถด้านวิชาชีพหรือไม่อาจปรับตัวให้เหมาะสมกับสภาพพื้นที่ได้แล้ว ถึงแม้นโยบายจะมีความชัดเจนสอดคล้องกับสภาพปัญหาและวัฒนธรรมพื้นที่เพียงใดก็อาจทำให้นโยบายล้มเหลวได้ในที่สุด จากข้อสรุปดังกล่าวนี้ก่อให้เกิดประโยชน์กับรัฐและหน่วยงานระดับพื้นที่ใช้เป็นแนวทางปรับปรุงในการนำนโยบายไปปฏิบัติในบริเวณจังหวัดชายแดนภาคใต้ให้ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายนโยบายที่วางไว้ต่อไป

กล้า ทองขาว (2534: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ : กรณีศึกษานโยบายรณรงค์เพื่อการรู้หนังสือแห่งชาติ มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ แสวงหาปัจจัย และชุดปัจจัยที่มีอิทธิพล สามารถอธิบายความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ และเพื่อทดสอบตัวแบบการอธิบายปรากฏการณ์ ของกระบวนการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ การค้นพบ.เป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบาย การกำหนดภารกิจและการมอบหมายงานลักษณะหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ การสนับสนุนจากส่วนกลางและท้องถิ่นและมาตรการควบคุม ประเมินผล และการกระตุ้นส่งเสริม ลักษณะหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ เป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบาย มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ข้อเสนอแนะจากการวิจัย รัฐบาลในฐานะผู้กำหนดมาตรฐานแผนงาน จะต้องให้ความสำคัญสนับสนุนหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ ทั้งในด้านงบประมาณ อุปกรณ์ และวิชาการ ในขณะเดียวกัน ผู้บริหารโครงการจะต้องแสวงหาความร่วมมือ และการสนับสนุนจากบุคคลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ด้วยการประชุม สัมมนาปัญหานโยบาย แลกเปลี่ยนแนวความคิด จัดประชุม อบรม เพื่อจูงใจให้ทุกฝ่ายเข้าใจเหตุผลและความสำคัญของนโยบาย ตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงสิ้นสุดกระบวนการของการนำนโยบายไปปฏิบัติ

เทพศักดิ์ บุญยรัตพันธุ์ (2536: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการสร้างประสิทธิผลของการนำนโยบายการให้บริการแก่ประชาชนไปปฏิบัติ : กรณีศึกษาสำนักงานเขตของกรุงเทพมหานคร การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึง ปัจจัยต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการสร้างประสิทธิผล การเปรียบเทียบอิทธิพลของปัจจัยต่าง ๆ ระดับประสิทธิผลของการนำนโยบายการให้บริการแก่ประชาชนไปปฏิบัติเมื่อเปรียบเทียบระหว่างงานต่าง ๆ ทั้งนี้เพื่อนำไปสู่การเสนอแนะเพื่อการพัฒนาแนวทางและกลยุทธ์ต่อการสร้างประสิทธิผลของการนำนโยบายการให้บริการแก่ประชาชนไปปฏิบัติให้เกิดขึ้นในอนาคต ผลการทดสอบสมมติฐานหลักพบว่าตัวแปรอิสระทั้ง 4 ตัวแปร รวมกันสามารถอธิบายความมีประสิทธิผล

ของการนำนโยบายการให้บริการแก่ประชาชนไปปฏิบัติได้ โดยตัวแปรที่มีอิทธิพลในการอธิบายประสิทธิผลมากที่สุด ได้แก่ ความพร้อมของทรัพยากร รองลงมาตามลำดับคือ ความซับซ้อนของโครงสร้าง ความชัดเจนในเป้าหมายของนโยบาย และการมีส่วนร่วมของผู้รับบริการในด้านของข้อเสนอแนะต่อการนำนโยบายการให้บริการแก่ประชาชนไปปฏิบัติให้บรรลุประสิทธิผลที่ได้ตั้งไว้ ควรมีการนำแนวทางและกลยุทธ์ต่าง ๆ ต่อไปนี้ไปประยุกต์ใช้ ได้แก่ การจัดระบบงานการให้บริการที่ง่ายและรวดเร็วขึ้น การรวมการให้บริการสาธารณะอยู่จุดเดียว เน้นการกระจายอำนาจแก่เจ้าหน้าที่ผู้ให้บริการให้มากขึ้น และอื่นๆ

สมชาย วัฒนา (2539: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “การประกันสังคม: กรณีบ้านนาญชราภาพตามระบบประกันสังคมไทย” วัตถุประสงค์เพื่อนำเสนอรูปแบบทางเลือกการประกันสังคม กรณีบ้านนาญชราภาพที่เหมาะสมกับสถานการณ์ทางเศรษฐกิจและสังคมไทย วิธีการศึกษาเป็นการวิจัยเอกสาร ผลของการวิจัยคือ บ้านนาญชราภาพจะช่วยลดภาระของรัฐบาลในการให้การสงเคราะห์คนชราได้ระดับหนึ่งในช่วงเริ่มต้น ควรกำหนดจ่ายครอบคลุมในสถานประกอบการที่มีลูกจ้างตั้งแต่ 10 คนขึ้นไป การจ่ายเงินสมทบกำหนดให้นายจ้างและลูกจ้างเป็นผู้จ่ายเงิน โดยมีรัฐบาลเป็นผู้ให้การสนับสนุนค่าใช้จ่ายในการบริหารหรือให้เป็นทุนสำรองเบื้องต้น การเรียกเก็บเงินสมทบกำหนดเป็นร้อยละของเงินค่าจ้างรายเดือน และกำหนดอัตราพื้นฐานของประโยชน์ทดแทนที่ทุกคนจะได้รับ และนำไปรวมกับเงินเพิ่มส่วนอื่นๆ ซึ่งควรกำหนดเงินสมทบให้เพียงพอับรายจ่ายที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ข้อเสนอแนะสำหรับรูปแบบการจ่ายประโยชน์ทดแทนควรใช้กรณี Basic Pension เพราะเป็นการจ่ายประโยชน์ทดแทนตามหลักความสมดุลระหว่างความเพียงพอทางสังคม และความเป็นธรรมของปัจเจกบุคคล การเริ่มต้นบังคับใช้กรณีบ้านนาญชราภาพจำเป็นต้องวางรากฐานของระบบอย่างดี มีการคำนวณทางด้านคณิตศาสตร์การประกันภัย การนำเครื่องมือเทคโนโลยีมาใช้เก็บบันทึกข้อมูล และการประมวลผลอย่างเที่ยงตรงและแม่นยำ เพื่อเป็นการป้องกันความผิดพลาดที่จะเกิดขึ้นต่อผลประโยชน์ของสมาชิกที่อยู่ในโครงการประกันสังคม

กาญจนา ปาทัสลี (2541: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลในการปฏิบัติงานสาธารณสุขมูลฐานของเจ้าหน้าที่สาธารณสุขระดับตำบล ในจังหวัดสุพรรณบุรี วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มุ่งศึกษาปัจจัย มีวัตถุประสงค์ 4 ประการคือ 1) เพื่อศึกษาระดับประสิทธิผลในการปฏิบัติงานสาธารณสุขมูลฐานของเจ้าหน้าที่สาธารณสุขระดับตำบล 2) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัย กับระดับประสิทธิผลในการปฏิบัติงานสาธารณสุขมูลฐาน ของเจ้าหน้าที่สาธารณสุขระดับตำบล 3) เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพล สามารถอธิบายหรือพยากรณ์ประสิทธิผลในการปฏิบัติงานสาธารณสุขมูลฐานของเจ้าหน้าที่สาธารณสุขระดับตำบล 4) เพื่อศึกษาปัญหาอุปสรรคในการปฏิบัติงานสาธารณสุขมูลฐานของเจ้าหน้าที่สาธารณสุขระดับตำบล ผลการศึกษาพบว่า 1. เจ้าหน้าที่สาธารณสุขระดับตำบลส่วนใหญ่ มี

คะแนนประสิทธิผลในการปฏิบัติงานสาธารณสุขมูลฐาน รวมทุกด้าน อยู่ในระดับสูง แต่มีคะแนนประสิทธิผลในการปฏิบัติงานสาธารณสุขมูลฐานอยู่ในระดับต่ำ 2. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ความชัดเจนในวัตถุประสงค์ของนโยบายสาธารณสุขมูลฐาน การกำหนดภารกิจและการมอบหมายงาน มาตรการควบคุมและประเมินผล และการมีส่วนร่วมของ อสม. 3. ปัจจัยที่มีอิทธิพล ลำดับแรกคือปัจจัยการนำนโยบายไปปฏิบัติด้านมาตรการควบคุมและประเมินผล 4. ปัญหาอุปสรรคในการปฏิบัติงานสาธารณสุขมูลฐานของเจ้าหน้าที่สาธารณสุขระดับตำบล ได้แก่ ปัญหาด้านงบประมาณ และวัสดุอุปกรณ์ไม่เพียงพอ ปัญหาด้านประชาชนไม่มีเวลาเข้าร่วมกิจกรรมการพัฒนา ปัญหาด้านการบริหารจัดการงานสาธารณสุขมูลฐาน และข้อเสนออื่นๆ

ศิริวรรณ ศิริบุญ; และมาลินี วงษ์สิทธิ์ (2541: บทคัดย่อ) ได้ศึกษารายงานการวิจัยเรื่อง “การประเมินผลโครงการนำร่องการจัดตั้งศูนย์บริการทางสังคมสำหรับผู้สูงอายุ: ผลการศึกษาจากข้อมูลเชิงปริมาณและข้อมูลเชิงคุณภาพ” วัตถุประสงค์เพื่อแสวงหาข้อเท็จจริงว่ามีปัจจัยใดที่มีผลต่อความสำเร็จหรือปัจจัยใดที่เป็นอุปสรรคต่อการดำเนินงานโครงการ การประเมินผลโครงการใช้วิธีการสำรวจโดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการศึกษา ผลการศึกษาพบว่า การรับรู้เกี่ยวกับศูนย์บริการทางสังคมสำหรับผู้สูงอายุ มีการจัดตั้งขึ้นอย่างเป็นทางการแล้ว แต่กลับพบว่า มีผู้สูงอายุเพียงครั้งเดียวเท่านั้นที่ร่วมงานหรือรับบริการจากศูนย์ฯ เหตุผลเพราะปัญหาเรื่องสุขภาพ และที่ตั้งของศูนย์ ผู้สูงอายุจำนวนมากมีความเห็นว่าการจัดตั้งและการดำเนินงานของศูนย์ฯ มีประโยชน์หลายอย่าง ผู้สูงอายุมีบทบาทเป็นทั้งผู้ให้และผู้รับความพึงพอใจในการทำงานของคณะบริหารงานศูนย์ฯ แปรผันไปตามพื้นที่ ชุมชนไหนมีความไม่ลงรอยกันสูง และพักอาศัยอยู่ที่อื่นที่ไม่ใช่ที่ตั้งศูนย์ฯ สัดส่วนความไม่พอใจการทำงานก็จะเพิ่มสูงตามไปด้วย ข้อเสนอแนะ ควรให้ความสำคัญต่อการสร้างสัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคลในชุมชน และเพิ่มศักยภาพของผู้นำ และผู้บริหารงานศูนย์ฯ รวมทั้งการเพิ่มขีดความสามารถในการทำงานเป็นทีมให้แก่คณะผู้ดำเนินงาน ควรจัดให้มีกิจกรรมที่สร้างสัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคลก่อนที่จะจัดตั้งศูนย์ฯ บางกิจกรรมที่ไม่จำเป็นต้องจัดเฉพาะในศูนย์ฯ ควรหมุนเวียนไปจัดในพื้นที่ใกล้เคียงด้วย

มรกต สิงหะเชนทร์ (2542: บทคัดย่อ) ได้ศึกษารายงานการวิจัยเรื่อง “การประเมินผลการสงเคราะห์เบี้ยยังชีพสำหรับผู้สูงอายุจากกรมประชาสงเคราะห์” มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินผลการดำเนินงาน 4 ด้านคือ สภาพแวดล้อมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับโครงการ กรอบปัจจัยเกี่ยวกับทรัพยากรรวมทั้งปัจจัยเบื้องต้นของโครงการ กระบวนการดำเนินงาน และผลผลิตของโครงการ วิธีการศึกษาเป็นการวิจัยเชิงปริมาณควบคู่กับเชิงคุณภาพ ผลการศึกษาพบว่า เกณฑ์จำนวนเงินที่ให้ผู้สูงอายุไม่เหมาะสม การได้รับเงินส่วนใหญ่ระยะเวลานานไม่แน่นอน ไม่มีโครงสร้างบุคลากรมารองรับกับปริมาณงาน และส่งผลให้เจ้าหน้าที่

ไม่สามารถกำกับดูแลหรือติดตามข้อมูลในพื้นที่ให้เป็นปัจจุบันได้ การแก้ไขรายชื่อผู้สูงอายุที่มีคุณสมบัติไม่ตรงกับกรอบที่ตั้งไว้มีการดำเนินงานที่น้อยมากหรือบางแห่งอาจไม่แก้ไขเลย และการติดตามผลการดำเนินงานประสบปัญหาค่อนข้างมาก การคัดเลือกผู้สูงอายุให้ได้รับเบี้ยยังชีพให้ความสำคัญกับคุณสมบัติของการมีอายุ 60 ปีขึ้นไปมากที่สุด ข้อเสนอแนะของการศึกษา ด้านนโยบายควรเน้นการพัฒนาความรู้แก่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในกระบวนการคัดเลือกให้สามารถช่วยเหลือทุกกลุ่มที่อยู่ในชุมชนได้เอง ด้านการดำเนินงานควรมีการทบทวนบทบาทของคณะกรรมการศูนย์ฯ ในเรื่องการคัดเลือกหรือใช้วิธีตรวจสอบกันเองในชุมชน กำหนดให้มีการปิดประกาศรายชื่อผู้สูงอายุที่ได้รับการคัดเลือกให้ทุกคนในชุมชนทราบ เอ ให้ทุกฝ่ายได้ตรวจสอบ

อภิญญา เวชยชัย (2542: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “การศึกษาโครงการกองทุนส่งเสริมสวัสดิการผู้สูงอายุและครอบครัวในชุมชนโครงการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ” วัตถุประสงค์เพื่อประเมินการจัดสวัสดิการสังคมในโครงการสงเคราะห์เบี้ยยังชีพให้แก่ผู้สูงอายุ สภาพปัญหาของการดำเนินโครงการฯ ผลการศึกษาพบว่า ผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพในแต่ละหมู่บ้านแบ่งเป็น 3 กลุ่ม 1) กลุ่มผู้สูงอายุที่ยากจน อายุมาก มีบุตรหลานดูแล ไม่ได้ถูกทอดทิ้ง ครอบครัวเกื้อกูลดี มีสัมพันธ์ที่ดีกับคณะกรรมการหมู่บ้าน เป็นกลุ่มที่ได้รับเบี้ยยังชีพมากที่สุด 2) กลุ่มผู้สูงอายุที่ยังอยู่กับบุตรหลาน ไม่ยากลำบาก ฐานะปานกลาง จะเป็นกลุ่มญาติสนิทของคณะกรรมการหมู่บ้าน ซึ่งได้รับเบี้ยยังชีพเป็นอันดับที่ 2 และ 3) กลุ่มผู้สูงอายุที่ยากจน ทุกข์ยาก ไร้ญาติขาดมิตรจำนวนมาก อยู่ลำพังคนเดียว เข้าไม่ถึงบริการของรัฐ ไม่มีส่วนร่วมในกิจกรรมชุมชน มีเพื่อนบ้านคอยช่วยเหลือดูแล เป็นกลุ่มที่ได้รับเบี้ยยังชีพน้อยที่สุด ผลการศึกษาความเหมาะสมและความเป็นธรรม การจ่ายเงินในส่วนนี้เป็นการจ่ายในลักษณะการสงเคราะห์แบบกระจาย เป็นการช่วยเหลือเฉพาะหน้า แต่ขณะเดียวกันเป็นการใช้งบอย่างผูกพันต่อเนื่อง ไม่สามารถกำหนดเวลาชัดเจน ไม่มีหลักประกันในแผนการใช้จ่ายอย่างแท้จริง รูปแบบการบริการไม่สามารถสร้างความเข้มแข็งให้แก่ผู้สูงอายุได้อย่างยั่งยืนในระยะยาว ไม่ได้ก่อให้เกิดการพึ่งพิงตนเองที่ควรจะเป็นลักษณะบริการ มุ่งเน้นการสงเคราะห์เฉพาะราย เสริมลักษณะปัจเจกมากกว่าการเสริมความเป็นกลุ่มหรือชุมชน จากการศึกษาวิจัยได้ให้ข้อเสนอแนะและนำเสนอทางเลือกใหม่เพื่อให้ผู้สูงอายุได้รับประโยชน์จากสวัสดิการอย่างทั่วถึงและยั่งยืน

ระพีพรรณ คำหอม; และคนอื่นๆ (2547: บทคัดย่อ) ได้ศึกษารายงานการวิจัยเรื่อง “โครงการการประเมินผลการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ” มีวัตถุประสงค์เพื่อการศึกษาประเมินกระบวนการ วิธีการ ขั้นตอนการดำเนินงานของโครงการฯ ความต้องการของผู้สูงอายุ ความพร้อมและกลไกการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลต่อการดำเนินงานโครงการฯ วิธีการศึกษาเป็นการวิจัย

เชิงปริมาณควบคู่กับเชิงคุณภาพ การวิจัยเชิงปริมาณใช้วิธีการสุ่มแบบบังเอิญ ผลการศึกษาพบว่า เกณฑ์การคัดเลือกเบี้ยยังชีพยังไม่เหมาะสม คุณสมบัติของผู้รับเบี้ยยังชีพไม่ตรงกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ขาดกลไกการตรวจสอบการดำเนินงานเบี้ยยังชีพที่ชัดเจน กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าจำนวนเงินที่ได้ (300 บาท) น้อยเกินไป ไม่ครอบคลุม ทั่วถึง และเป็นธรรมกับผู้สูงอายุที่เดือดร้อน ขั้นตอนการจ่ายเงินเบี้ยยังชีพเป็นไปอย่างตรงเวลา ผู้สูงอายุได้เงินครบถ้วน การถ่ายโอนเบี้ยยังชีพให้อบต. ดูแลพบว่า ผู้สูงอายุสามารถเข้าถึงบริการนี้ได้มากขึ้น สะดวก ไปได้ด้วยตนเอง เสียค่าใช้จ่ายน้อยลง ความพร้อมของอบต. ขึ้นอยู่กับความตระหนัก และการให้ความสำคัญด้านสวัสดิการผู้สูงอายุของผู้นำอบต. รายได้ จำนวนของบุคลากรที่แตกต่างกัน รายงานการวิจัยได้ให้ข้อเสนอแนะในการพัฒนาโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุอีกด้วย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

บุคคลผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ(เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ: กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลวังยาง จังหวัดสุพรรณบุรี

ผู้ดำเนินโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ได้แก่

คณะกรรมการศูนย์สงเคราะห์ราษฎรประจำหมู่บ้าน จำนวน 67 คน

คณะกรรมการระดับท้องถิ่น จำนวน 31 คน

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

การเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ บุคคลผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ(เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ: กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลวังยาง จังหวัดสุพรรณบุรีทั้งหมด จำนวน 98 คน โดยนอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้ทำการสัมภาษณ์ผู้ดำเนินโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุเพิ่มเติม เพื่อจะทำให้การวิจัยครั้งนี้มีความครอบคลุม และชัดเจนมากยิ่งขึ้น

การสร้างเครื่องมือที่ใช้สำหรับการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) ชนิดปลายปิดและปลายเปิด ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการรวบรวมข้อมูลที่ได้จากทฤษฎีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องนำมาประยุกต์เป็นลักษณะและข้อคำถาม แบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

แบบสอบถาม ที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วยคำถาม 3 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 สถานภาพบุคคล ได้แก่ ระดับการศึกษา, ลักษณะการมีส่วนร่วมในโครงการ และประสบการณ์ทำงานในชุมชน จำนวน 3 ข้อ

ตอนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ มี 6 ด้าน คือ มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย, ทรัพยากร, การสื่อสารระหว่างองค์กรและกิจกรรมการนำนโยบายไปปฏิบัติ, ลักษณะขององค์กรในการนำนโยบายไปปฏิบัติ, เงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง, ทศนคติของผู้ปฏิบัติงาน จำนวน 24 ข้อ

ตอนที่ 3 คำถามเกี่ยวกับผลจากการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำนวน 21 ข้อ

ตอนที่ 1 – ตอนที่ 2 ใช้มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีการของลิเคิร์ต (Likert's scale) ดังนี้

ระดับ 5 หมายถึง เห็นด้วยมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง เห็นด้วยมาก

ระดับ 3 หมายถึง เห็นด้วยปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง เห็นด้วยน้อย

ระดับ 1 หมายถึง ไม่เห็นด้วย

เกณฑ์ในการพิจารณาระดับความเห็นของการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ผู้วิจัยมีเกณฑ์เฉลี่ยในการอธิบายผลดังนี้

$$\text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} = \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}}$$

$$\text{ระดับความคิดเห็นของการนำโครงการ} = \frac{5 - 1}{5} = 0.80$$

การจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับ

ผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

สรุปเกณฑ์การแปลความหมายของข้อมูลประเภทอันตรภาคชั้น ได้ดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.21 – 5.00 หมายถึง ผู้ตอบแบบสอบถามเห็นด้วยระดับมากที่สุดในการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

- ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.41 – 4.20 หมายถึง ผู้ตอบแบบสอบถามเห็นด้วยระดับมากในการนำ
โครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ
- ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.61 – 3.40 หมายถึง ผู้ตอบแบบสอบถามเห็นด้วยระดับปานกลางในการนำ
โครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ
- ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.81 – 2.60 หมายถึง ผู้ตอบแบบสอบถามเห็นด้วยระดับน้อยในการนำ
โครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ
- ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00 – 1.80 หมายถึง ผู้ตอบแบบสอบถามไม่เห็นด้วยในการนำโครงการการ
จ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

ตอนที่ 4 ปัญหาและข้อเสนอแนะ โดยผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์ผู้ดำเนินโครงการการ
จ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) เป็นการเพิ่มเติม ในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับ
ปัจจัยที่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ
และผลจากการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบสอบถาม ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยมีขั้นตอนในการสร้าง
เครื่องมือ ดังนี้

1. ศึกษาเอกสาร หนังสือ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องการนำนโยบายไปปฏิบัติ,
ทฤษฎีการตัดสินใจ, เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ, และข้อมูลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับผู้สูงอายุ เพื่อใช้ทำปริญญานิพนธ์
ของผู้วิจัย
2. ศึกษาวิธีการสร้างเครื่องมือการวิจัยประเภทต่างๆ จากหนังสือที่เกี่ยวข้อง รวมทั้ง
งานวิจัยอื่นๆ แล้วนำมาสร้างเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษามาสร้างข้อคำถามให้มีเนื้อหาครอบคลุมความมุ่งหมาย
ของการวิจัย และกรอบแนวความคิด โดยผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามมีลักษณะแบบมาตราส่วนประมาณค่า
(Rating scale) 5 ระดับ ตามวิธีการของลิเคิร์ต (Likert's scale)

4. นำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จแล้วเสนอต่อประธานกรรมการ และกรรมการผู้ควบคุมปริญญาโทเพื่อพิจารณาตรวจสอบความถูกต้องตามเนื้อหา ครอบคลุมตามกรอบแนวคิด ความเหมาะสมในการใช้ถ้อยคำ สำนวนภาษา และความชัดเจนในข้อคำถาม

5. นำแบบสอบถามมาปรับปรุงแก้ไขแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน เพื่อพิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรงและความถูกต้องของเนื้อหา และขอข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเพื่อแก้ไขปรับปรุงให้ถูกต้องเหมาะสมยิ่งขึ้น จากนั้นเสนอต่อประธาน และกรรมการควบคุมปริญญาโทพิจารณาตรวจสอบอีกครั้งเพื่อความถูกต้อง

6. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้ (Try-out) กับบุคคลผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน

7. นำแบบสอบถามที่มีค่าอำนาจจำแนกตามเกณฑ์ไคยวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามทั้งฉบับโดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ของครอนบาค (องอาจ นัยวัฒน์. 2548: 151) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ .9122 นำแบบสอบถามไปใช้ในการเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างจริงต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษางานวิจัยการนำนโยบายไปปฏิบัติฉบับนี้ มุ่งศึกษาผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ และ ปัจจัยที่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ในองค์การบริหารส่วนตำบลวังยาง จังหวัดสุพรรณบุรี ผู้ศึกษาใช้วิธีการศึกษารวบรวมข้อมูลจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ซึ่งมีที่มาของข้อมูลดังนี้

1. แหล่งข้อมูล

1.1 แหล่งข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) ในการศึกษาครั้งนี้แบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ

1.1.1 แบบสอบถาม คือเป็นการออกแบบสอบถาม, คณะกรรมการศูนย์สงเคราะห์ราษฎรประจำหมู่บ้าน และคณะกรรมการระดับท้องถิ่น

1.2 แหล่งข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) เป็นการศึกษาทางเอกสาร โดยศึกษาเอกสารสำคัญและจำเป็นสำหรับเรื่องนี้ เช่น หนังสือรายงานการศึกษา ผลการวิจัย บทความจากวารสาร ข่าวจากหนังสือพิมพ์ พระราชบัญญัติ เอกสารราชการ เป็นต้น

2. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ตามขั้นตอนดังนี้

2.1 การเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถาม

2.1.1 ดำเนินการขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดไว้เบื้องต้น

2.1.2 ผู้วิจัยดำเนินการแจกแบบสอบถามให้กับกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดไว้

2.1.3 ตรวจสอบความครบถ้วนของข้อมูล และจำนวนแบบสอบถามที่กำหนดไว้ ก่อนรับคืนด้วยตนเอง

2.2 การเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์

ผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์ความคิดเห็นของผู้ดำเนินโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ตามข้อคำถามที่กำหนดไว้ด้วยตนเอง โดยมีขั้นตอนดังนี้

2.2.1 ผู้วิจัยขอความอนุเคราะห์จากกลุ่มตัวอย่างเพื่อนัดวัน เวลา สถานที่ ในการขอเข้าพบและทำการสัมภาษณ์

2.2.2 แนะนำตนเอง และชี้แจงรายละเอียดเกี่ยวกับการสัมภาษณ์ เพื่อสร้างความคุ้นเคย และความไว้วางใจก่อนทำการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลทุกคน

2.2.3 ดำเนินการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างในหัวข้อที่กำหนดไว้ โดยอธิบายให้เข้าใจในรายละเอียด และจุดมุ่งหมายของข้อคำถามในแต่ละข้อ เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกัน ตลอดจนซักถามรายละเอียดเพิ่มเติมของประเด็นต่างๆ ตามแนวคำถาม

2.2.4 ขณะทำการสัมภาษณ์ ขออนุญาตผู้ให้ข้อมูลบันทึกเทปพร้อมกับจดบันทึกประเด็นสำคัญต่างๆ ลงไปด้วย

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่ได้เก็บมาหาค่าน้ำหนักคะแนนของตัวเลือกตามเกณฑ์ที่กำหนด แล้วนำไปประมวลผลข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์จากสถาบันบริการคอมพิวเตอร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปในการวิจัยทางสังคมศาสตร์ [SPSS for Window version 11.5 (The Statistical Package for the Social Sciences)] ดังนี้

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถานภาพบุคคล ได้แก่ ระดับการศึกษา, ลักษณะการมีส่วนร่วมในโครงการ, และประสบการณ์ทำงานในชุมชน วิเคราะห์โดยใช้ตารางแจกแจงความถี่ (Frequency) และแสดงผลเป็นร้อยละ (Percentage)
2. ตามความมุ่งหมายของการวิจัยข้อที่ 1 เพื่อศึกษาผลจากการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลวังยาง จังหวัดสุพรรณบุรี วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
3. ตามความมุ่งหมายของการวิจัยข้อที่ 2 เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามตัวแปรอิสระที่ต้องการศึกษา ได้แก่ มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย, ทรัพยากร, การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมการนำนโยบายไปปฏิบัติ, ลักษณะขององค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ, เงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง, และทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีการวิเคราะห์ถดถอยพหุ (Stepwise Multiple Regression Analysis)
4. ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้นำชุมชนเพิ่มเติม นำมาวิเคราะห์เชิงเนื้อหา(Content analysis) และนำไปประกอบการอภิปรายผลการวิจัยเชิงปริมาณเพื่อให้เกิดความชัดเจนของผลการวิจัยในครั้งนี้ยิ่งขึ้น

สถิติใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่
 - 1.1 ค่าความถี่(Frequency)
 - 1.2 ค่าร้อยละ(Percentage)
 - 1.3 ค่าคะแนนเฉลี่ย(Mean)
 - 1.4 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน(Standard Deviation)
2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ
 - 2.1 หาค่าความเชื่อมั่น(Reliability) ของแบบสอบถามทั้งฉบับ โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ของครอนบาค
 - 2.2 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ถดถอยพหุ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการศึกษาเรื่อง การนํานโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ: กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลวังยาง จังหวัดสุพรรณบุรี โดยเก็บข้อมูลจากกลุ่มผู้ดำเนินโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ ในองค์การบริหารส่วนตำบลวังยาง อำเภอศรีประจันต์ จังหวัดสุพรรณบุรี จำนวน 98 คน ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาวิจัย โดยแสดงผลการวิเคราะห์และการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปตารางประกอบความ โดยแบ่งเป็น 4 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์สถานภาพบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ ระดับการศึกษา ลักษณะการมีส่วนร่วมในโครงการ ประสิทธิภาพการทำงานในชุมชน โดยใช้ค่าความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentage)

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ได้แก่ มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย ทรัพยากร การสื่อสารระหว่างองค์กรและกิจกรรมในการนํานโยบายไปปฏิบัติ ลักษณะองค์การในการนํานโยบายไปปฏิบัติเงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ทศนคติของผู้ปฏิบัติงาน โดยใช้ค่าความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับผลการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติกับผลจากการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ โดยใช้ค่าความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

ตอนที่ 4 การศึกษาความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจากแบบสอบถามปลายเปิดที่เกี่ยวกับการนํานโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติกรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลวังยาง จังหวัดสุพรรณบุรี

ตอนที่ 5 วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้ดำเนินโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) เพิ่มเติม

ตอนที่ 6 การทดสอบสมมติฐาน วิเคราะห์ และเสนอผล โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ถดถอยพหุ (วิธีการวิเคราะห์ถดถอยพหุ (Stepwise Multiple Regression Analysis))

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์สถานภาพบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่และค่าร้อยละจากแบบสอบถามจำนวน 98 ตัวอย่าง ซึ่งสามารถสรุปรายละเอียดเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามตามตารางดังต่อไปนี้

ตาราง 1 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกระดับการศึกษา

ตัวแปรอิสระ	จำนวน	ร้อยละ
1. ระดับการศึกษา		
1.1 การศึกษาภาคบังคับ	54	55.1
1.2 มัธยมศึกษาตอนต้น	31	31.6
1.3 มัธยมศึกษาตอนปลาย	9	9.2
1.4 ปริญญาตรีขึ้นไป	4	4.1
รวม	98	100

จากตาราง 1 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ระดับการศึกษาภาคบังคับ โดยมีจำนวน 54 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 55.1 ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจำนวน 31 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 31.6 ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจำนวน 9 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 9.2 และระดับปริญญาตรีขึ้นไปจำนวน 4 คนหรือคิดเป็นร้อยละ 4.1 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 98 คน

ตาราง 2 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกลักษณะการมีส่วนร่วมในโครงการ

ตัวแปรอิสระ	จำนวน	ร้อยละ
ลักษณะการมีส่วนร่วมในโครงการ		
1. คณะกรรมการศูนย์ส่งเสริมสหกรณ์	67	68.3
ราษฎรประจำหมู่บ้าน		
2. คณะกรรมการระดับท้องถิ่น	31	31.6
รวม	98	100

จากตาราง 2 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ลักษณะการมีส่วนร่วมในโครงการเป็นคณะกรรมการศูนย์ส่งเสริมสหกรณ์ราษฎรประจำหมู่บ้านจำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 68.3 และคณะกรรมการระดับท้องถิ่น จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 31.6

ตาราง 3 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกประสบการณ์ทำงานในชุมชน

ตัวแปรอิสระ	จำนวน	ร้อยละ
ประสบการณ์ทำงานในชุมชนนายกองค์การบริหารส่วนตำบล		
1. ไม่มีประสบการณ์	86	87.8
2. มีประสบการณ์	12	12.2
รวม	98	100

จากตาราง 3 พบว่า ประสบการณ์ทำงานในชุมชนของผู้ดำเนินโครงการการจ่ายเงินส่งเสริมสหกรณ์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุไปปฏิบัติในตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลพบว่า ไม่มีประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งนี้ จำนวน 86 คนคิดเป็นร้อยละ 87.8 มีประสบการณ์จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 12.2

ตาราง 4 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกประสบการณ์ทำงานในชุมชน

ตัวแปรอิสระ	จำนวน	ร้อยละ
ประสบการณ์ทำงานในชุมชนรองนายก		
องค์การบริหารส่วนตำบล		
1. ไม่มีประสบการณ์	92	93.9
2. มีประสบการณ์	6	6.1
รวม	98	100

จากตาราง 4 พบว่า ประสบการณ์ทำงานในชุมชนของผู้ดำเนินโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุไปปฏิบัติในตำแหน่งรองนายกองค์การบริหารส่วนตำบลพบว่า ไม่มีประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งนี้ จำนวน 92 คน คิดเป็นร้อยละ 93.9 มีประสบการณ์จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 6.1

ตาราง 5 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกประสบการณ์ทำงานในชุมชน

ตัวแปรอิสระ	จำนวน	ร้อยละ
ประสบการณ์ทำงานในชุมชน สมาชิก		
องค์การบริหารส่วนตำบล		
1. ไม่มีประสบการณ์	81	82.7
2. มีประสบการณ์	17	17.3
รวม	98	100

จากตาราง 5 พบว่า ประสบการณ์ทำงานในชุมชนของผู้ดำเนินโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุไปปฏิบัติในตำแหน่งสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลพบว่า ไม่มี

ประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งนี้ จำนวน 81 คน คิดเป็นร้อยละ 82.7 มีประสบการณ์จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 17.3

ตาราง 6 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกประสบการณ์ทำงานในชุมชน

ตัวแปรอิสระ	จำนวน	ร้อยละ
ประสบการณ์ทำงานในชุมชน กำนัน		
1. ไม่มีประสบการณ์	86	87.8
2. มีประสบการณ์	12	12.2
รวม	98	100

จากตาราง 6 พบว่า ประสบการณ์ทำงานในชุมชนของผู้ดำเนินโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุไปปฏิบัติในตำแหน่งกำนันพบว่า ไม่มีประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งนี้ จำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 87.8 มีประสบการณ์จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 12.2

ตาราง 7 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกประสบการณ์ทำงานในชุมชน

ตัวแปรอิสระ	จำนวน	ร้อยละ
ประสบการณ์ทำงานในชุมชน ผู้ใหญ่บ้าน		
1. ไม่มีประสบการณ์	59	60.2
2. มีประสบการณ์	39	39.8
รวม	98	100

จากตาราง 7 พบว่า ประสบการณ์ทำงานในชุมชนของผู้ดำเนินโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุไปปฏิบัติในตำแหน่งผู้ใหญ่บ้าน พบว่า ไม่มีประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งนี้ จำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 60.2 มีประสบการณ์จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 39.8

ตาราง 8 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกประสบการณ์ทำงานในชุมชน

ตัวแปรอิสระ	จำนวน	ร้อยละ
ประสบการณ์ทำงานในชุมชน ข้าราชการ		
1. ไม่มีประสบการณ์	71	72.4
2. มีประสบการณ์	27	27.6
รวม	98	100

จากตาราง 8 พบว่า ประสบการณ์ทำงานในชุมชนของผู้ดำเนินโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุไปปฏิบัติในตำแหน่งข้าราชการ พบว่า ไม่มีประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งนี้ จำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 72.4 มีประสบการณ์จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 27.6

ตาราง 9 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกประสบการณ์ทำงานในชุมชน

ตัวแปรอิสระ	จำนวน	ร้อยละ
ประสบการณ์ทำงานในชุมชน อื่นๆ		
1. ไม่มีประสบการณ์	54	55.1
2. มีประสบการณ์	44	44.9
รวม	98	100

*อื่นๆ หมายถึง พนักงานรัฐวิสาหกิจ, NGO, มัคทายก, อดีตเจ้าอาวาส, อดีตพระภิกษุสงฆ์

จากตาราง 9 พบว่า ประสบการณ์ทำงานในชุมชนของผู้ดำเนินโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุไปปฏิบัติในตำแหน่งอื่นๆ พบว่า ไม่มีประสบการณ์จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 55.1 มีประสบการณ์จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 44.9 (ประสบการณ์ทำงานในชุมชนในส่วนตำแหน่งอื่นๆ จำแนกออกเป็นองค์การเอกชน จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 72.72, รัฐวิสาหกิจ

จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 4.55 , มัคทายก จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 9.09, อดีตเจ้าอาวาส จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 4.55, อดีตพระภิกษุสงฆ์ จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 9.09)

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

ตาราง 10 ระดับความสำคัญของค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของปัจจัยที่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

ปัจจัยที่มีผลต่อการนำโครงการเบี้ยยังชีพไปปฏิบัติ	$\bar{X}$	S.D.	แปลความ
มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย	3.71	0.4	มาก
ทรัพยากร	2.7	0.48	ปานกลาง
การสื่อสารระหว่างองค์กรและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ	3.35	0.31	มาก
ลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ	3.64	0.59	มาก
เงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง	3.10	0.55	ปานกลาง
ทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน	3.77	0.47	มาก
ภาพรวม	3.38	0.47	ปานกลาง

จากตาราง 10 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.38 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.47 และเมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็นพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วยระดับมาก ได้แก่ มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย การสื่อสารระหว่างองค์กรและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.71, 3.35, 3.64 และ 3.77 ตามลำดับ และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.40, 0.31, 0.59 และ 0.47 ตามลำดับ กลุ่มผู้ตอบ

แบบสอบถามมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วยระดับปานกลาง ได้แก่ ทรัพยากร เงินใจ เศรษฐกิจ สังคม และการเมือง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.70 และ 3.10 ตามลำดับ และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.48 และ 0.55 ตามลำดับ

ตาราง 11 ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และการแปลความเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย

ด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย	$\bar{X}$	S.D.	แปลความ
1. ท่านมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโครงการเบี้ยยังชีพเป็นอย่างดี	4.29	0.45	มากที่สุด
2. ท่านคิดว่าโครงการนี้มีวัตถุประสงค์และแนวทางการดำเนินงานอย่างชัดเจน	3.73	0.71	มาก
3. ท่านคิดว่าแนวทางการดำเนินงานที่กำหนดสามารถนำไปปฏิบัติงานได้ง่าย	3.43	0.59	มาก
4. ท่านมีการปรับเปลี่ยนรูปแบบการดำเนินงานโครงการให้สอดคล้องกับข้อเท็จจริงในชุมชน	3.41	0.76	มาก
ภาพรวม	3.71	0.40	มาก

จากตาราง 11 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติโดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.71 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.40 และเมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็นพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วยระดับมากที่สุด ได้แก่ ท่านมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโครงการเบี้ยยังชีพเป็นอย่างดี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.29 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.45 กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วยระดับมาก ได้แก่ ท่านคิดว่าโครงการนี้มีวัตถุประสงค์และแนวทางการดำเนินงานอย่างชัดเจน ท่านคิดว่าแนวทางการดำเนินงานที่กำหนดสามารถนำไปปฏิบัติงานได้ง่าย ท่านมีการปรับเปลี่ยนรูปแบบการดำเนินงานโครงการให้

สอดคล้องกับข้อเท็จจริงในชุมชน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.73, 3.43 และ 3.41 ตามลำดับ และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.71, 0.59 และ 0.76 ตามลำดับ

ตาราง 12 ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และการแปลความเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติด้านทรัพยากร

ด้านทรัพยากร	$\bar{X}$	S.D.	แปลความ
1. ท่านคิดว่าโครงการมีงบประมาณสนับสนุนอย่างเพียงพอ	2.83	0.85	ปานกลาง
2. ท่านคิดว่าผู้ปฏิบัติงานมีความรู้ความสามารถสอดคล้องกับลักษณะงาน	3.65	0.48	มาก
3. ท่านคิดว่าจำนวนบุคลากรกับปริมาณงานมีความสอดคล้องกัน	3.06	0.72	ปานกลาง
4. ท่านคิดว่าบริษัท, ห้างร้าน หรือภาคเอกชนต่างๆ ให้การสนับสนุนทรัพยากรแก่โครงการเป็นอย่างดี	2.19	0.53	น้อย
5. ท่านคิดว่าระยะเวลาในการจ่ายเงินสงเคราะห์ 6 เดือนต่อครั้งมีความเหมาะสม	1.79	1.09	ไม่เห็นด้วย
ภาพรวม	2.70	0.48	ปานกลาง

จากตาราง 12 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.70 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.48 และเมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็นพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วยระดับมาก ได้แก่ ท่านคิดว่าผู้ปฏิบัติงานมีความรู้ความสามารถสอดคล้องกับลักษณะงาน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.65 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.48 กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วยระดับปานกลาง ได้แก่ ท่านคิดว่าโครงการมีงบประมาณสนับสนุนอย่างเพียงพอ ท่านคิดว่าจำนวนบุคลากรกับ

ปริมาณงานมีความสอดคล้องกัน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.83, และ 3.06 ตามลำดับ และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.85 และ 0.72 ตามลำดับ กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วยระดับน้อย ได้แก่ ท่านคิดว่าบริษัท, ห้างร้าน หรือภาคเอกชนต่างๆ ให้การสนับสนุนทรัพยากรแก่โครงการเป็นอย่างดี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.19 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.53 กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นที่ไม่เห็นด้วย ได้แก่ ท่านคิดว่าระยะเวลาในการจ่ายเงินสงเคราะห์ 6 เดือนต่อครั้งมีความเหมาะสม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.79 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.09

ตาราง 13 ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และการแปลความเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติด้านการสื่อสารระหว่างองค์กร และกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ

ด้านการสื่อสารระหว่างองค์กร			
และกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ	$\bar{X}$	S.D.	แปลความ
1. ท่านเข้าใจบทบาทและความรับผิดชอบในงานของตนเองได้เป็นอย่างดี	4.13	0.55	มาก
2. ท่านมักทำงานผิดพลาดเนื่องจากความเข้าใจคำสั่งที่คลาดเคลื่อน	2.03	0.83	น้อย
3. ท่านมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับการปฏิบัติงานในโครงการกับบุคคลทั่วไปเสมอ	3.68	0.68	มาก
4. ท่านคิดว่างานที่กำหนดและมอบหมายให้ท่านมีความเหมาะสม	3.54	0.54	มาก
ภาพรวม	3.35	0.31	มาก

จากตาราง 13 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติโดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.35 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.31 และเมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็นพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วยระดับมาก ได้แก่ ท่านเข้าใจบทบาทและ

ความรับผิดชอบในงานของตนเองได้เป็นอย่างดี ท่านมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับการปฏิบัติงานในโครงการกับบุคคลทั่วไปเสมอ ท่านคิดว่างานที่กำหนดและมอบหมายให้ท่านมีความเหมาะสม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.13, 3.68 และ 3.54 ตามลำดับ และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.55, 0.68 และ 0.54 ตามลำดับ กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วยระดับน้อย ได้แก่ ท่านมักทำงานผิดพลาดเนื่องจากความเข้าใจคำสั่งที่คลาดเคลื่อน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.03 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.83

ตาราง 14 ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และการแปลความเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติด้านลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ

ด้านลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ	$\bar{X}$	S.D.	แปลความ
1. ท่านคิดว่าการประสานงานอาศัยความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล	3.52	0.74	มาก
2. ท่านคิดว่าผู้บริหารท้องถิ่นเปิดโอกาสให้ผู้ดำเนินงานเสนอความคิดเห็นอย่างเต็มที่	3.68	0.65	มาก
3. ท่านคิดว่าในการปฏิบัติงานยึดถือความคิดเห็นหรือมติของส่วนรวมเป็นหลัก	3.70	0.65	มาก
ภาพรวม	3.64	0.59	มาก

จากตาราง 14 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติโดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.64 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.590 และเมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็นพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วยระดับมาก ได้แก่ ท่านคิดว่าการประสานงานอาศัยความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลท่านคิดว่าผู้บริหารท้องถิ่นเปิดโอกาสให้ผู้ดำเนินงานเสนอความคิดเห็นอย่างเต็มที่ที่ท่านคิดว่าการปฏิบัติงานยึดถือความคิดเห็นหรือมติของส่วนรวมเป็นหลักมี

ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.52, 3.68 และ 3.70 ตามลำดับ และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.74, 0.65 และ 0.65 ตามลำดับ

ตาราง 15 ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และการแปลความเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติด้านเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง

ด้านเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง	$\bar{X}$	S.D.	แปลความ
1. ท่านคิดว่าผู้บริหารท้องถิ่นให้การสนับสนุนโครงการอย่างเต็มที่	3.86	0.64	มาก
2. ท่านคิดว่าประชาชนให้การสนับสนุนโครงการอย่างเต็มที่	2.91	1.01	ปานกลาง
3. ท่านคิดว่าผู้ดำเนินโครงการมีความสามารถในการหาเสียงสนับสนุนจากแหล่งต่างๆ เช่น วัด, โรงเรียน	2.52	0.56	น้อย
ภาพรวม	3.10	0.55	ปานกลาง

จากตาราง 15 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.10 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.55 และเมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็นพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วยระดับมาก ได้แก่ ท่านคิดว่าผู้บริหารท้องถิ่นให้การสนับสนุนโครงการอย่างเต็มที่ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.86 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.64 และเมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็นพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วยระดับปานกลาง ได้แก่ ท่านคิดว่าประชาชนให้การสนับสนุนโครงการอย่างเต็มที่ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.91 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.01 และเมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็นพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วยระดับน้อย ได้แก่ ท่านคิดว่าผู้ดำเนินโครงการมีความสามารถในการหาเสียงสนับสนุนจากแหล่งต่างๆ เช่น วัด, โรงเรียน ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.52 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.56

ตาราง 16 ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และการแปลความเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติด้านทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน

ด้านทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน	$\bar{X}$	S.D.	แปลความ
1. ท่านคิดว่าโครงการนี้ให้ประโยชน์แก่ผู้สูงอายุที่ยากลำบากอย่างแท้จริง	4.00	0.94	มาก
2. ท่านมีความตั้งใจในการทำงานเพื่อให้ผู้สูงอายุที่ยากลำบากได้รับผลประโยชน์จากโครงการอย่างเต็มที่	3.96	0.75	มาก
3. ท่านคิดว่ากฎระเบียบของโครงการควรยืดหยุ่นได้เพื่อความคล่องตัวในการปฏิบัติงาน	4.62	0.60	มากที่สุด
4. ท่านคิดว่าถ้าสามารถข้ามขั้นตอนการดำเนินงานได้จะข้ามทันที	2.51	0.94	น้อย
ภาพรวม	3.77	0.47	มาก

จากตาราง 16 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติโดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.77 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.47 และเมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็นพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วยระดับมาก ได้แก่ ท่านคิดว่าโครงการนี้ให้ประโยชน์แก่ผู้สูงอายุที่ยากลำบากอย่างแท้จริง ท่านมีความตั้งใจในการทำงานเพื่อให้ผู้สูงอายุที่ยากลำบากได้รับผลประโยชน์จากโครงการอย่างเต็มที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.00 และ 3.96 ตามลำดับ และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.94 และ 0.75 ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็นพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วยระดับน้อยได้แก่ ท่านคิดว่าถ้าสามารถข้ามขั้นตอนการดำเนินงานได้จะข้ามทันที ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.51 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.94 และเมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็นพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นที่ไม่เห็นด้วยได้แก่ ท่านคิดว่ากฎระเบียบของโครงการควรยืดหยุ่นได้เพื่อความคล่องตัวในการปฏิบัติงานค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.62 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.60

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับผลการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

ตาราง 17 ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความ และการจัดอันดับ เกี่ยวกับผลการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

ผลจากการนำนโยบายเบี้ยยังชีพไปปฏิบัติ	$\bar{X}$	S.D.	แปลความ
1. ผู้สูงอายุมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น	3.04	0.54	ปานกลาง
2. ผู้สูงอายุสามารถดำรงชีวิตอยู่ในชุมชนได้อย่างเหมาะสม	3.50	0.44	มาก
ภาพรวม	3.28	0.49	ปานกลาง

จากตาราง 17 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นเกี่ยวกับผลการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.28 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.49 และเมื่อพิจารณาวัตถุประสงค์รายด้านพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วยระดับมาก ได้แก่ ผู้สูงอายุสามารถดำรงชีวิตอยู่ในชุมชนได้อย่างเหมาะสม ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.50 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.44 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วยระดับปานกลาง ได้แก่ ผู้สูงอายุมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.04 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.54

ตาราง 18 ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความ และการจัดอันดับ เกี่ยวกับ ผลการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติด้าน ผู้สูงอายุมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

ด้านผู้สูงอายุมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น	$\bar{X}$	S.D.	แปลความ
1. ท่านคิดว่าผู้สูงอายุใช้เบี้ยยังชีพเป็นทุนในการประกอบอาชีพ	2.44	0.96	น้อย
2. ท่านคิดว่าเบี้ยยังชีพทำให้ผู้สูงอายุมีส่วนร่วมในค่าใช้จ่ายของครอบครัวมากขึ้น	3.01	0.79	ปานกลาง
3. ท่านคิดว่าเบี้ยยังชีพสามารถลดภาระค่าใช้จ่ายของผู้สูงอายุได้	3.35	0.73	มาก
4. ท่านคิดว่าเบี้ยยังชีพสามารถทำให้หนี้สินของผู้สูงอายุลดลง	1.99	0.83	น้อย
5. ท่านคิดว่าเบี้ยยังชีพสามารถลดความขัดแย้งในครอบครัวผู้สูงอายุได้	2.77	0.91	ปานกลาง
6. ท่านคิดว่าผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพบริโภคอาหารที่มีคุณค่าทางโภชนาการทุกวัน	3.66	0.63	มาก
7. ท่านคิดว่าผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพมีน้ำสะอาดบริโภคอุปโภคอย่างเพียงพอ	3.82	0.58	มาก
8. ท่านคิดว่าผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพมีเครื่องนุ่งห่มอย่างเพียงพอ	3.42	0.50	มาก
9. ท่านคิดว่าผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพเข้ารับบริการด้านสุขภาพอย่างสม่ำเสมอ	2.63	0.72	ปานกลาง
10. ท่านคิดว่าผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพเลือกรับบริการด้านสุขภาพที่มีคุณภาพเสมอ	3.42	0.77	มาก
11. ท่านคิดว่าการที่ผู้สูงอายุได้รับเบี้ยยังชีพทำให้เกิดความมั่นคงทางจิตใจ	2.38	1.03	น้อย
12. ท่านคิดว่าเมื่อผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพเจ็บป่วยสามารถได้รับการรักษาอย่างทันท่วงที	3.56	0.83	มาก
ภาพรวม	3.04	0.54	ปานกลาง

จากตาราง 18 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นเกี่ยวกับผลการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.04 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.54 และเมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็นพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วยระดับมาก ได้แก่ ท่านคิดว่าเบี้ยยังชีพสามารถลดภาระค่าใช้จ่ายของผู้สูงอายุได้ ท่านคิดว่าผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพบริโภคอาหารที่มีคุณค่าทางโภชนาการทุกวัน ท่านคิดว่าผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพมีน้ำสะอาดบริโภคอุปโภคอย่างเพียงพอ ท่านคิดว่าผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพมีเครื่องนุ่งห่มอย่างเพียงพอ ท่านคิดว่าผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพเลือกใช้บริการด้านสุขภาพที่มีคุณภาพเสมอ ท่านคิดว่าเมื่อผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพเจ็บป่วยสามารถได้รับการรักษาอย่างทันทั่วทั้งที่ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.35, 3.66, 3.82, 3.42, 3.42 และ 3.56 ตามลำดับ และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.73, 0.63, 0.58, 0.50, 0.77 และ 0.83 ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็นพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วยระดับปานกลาง ได้แก่ ท่านคิดว่าเบี้ยยังชีพทำให้ผู้สูงอายุมีส่วนร่วมในค่าใช้จ่ายของครอบครัวมากขึ้น ท่านคิดว่าเบี้ยยังชีพสามารถลดความขัดแย้งในครอบครัวผู้สูงอายุได้ ท่านคิดว่าผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพเข้ารับบริการด้านสุขภาพอย่างสม่ำเสมอ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.01, 2.77, 2.63 ตามลำดับ และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.79, 0.91, 0.72 ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็นพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วยระดับน้อย ได้แก่ ท่านคิดว่าผู้สูงอายุใช้เบี้ยยังชีพเป็นทุนในการประกอบอาชีพ ท่านคิดว่า การที่ผู้สูงอายุได้รับเบี้ยยังชีพทำให้เกิดความมั่นคงทางจิตใจ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.44 และ 2.38 ตามลำดับ และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.96 และ 1.03 ตามลำดับ

ตาราง 19 ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความ และการจัดอันดับ เกี่ยวกับ ผลการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติด้าน ผู้สูงอายุสามารถดำรงชีวิตอยู่ในชุมชนได้อย่างเหมาะสม

ด้านผู้สูงอายุสามารถดำรงชีวิตอยู่ในชุมชนได้อย่างเหมาะสม	$\bar{X}$	S.D.	แปลความ
1. ท่านคิดว่าการที่ผู้สูงอายุได้รับเบี้ยยังชีพทำให้ได้รับการดูแลจากครอบครัวมากขึ้น	2.53	0.90	น้อย
2. ท่านคิดว่าผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพมีรายได้ (รวมกับเบี้ยยังชีพ) เพียงพอกับค่าใช้จ่าย	3.26	0.76	ปานกลาง
3. ท่านคิดว่าผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพยังคงอาศัยอยู่กับบุตรหลาน	4.11	0.84	มาก
4. ท่านคิดว่าผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพมีความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนบ้าน	4.21	0.58	มากที่สุด
5. ท่านคิดว่าประชาชนในชุมชนมีความเอื้ออาทรต่อผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ	3.65	0.63	มาก
6. ท่านคิดว่าประชาชนในชุมชนมองผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพอย่างมีศักดิ์ศรีเท่าเทียมกับผู้สูงอายุคนอื่นๆ	3.70	0.65	มาก
7. ท่านคิดว่าเบี้ยยังชีพช่วยให้ผู้สูงอายุมีส่วนร่วมในกิจกรรมของชุมชนมากขึ้น เช่น ทำบุญ, รดน้ำดำหัว, พัฒนาหมู่บ้าน	3.91	0.70	มาก
8. ท่านคิดว่าเบี้ยยังชีพทำให้ผู้สูงอายุมีความสามารถในการช่วยเหลือผู้อื่นมากขึ้น	2.61	1.00	มาก
ภาพรวม	3.50	0.44	มาก

จากตาราง 19 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นเกี่ยวกับผลการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติโดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.04 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.44 และเมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็นพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วยระดับมากที่สุด ได้แก่ ท่านคิดว่าผู้สูงอายุที่ได้รับ

เบี้ยยังชีพมีความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนบ้าน ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.21 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.58 และเมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็นพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วยระดับมากได้แก่ ท่านคิดว่าผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพยังคงอาศัยอยู่กับบุตรหลาน ท่านคิดว่าประชาชนในชุมชนมีความเอื้ออาทรต่อผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ ท่านคิดว่าประชาชนในชุมชนมองผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพอย่างมีศักดิ์ศรีเท่าเทียมกับผู้สูงอายุคนอื่นๆ ท่านคิดว่าเบี้ยยังชีพช่วยให้ผู้สูงอายุมีส่วนร่วมในกิจกรรมของชุมชนมากขึ้น เช่น ทำบุญ, รดน้ำดำหัว, พัฒนาหมู่บ้าน ท่านคิดว่าเบี้ยยังชีพทำให้ผู้สูงอายุมีความสามารถในการช่วยเหลือผู้อื่นมากขึ้น ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.11, 3.65, 3.70, 3.91, 2.61 ตามลำดับ และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.84, 0.63, 0.65, 0.69, 1.00 ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็นพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วยระดับปานกลางได้แก่ ท่านคิดว่าผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพมีรายได้ (รวมกับเบี้ยยังชีพ) เพียงพอกับค่าใช้จ่าย ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.26 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.76 และเมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็นพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วยระดับน้อยได้แก่ ท่านคิดว่าการที่ผู้สูงอายุได้รับเบี้ยยังชีพทำให้ได้รับการดูแลจากครอบครัวมากขึ้น ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.53 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.90

ตอนที่ 4 การศึกษาความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจากแบบสอบถามปลายเปิดที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติกรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลวังยาง จังหวัดสุพรรณบุรี

ปัญหาและอุปสรรค

1. มีงบประมาณไม่เพียงพอกับจำนวนผู้สูงอายุที่สมควรได้รับเบี้ยยังชีพ
2. ผู้ดำเนินโครงการขาดการทบทวนรายชื่อผู้สมควรได้รับเบี้ยยังชีพย้อนหลัง เพราะผู้สูงอายุบางคนมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นไม่เข้าเกณฑ์ที่การรับเบี้ยยังชีพ
3. ระยะเวลาในการรับเบี้ยยังชีพนานเกินไป มาสามารถตอบสนองความต้องการของผู้สูงอายุได้ทันทั่วถึง
4. ผู้สูงอายุเข้ามามีส่วนร่วมน้อยมาก และมักใช้ข้ออ้างในเรื่องสุขภาพเป็นเหตุให้ไม่สามารถเข้าร่วมกิจกรรมโครงการได้ เช่น การประชุม เป็นต้น ทำให้ผู้สูงอายุบางส่วนไม่สามารถเข้าถึงโครงการ เนื่องจากผู้ดำเนินโครงการไม่สามารถรับรู้ปัญหาที่มีได้

ข้อเสนอแนะ

1. ผู้ดำเนินโครงการส่วนใหญ่เห็นตรงกันว่า รัฐควรให้ความสำคัญต่อผู้สูงอายุมากยิ่งขึ้น โดยการปรับเบี้ยยังชีพให้สูงขึ้น เพื่อให้สอดคล้องกับค่าครองชีพในปัจจุบัน
2. อบต. ควรส่งเสริมให้จัดบริการสำหรับผู้สูงอายุในท้องถิ่น เช่น ลานออกกำลังกาย การนวดแผนไทย ห้องสมุดประชาชน และกิจกรรมในวันสำคัญต่างๆ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้สูงอายุมีกิจกรรมปฏิบัติ และมีส่วนร่วมในชุมชนมากยิ่งขึ้น

ตอนที่ 5 วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้ดำเนินโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) เพิ่มเติม

ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์ผู้ดำเนินโครงการฯ เป็นการเพิ่มเติมเกี่ยวกับ

1. ความชัดเจนของวัตถุประสงค์โครงการฯ
2. ความเพียงพอของทรัพยากร
3. การสื่อสารระหว่างองค์กร และกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ
4. ลักษณะองค์กรในการนำนโยบายไปปฏิบัติ
5. เงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง
6. ทศนคติในการนำนโยบายไปปฏิบัติ
7. ข้อเสนอแนะในการสนับสนุนให้โครงการประสบผลสำเร็จ

ซึ่งสามารถสรุปผลจากการสัมภาษณ์ได้ดังนี้

1. ความชัดเจนของวัตถุประสงค์โครงการฯ

ผู้ดำเนินโครงการทราบว่า วัตถุประสงค์ของโครงการฯ คือ การสงเคราะห์ผู้สูงอายุที่ยากลำบาก ให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น และอาศัยในชุมชนได้อย่างมีความสุข ซึ่งสอดคล้องกับภารกิจหลักของอบต. ในด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุอยู่แล้ว โดยแรกเริ่มที่ได้รับการถ่ายโอนงานเบี้ยยังชีพ อบต. ได้มีการประชุม เพื่อซักซ้อมความเข้าใจในโครงการอยู่บ่อยครั้ง มีการเชิญวิทยากรจากภาครัฐ คณะกรรมการศูนย์สงเคราะห์ราษฎรประจำหมู่บ้านซึ่งเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการดำเนินงานคัดเลือกผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ ได้ซักถาม พูดคุย และได้รับข้อเสนอแนะต่างๆ ซึ่งผู้ดำเนินโครงการฯ ทุกคน ต่างมีความตั้งใจที่จะนำมาประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์แก่โครงการอย่างเต็มที่ นอกจากนี้เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่มีความชัดเจนไปในแนวทางเดียวกัน จึงได้ให้คำนิยามความหมายของคำว่าคุณภาพชีวิตที่ดีของผู้สูงอายุไว้ว่า “ผู้สูงอายุจะมีคุณภาพชีวิตที่ดีได้ต้องประกอบไปด้วย การบริโภคอาหารถูกสุขลักษณะ มี

เสื้อผ้าสะอาดสวมใส่ มีที่พักอาศัยปลอดภัย มีพละนาถมิยที่แข็งแรง” ถ้าผู้สูงอายุทุกคนได้รับปัจจัยทั้ง 4 อย่างนี้ครบ เชื่อว่าจะสามารถอยู่ในชุมชนได้อย่างมีความสุขอย่างแน่นอน

2. ความเพียงพอของทรัพยากร

ทางอบต. วังยางเองมีการจัดสรรเบี้ยยังชีพยังไม่ครอบคลุมนัก เนื่องจากโควต้าผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพที่รัฐจัดสรรให้ยังมีจำนวนน้อย ส่วนงบประมาณสมทบที่ อบต. วังยางเป็นผู้จัดสรรก็มีจำนวนจำกัด ซึ่งการจัดสรรงบประมาณสมทบนั้นในแต่ละปีต้องดูจากรายได้ ที่อบต.ได้รับ ซึ่งอบต. วังยางเป็นอบต. ขนาดกลาง ในปีงบประมาณ 2548 มีรายได้ และเงินอุดหนุนประมาณ 11 ล้านบาทเท่านั้น แต่มีภารกิจที่ต้องรับผิดชอบมาก ทั้งในด้านสิ่งแวดล้อม สาธารณูปโภค การสนับสนุนอาชีพด้านการเกษตร และอื่นๆ อย่างไรก็ตาม อบต. ก็ยังคงให้ความสำคัญในงานเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุโดยจะคงงบประมาณในส่วนนี้มีให้ลดลง และมีความพยายามที่จะจัดสรรงบในส่วนนี้มีเพิ่มขึ้น

ในส่วนของจำนวนบุคลากร ยังขาดบุคลากรที่จะทำงานด้านสวัสดิการผู้สูงอายุ อีกทั้งบุคลากรที่มีอยู่มีไม่เพียงพอกับภาระงานที่ได้รับมอบหมาย อันที่จริงตามโครงสร้างของอบต.นั้นได้กำหนดจำนวนบุคลากรให้สอดคล้องกับภาระหน้าที่ไว้ แต่ขณะนี้ยังไม่มีมีการโอนย้าย หรือบรรจุบุคลากรตามโครงสร้างดังกล่าว อีกทั้งการถ่ายโอนให้อบต. รับผิดชอบนั้นไม่มีการถ่ายโอนบุคลากรที่ปฏิบัติงานก่อนหน้านั้นมาให้แต่อย่างใด

ปัญหาในด้านบุคลากรนั้นยังส่งกระทบในเรื่องการประเมินผลการปฏิบัติงาน และการทบทวนรายชื่อผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพแล้วว่ามีเหมาะสมที่จะได้รับต่อไปหรือไม่ เพราะ 2 เรื่องนี้ไม่มีกฎระเบียบบังคับแน่นอนว่าต้องปฏิบัติ ดังนั้นเมื่อบุคลากรมีภาระงานมาก จึงไม่มีโอกาสที่จะตรวจสอบการดำเนินโครงการฯ แต่อย่างใด

3. การสื่อสารระหว่างองค์กร และกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ

เนื่องจากการถ่ายโอนงานเบี้ยยังชีพให้อบต. เป็นผู้รับผิดชอบจนเข้าสู่ปีที่ 3 แล้วทางอบต. มีความมั่นใจว่าผู้ปฏิบัติงานทุกคนมีความเข้าใจในแนวทางการดำเนินงานในทิศทางเดียวกัน ซึ่งปัจจุบันช่องทางในการสื่อสารกับผู้ปฏิบัติงานมีหลากหลายรูปแบบ ทั้งในที่ประชุม สภากาแพ หรือถ้าเป็นปัญหาสำคัญเร่งด่วนสามารถแจ้งได้ผ่านทางโทรศัพท์

การประชาสัมพันธ์ที่ใช้ในพื้นที่ อบต.วังยาง ได้แก่ วิทยุกระจายเสียง ป้ายประกาศ ผู้นำลงพื้นที่ประกาศด้วยตนเอง ซึ่งการประชาสัมพันธ์แต่ละวิธีนั้นต้องยอมรับว่าไม่มีวิธีใดที่จะกระจายข่าวสารได้แบบร้อยละ 100 ดังนั้นจึงใช้วิธีการทั้งหมดผสมกันไปตามแต่ความสะดวก และเหมาะสม

ปัญหาทั่วไปที่เกิดจากการสื่อสารอาจมีบ้าง ในเรื่องการประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนทั่วได้รับรู้ข่าวสารซึ่งอาจไม่ครอบคลุมทั่วถึง ซึ่งผลกระทบที่เกิดขึ้นคือ การพลาดโอกาสในการเข้าร่วมรับฟัง หรือเสนอความคิดเห็นต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้สูงอายุที่ห่างไกลเชิงพื้นที่กับผู้ดำเนินโครงการฯ หรือผู้นำชุมชนอาจทำให้พลาดโอกาสที่จะได้รับเบี้ยยังชีพเนื่องการตกสำรวจได้

4. ลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ

เนื่องจากองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นมีภาระงานมาก แต่มีจำนวนบุคลากรน้อย และงบประมาณที่จำกัด ซึ่งเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้การดำเนินงานเกิดอุปสรรค ถึงแม้ว่าทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องจะให้ความสำคัญต่อโครงการฯ และร่วมมือผลักดันให้โครงการฯ ประสบผลสำเร็จเพียงใด โครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพ(เบี้ยยังชีพ)สำหรับผู้สูงอายุ ก็ยังไม่สามารถเอื้อประโยชน์ให้ผู้สูงอายุได้อย่างครอบคลุมและทั่วถึงอย่างแท้จริง เพราะความไม่พร้อมด้วยปัญหาดังกล่าว

5. เงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง

ผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพในปัจจุบัน(งบประมาณจากรัฐบาล) ส่วนใหญ่ได้รับการคัดเลือกมาตั้งแต่ผู้ดำเนินโครงการรุ่นก่อน ๆ ซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของผู้ใหญ่บ้าน ในส่วนผู้ดำเนินโครงการในปัจจุบัน ทำได้เพียงเสนอรายชื่อผู้สูงอายุเพื่อรอรับเบี้ยยังชีพเมื่อผู้สูงอายุเสียชีวิตลงเท่านั้น แน่แน่นอนว่าผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพจากจำนวนหลักร้อยนี้ย่อมต้องมีผู้สูงอายุที่ไม่เข้าเกณฑ์ที่จะได้รับเบี้ยยังชีพอย่างแน่นอน และเหตุผลที่ได้รับมานั้นเพราะอาศัยญาติพี่น้องซึ่งเป็นผู้นำชุมชน หรือความสนิทสนมส่วนตัวนั่นเอง ในจุดนี้ขอบต. เองมีพยายามที่จะแก้ไขโดยการคัดเลือกผู้สูงอายุรายใหม่ที่มีคุณสมบัติตามเกณฑ์ที่จะได้รับเบี้ยยังชีพ เพื่อให้ผู้สูงอายุที่เดือดร้อนสามารถเข้าถึงสวัสดิการนี้ได้

ผู้ดำเนินโครงการยอมรับว่าปัจจุบันนี้ปัญหาเรื่องการคัดเลือกพวกพ้องตนเองให้ได้รับเบี้ยยังชีพยังคงมีอยู่ทั้งในงบประมาณรัฐบาล และงบประมาณสมทบ โดยผู้ดำเนินโครงการฯ ยอมรับว่าบางทีในฐานะผู้มาดำรงตำแหน่งใหม่ หรือเพราะความสนิทสนมส่วนตัว ทำให้เกิดการลอมชอมกัน ไม่ต้องการสร้างศัตรู เพราะต้องพึ่งพาอาศัยกันในการทำงาน จึงไม่ต้องการให้เกิดปัญหาในภายหลัง แต่ผู้ดำเนินโครงการฯ ก็มีความพยายามที่จะตอรองให้ผู้สูงอายุที่ยากลำบากได้รับสวัสดิการก่อน และมากที่สุด

6. ทศนคติในการนำนโยบายไปปฏิบัติ

ส่วนใหญ่ผู้ดำเนินโครงการมีความคิดเห็นที่ตรงกันว่า เกณฑ์การคัดเลือกผู้สูงอายุให้ได้รับเบี้ยยังชีพนั้น พิจารณาจากเกณฑ์อายุ 60 ปีขึ้นไปเป็นหลัก แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นอาจต้องดูจากส่วนประกอบอื่นๆ ด้วย เช่น ความยากจน ไม่มีผู้ดูแล และบางครั้งผู้ดำเนินโครงการฯ อาจเลือกผู้ที่มีอายุต่ำกว่าเกณฑ์

แต่เป็นผู้ที่ยากลำบากมากกว่าผู้ที่มีอายุตามเกณฑ์ อย่างไรก็ตามแนวทางร่วมกันของผู้ดำเนินโครงการ ยังคงเป็นเรื่อง อายุ 60 ปีขึ้นไป และยากจน

เรื่องจำนวนงบประมาณสมทบที่จัดสรรให้ผู้สูงอายุรายละ 200 บาทนั้น ผู้ดำเนินโครงการฯ ได้แสดงความคิดเห็นว่า อันที่จริงจะให้เท่ากับงบประมาณของรัฐบาลก็ได้ (300 บาท) แต่จำนวนผู้ที่ได้รับต้องลดลงไปเนื่องจากงบประมาณที่มีจำกัด เมื่อพิจารณาแล้วจึงเห็นว่าจ่ายรายละ 200 บาท ไปก่อนแต่ไปเพิ่มจำนวนคนที่ได้รับในหมู่บ้านที่มีคนรอรับเยอะๆ จะดีกว่า

นอกจากนี้ผู้ดำเนินโครงการยังได้เสนอทัศนคติอีกว่า ถ้าเป็นไปได้จะส่งเสริมให้ผู้สูงอายุทุกคนได้รับเบี้ยยังชีพ เพื่อให้ผู้สูงอายุทุกคนมีกำลังใจในการดำรงชีวิตต่อไป

7. ข้อเสนอแนะในการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ
 - 7.1 รัฐบาลควรเพิ่มโควต้าจำนวนผู้สูงอายุที่สมควรได้รับเบี้ยยังชีพ ทั้งนี้เพื่อเป็นการเพิ่มขีดความสามารถในการช่วยเหลือผู้สูงอายุที่เดือดร้อนได้มากขึ้น
 - 7.2 ลดระยะเวลาการจ่ายเงินให้เร็วขึ้น อาจเป็น 1-3 เดือน/ครั้ง เพราะระยะเวลาในการจ่ายเงินดังกล่าวนานเกินไป ไม่สามารถตอบสนองความต้องการของผู้สูงอายุได้
 - 7.3 เพิ่มจำนวนเบี้ยยังชีพให้สูงขึ้น เพราะจำนวนเบี้ยยังชีพดังกล่าวไม่สอดคล้องกับภาวะค่าครองชีพในปัจจุบัน

ตอนที่ 6 การทดสอบสมมติฐาน

ตาราง 20 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพ
สำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ กับผลจากการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพ
สำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

ปัจจัยที่มีผลต่อการนำโครงการเบี้ยยังชีพไปปฏิบัติ	$\bar{X}$	S.D.	B	t	Sig
มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย	3.71	0.40	0.07	0.75	0.049*
ทรัพยากร	2.70	0.48	0.27	2.49	0.015*
การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำ นโยบายไปปฏิบัติ	3.35	0.31	0.32	3.18	0.002*
ลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ	3.64	0.59	-0.39	-3.97	0.000*
เงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง	3.10	0.55	0.30	2.56	0.012*
ทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน	3.77	0.47	0.17	1.92	0.050*

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานที่ 1 มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบายมีผลต่อการนำโครงการการ จ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

H0 : มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบายที่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงิน
สงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติมีอิทธิพลต่อผลการนำโครงการการจ่ายเงิน
สงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

H1 : มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบายที่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงิน
สงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติไม่มีอิทธิพลต่อผลการนำโครงการการ
จ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

จากตาราง 20 การทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงิน
สงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ กับผลจากการนำโครงการการจ่ายเงิน
สงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ พบว่า มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของ

H0 : ลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ที่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงิน
สงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติมีอิทธิพลต่อผลการนำโครงการการจ่ายเงิน
สงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

จากตาราง 20 การทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ กับผลจากการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ พบว่า ลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ มีอิทธิพลต่อผลการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

H0 : เงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ที่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงิน
สงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติมีอิทธิพลต่อผลการนำโครงการการจ่ายเงิน
สงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

จากตาราง 20 การทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงิน
สงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ กับผลจากการนำโครงการการจ่ายเงิน
สงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ พบว่า เงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และ

การเมือง มีอิทธิพลต่อผลการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานที่ 6 ทักษะของผู้ปฏิบัติงานมีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

H0 : ทักษะของผู้ปฏิบัติงานที่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติมีอิทธิพลต่อผลการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

H1 : ทักษะของผู้ปฏิบัติงานที่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติไม่มีอิทธิพลต่อผลการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

จากตาราง 20 การทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ กับผลจากการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ พบว่า ทักษะของผู้ปฏิบัติงานไม่มีอิทธิพลต่อผลการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานที่ 7 สถานภาพบุคคลมีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

H0 : สถานภาพบุคคลที่แตกต่างกันมีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

H1 : สถานภาพบุคคลที่แตกต่างกันมีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติไม่มีอิทธิพลต่อผลการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

ตาราง 21 การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษา และการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA)

การนำโครงการเบี้ยยังชีพไปปฏิบัติ	ระดับการศึกษา				
	$\bar{X}$	S.D.	F	df	Sig
การศึกษามัธยมศึกษา(ป.6 หรือ ป.4)	3.08	0.35	13.7	3	0.000*
มัธยมศึกษาตอนต้น (ม.3 หรือ มศ.3)	3.52	0.45	0.27		
มัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6 หรือ มศ.5)	3.38	0.55	0.32		
ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช. หรือ ปวส.)	2.45	0.00	-0.39		
ตั้งแต่ระดับปริญญาตรีขึ้นไป	3.22	0.47	0.30		

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 21 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษา และการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA) โดยใช้ค่าสถิติ F-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า ระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ อย่างมีนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่าระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีอิทธิพลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ เมื่อทำการจับคู่แบบ LSD พบว่า

ผู้ดำเนินโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุที่มีการศึกษาระดับการศึกษามัธยมศึกษา(ป.6 หรือ ป.4) มีการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติแตกต่างไปจากผู้ดำเนินโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.3 หรือ มศ.3) มัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6 หรือ มศ.5) และระดับปริญญาตรีขึ้นไป

ผู้ดำเนินโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.3 หรือ มศ.3) มีการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติแตกต่างไปจากผู้ดำเนินโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุที่มีการศึกษาตั้งแต่ระดับการศึกษามัธยมศึกษา(ป.6 หรือ ป.4) และปริญญาตรีขึ้นไป

ผู้ดำเนินโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6 หรือ มศ.5) มีการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติแตกต่างไปจากผู้ดำเนินโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุที่มีการศึกษาตั้งแต่ระดับการศึกษาภาคบังคับ (ป.6 หรือ ป.4) และปริญญาตรีขึ้นไป

ผู้ดำเนินโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีขึ้นไป มีการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติแตกต่างไปจากผู้ดำเนินโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุที่มีการศึกษาตั้งแต่ระดับการศึกษาภาคบังคับ (ป.6 หรือ ป.4) มัธยมศึกษาตอนต้น (ม.3 หรือ มศ.3) และมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6 หรือ มศ.5)

ตาราง 22 การจับคู่รายคู่แบบ LSD ของผู้ดำเนินโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุในระดับการศึกษาต่างๆ

การนำโครงการเบี้ยยังชีพไปปฏิบัติ	$\bar{X}$	การศึกษาภาคบังคับ	มัธยมศึกษาตอนต้น	มัธยมศึกษาตอนปลาย	ประกาศนียบัตรวิชาชีพ	ปริญญาตรีขึ้นไป
การศึกษาภาคบังคับ	3.08		*	*		*
มัธยมศึกษาตอนต้น	3.52					*
มัธยมศึกษาตอนปลาย	3.38					*
ประกาศนียบัตรวิชาชีพ	2.45					
ปริญญาตรีขึ้นไป	3.22					

ตาราง 23 การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างลักษณะการมีส่วนร่วมในโครงการ และการนำโครงการการ
จ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ โดยใช้ T-test Independent

การนำโครงการเบี้ยยังชีพไปปฏิบัติ	ลักษณะการมีส่วนร่วม รวมในโครงการ				
	$\bar{X}$	S.D.	t	df	Sig
คณะกรรมการศูนย์สงเคราะห์ราษฎรประจำ หมู่บ้าน	3.19	0.42	-1.512	96	11.034*
คณะกรรมการระดับท้องถิ่น	3.37	0.65			

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 23 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างลักษณะการมีส่วนร่วมในโครงการ และการ
นำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ โดยใช้ค่าสถิติ t-
test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า ลักษณะการมีส่วนร่วมในโครงการที่แตกต่างกันไม่มีผลต่อการนำ
โครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

ตาราง 24 การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างประสบการณ์ทำงานในชุมชน และการนำโครงการการ
จ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ โดยใช้ T-test Independent

การนำโครงการเบี้ยยังชีพไปปฏิบัติ	นายกองค์การบริหาร ส่วนตำบล				
	$\bar{X}$	S.D.	t	df	Sig
เคยดำรงตำแหน่ง	3.41	0.42	1.57	96	0.075*
ไม่เคยดำรงตำแหน่ง	3.19	0.47			

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 24 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างประสพการณ์ทำงานในชุมชนในตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบล และการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ โดยใช้ค่าสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า ประสพการณ์ทำงานในชุมชนที่แตกต่างกันไม่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

ตาราง 25 การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างประสพการณ์ทำงานในชุมชน และการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ โดยใช้ T-test Independent

การนำโครงการเบี้ยยังชีพไปปฏิบัติ	รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบล				
	$\bar{X}$	S.D.	t	df	Sig
เคยดำรงตำแหน่ง	3.88	0.36	3.41	96	2.019*
ไม่เคยดำรงตำแหน่ง	3.18	0.45			

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 25 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างประสพการณ์ทำงานในชุมชนในตำแหน่งรองนายกองค์การบริหารส่วนตำบล และการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ โดยใช้ค่าสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า ประสพการณ์ทำงานในชุมชนที่แตกต่างกันไม่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

ตาราง 26 การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างประสบการณ์ทำงานในชุมชน และการนำโครงการการ
จ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ โดยใช้ T-test Independent

การนำโครงการเบี้ยยังชีพไปปฏิบัติ	สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล				
	$\bar{X}$	S.D.	t	df	Sig
เคยดำรงตำแหน่ง	3.10	0.48	-1.17	96	0.885*
ไม่เคยดำรงตำแหน่ง	3.25	0.47			

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 26 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างประสบการณ์ทำงานในชุมชนในตำแหน่งสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล และการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ โดยใช้ค่าสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า ประสบการณ์ทำงานในชุมชนที่แตกต่างกันไม่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

ตาราง 27 การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างประสบการณ์ทำงานในชุมชน และการนำโครงการการ
จ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ โดยใช้ T-test Independent

การนำโครงการเบี้ยยังชีพไปปฏิบัติ	กำนัน				
	$\bar{X}$	S.D.	t	df	Sig
เคยดำรงตำแหน่ง	3.50	0.26	2.23	96	6.794*
ไม่เคยดำรงตำแหน่ง	3.18	0.48			

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 27 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างประสบการณ์ทำงานในชุมชนในตำแหน่ง กำนัน และการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ โดยใช้ค่าสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า ประสบการณ์ทำงานในชุมชนที่แตกต่างกันไม่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

ตาราง 28 การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างประสบการณ์ทำงานในชุมชน และการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ โดยใช้ T-test Independent

การนำโครงการเบี้ยยังชีพไปปฏิบัติ	ผู้ใหญ่วัยบ้าน				
	$\bar{X}$	S.D.	t	df	Sig
เคยดำรงตำแหน่ง	3.43	0.35	3.74	96	7.651*
ไม่เคยดำรงตำแหน่ง	3.09	0.50			

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 28 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างประสบการณ์ทำงานในชุมชนในตำแหน่ง ผู้ใหญ่วัยบ้านและการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ โดยใช้ค่าสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า ประสบการณ์ทำงานในชุมชนที่แตกต่างกันไม่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

ตาราง 29 การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างประสบการณ์ทำงานในชุมชน และการนำโครงการการ
จ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ โดยใช้ T-test Independent

การนำโครงการเบี้ยยังชีพไปปฏิบัติ	ข้าราชการ				
	$\bar{X}$	S.D.	t	df	Sig
เคยดำรงตำแหน่ง	3.04	0.489	-2.37	96	1.176*
ไม่เคยดำรงตำแหน่ง	3.29	0.450			

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 29 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างประสบการณ์ทำงานในชุมชนในตำแหน่ง
ข้าราชการและการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ
โดยใช้ค่าสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า ประสบการณ์ทำงานในชุมชนที่แตกต่างกันไม่มีผลต่อ
การนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

ตาราง 30 การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างประสบการณ์ทำงานในชุมชน และการนำโครงการการ
จ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ โดยใช้ T-test Independent

การนำโครงการเบี้ยยังชีพไปปฏิบัติ	อื่นๆ**				
	$\bar{X}$	S.D.	t	df	Sig
เคยดำรงตำแหน่ง	3.07	0.406	-2.926	96	0.266*
ไม่เคยดำรงตำแหน่ง	3.34	0.490			

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง องค์การเอกชน, รัฐวิสาหกิจ, มัคทายก, อดีตเจ้าอาวาส, อดีตพระภิกษุสงฆ์

จากตาราง 30 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างประสบการณ์ทำงานในชุมชนในตำแหน่ง
อื่นๆและการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ โดยใช้

ค่าสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า ประสิทธิภาพการทำงานในชุมชนที่แตกต่างกันไม่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาผลจากการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลวังยาง จังหวัดสุพรรณบุรี
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

สมมติฐานในการวิจัย

1. มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบายมีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ
2. ทรัพยากรมีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ
3. การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมน่านโยบายไปปฏิบัติ มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ
4. ลักษณะขององค์การในการน่านโยบายไปปฏิบัติมีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ
5. เงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมืองมีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ
6. ทักษะของผู้ปฏิบัติงาน มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ
7. สถานภาพบุคคล มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

การเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ บุคคลผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ: กรณีศึกษาขององค์การบริหารส่วนตำบลวังยาง จังหวัดสุพรรณบุรีทั้งหมด จำนวน 98 คน นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้ทำการสัมภาษณ์ผู้ดำเนินโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุเพิ่มเติม เพื่อจะทำให้การวิจัยครั้งนี้มีความครอบคลุม และชัดเจนมากยิ่งขึ้น

เครื่องมือที่ใช้สำหรับการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ: กรณีศึกษาขององค์การบริหารส่วนตำบลวังยาง จังหวัดสุพรรณบุรี แบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 สถานภาพบุคคล ได้แก่ ระดับการศึกษา, ลักษณะการมีส่วนร่วมในโครงการ และประสบการณ์ทำงานในชุมชน จำนวน 3 ข้อ

ตอนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ มี 6 ด้าน คือ มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย, ทรัพยากร, การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมการนำนโยบายไปปฏิบัติ, ลักษณะขององค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ, เงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง, ทศนคติของผู้ปฏิบัติงาน จำนวน 24 ข้อ

ตอนที่ 3 คำถามเกี่ยวกับผลจากการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ แบบสอบถามมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีการของลิเคิร์ต (Likert's scale) จำนวน 21 ข้อ

ตอนที่ 4 ปัญหาและข้อเสนอแนะ โดยผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์ผู้ดำเนินโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) เป็นการเพิ่มเติม ในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ และผลจากการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ตามขั้นตอนดังนี้

2.1 การเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถาม

2.1.1 ดำเนินการขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดไว้เบื้องต้น

2.1.2 ผู้วิจัยดำเนินการแจกแบบสอบถามให้กับกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดไว้

2.1.3 ตรวจสอบความครบถ้วนของข้อมูล และจำนวนแบบสอบถามที่กำหนดไว้ ก่อนรับคืนด้วยตนเอง

2.2 การเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์

ผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์ความคิดเห็นของผู้ดำเนินโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ตามข้อคำถามที่กำหนดไว้ด้วยตนเอง โดยมีขั้นตอนดังนี้

2.2.1 ผู้วิจัยขอความอนุเคราะห์จากกลุ่มตัวอย่างเพื่อนัดวัน เวลา สถานที่ ในการขอเข้าพบและทำการสัมภาษณ์

2.2.2 แนะนำตนเอง และชี้แจงรายละเอียดเกี่ยวกับการสัมภาษณ์ เพื่อสร้างความคุ้นเคยและความไว้วางใจก่อนทำการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลทุกคน

2.2.3 ดำเนินการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างในหัวข้อที่กำหนดไว้ โดยอธิบายให้เข้าใจในรายละเอียด และจุดมุ่งหมายของข้อคำถามในแต่ละข้อ เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกัน ตลอดจนซักถามรายละเอียดเพิ่มเติมของประเด็นต่างๆ ตามแนวคำถาม

2.2.4 ขณะทำการสัมภาษณ์ ขออนุญาตผู้ให้ข้อมูลบันทึกเทปพร้อมกับจดบันทึกประเด็นสำคัญต่างๆ ลงไปด้วย

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถานภาพบุคคล ได้แก่ ระดับการศึกษา, ลักษณะการมีส่วนร่วมในโครงการ, และประสบการณ์ทำงานในชุมชน วิเคราะห์โดยใช้ตารางแจกแจงความถี่ (Frequency) และแสดงผลเป็นค่าร้อยละ (Percentage)

2. ตามความมุ่งหมายของการวิจัยข้อที่ 1 เพื่อศึกษาผลจากการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลวังยาง จังหวัดสุพรรณบุรี วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard

Deviation)

3. ตามความมุ่งหมายของการวิจัยข้อที่ 2 เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามตัวแปรอิสระที่ต้องการศึกษา ได้แก่ มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย, ทรัพยากร, การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมการนำนโยบายไปปฏิบัติ, ลักษณะขององค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ, เงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง, และทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีการวิเคราะห์ถดถอยพหุ (วิธีการวิเคราะห์ถดถอยพหุ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

4. ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้นำชุมชนเพิ่มเติม นำมาวิเคราะห์เชิงเนื้อหา(Content analysis) และนำไปประกอบการอภิปรายผลการวิจัยเชิงปริมาณเพื่อให้เกิดความชัดเจนของผลการวิจัยในครั้งนี้ยิ่งขึ้น

สรุปผล

ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้

1. การวิเคราะห์ความถี่และค่าร้อยละข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 98 คน ส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาภาคบังคับ รองลงมา คือ จบการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีการศึกษาในระดับปริญญาตรีน้อยที่สุด กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ดำรงตำแหน่งคณะกรรมการศูนย์สงเคราะห์ราษฎรประจำหมู่บ้าน และดำรงตำแหน่งคณะกรรมการระดับท้องถิ่น มีประสบการณ์ทำงานในชุมชนในตำแหน่งต่างๆ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) ดังนี้ ประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบล ประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งรองนายกองค์การบริหารส่วนตำบล ประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งกำนัน ประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งผู้ใหญ่บ้าน ประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งข้าราชการ ประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งอื่นๆ เช่น เป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ หรือทำงานด้านเอกชนที่เคยร่วมทำกิจกรรมการกุศล หรือเข้าร่วมบำเพ็ญประโยชน์สาธารณะ มักหายก อดีตเจ้าอาวาส อดีตพระภิกษุสงฆ์

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ(เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

จากการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ(เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็น โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาในเป็นรายประเด็นพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ยของระดับความ

คิดเห็นที่เห็นด้วยมากในประเด็น ได้แก่มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย การสื่อสารระหว่างองค์กร และกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ลักษณะองค์กรในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ทศนคติของผู้ปฏิบัติงาน ผู้ตอบแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ ทรัพยากร เงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง

เมื่อพิจารณาในด้าน มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย พบว่า ในภาพรวมค่าเฉลี่ยในด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบายอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็นพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วยมากที่สุดที่สุดในประเด็น ได้แก่ ท่านมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโครงการเบี้ยยังชีพเป็นอย่างดี ผู้ตอบแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วยมากในประเด็น ได้แก่ ท่านคิดว่าโครงการนี้มีวัตถุประสงค์และแนวทางการดำเนินงานอย่างชัดเจน ท่านคิดว่าแนวทางการดำเนินงานที่กำหนดสามารถนำไปปฏิบัติได้ง่าย ท่านมีการปรับเปลี่ยนรูปแบบการดำเนินงานโครงการให้สอดคล้องกับข้อเท็จจริงในชุมชน

เมื่อพิจารณาในด้านทรัพยากร พบว่า ในภาพรวมค่าเฉลี่ยในด้านทรัพยากรอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็นพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วยมากในประเด็น ได้แก่ ท่านคิดว่าผู้ปฏิบัติงานมีความรู้ความสามารถสอดคล้องกับลักษณะงาน ผู้ตอบแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วยปานกลางในประเด็น ได้แก่ ท่านคิดว่าโครงการมีงบประมาณสนับสนุนอย่างเพียงพอ ท่านคิดว่าจำนวนบุคลากรกับปริมาณงานมีความสอดคล้องกัน ผู้ตอบแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วยน้อยในประเด็น ได้แก่ ท่านคิดว่าบริษัท, ห้างร้าน หรือภาคเอกชนต่างๆ ให้การสนับสนุนทรัพยากรแก่โครงการเป็นอย่างดี ผู้ตอบแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นที่ไม่เห็นด้วยในประเด็น ได้แก่ ท่านคิดว่าระยะเวลาในการจ่ายเงินสงเคราะห์ 6 เดือนต่อครั้งมีความเหมาะสม

เมื่อพิจารณาในด้านการสื่อสารระหว่างองค์กรและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ พบว่า ในภาพรวมค่าเฉลี่ยในด้านการสื่อสารระหว่างองค์กรและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ อยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็นพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วยมากในประเด็น ได้แก่ ท่านเข้าใจบทบาทและความรับผิดชอบในงานของตนเองได้เป็นอย่างดี ท่านมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับการปฏิบัติงานในโครงการกับบุคคลทั่วไปเสมอ ท่านคิดว่างานที่กำหนดและมอบหมายให้ท่านมีความเหมาะสม ผู้ตอบแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วยน้อยในประเด็น ได้แก่ ท่านมักทำงานผิดพลาดเนื่องจากความเข้าใจคำสั่งที่คลาดเคลื่อน

เมื่อพิจารณาในด้านลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติพบว่า ในภาพรวมค่าเฉลี่ยในด้านลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็นพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วยมากในประเด็น ได้แก่ ท่านคิดว่าการประสานงานอาศัยความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ท่านคิดว่าผู้บริหารท้องถิ่นเปิดโอกาสให้ผู้ดำเนินงานเสนอความคิดเห็นอย่างเต็มที่ ท่านคิดว่าในการปฏิบัติงานยึดถือความคิดเห็นหรือมติของส่วนรวมเป็นหลัก

เมื่อพิจารณาในด้านเงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองพบว่า ในภาพรวมค่าเฉลี่ยในด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็นพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วยมากในประเด็น ได้แก่ ท่านคิดว่าผู้บริหารท้องถิ่นให้การสนับสนุนโครงการอย่างเต็มที่ ผู้ตอบแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วยปานกลางในประเด็น ได้แก่ ท่านคิดว่าประชาชนให้การสนับสนุนโครงการอย่างเต็มที่ ผู้ตอบแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วยน้อยในประเด็น ได้แก่ ท่านคิดว่าผู้ดำเนินโครงการมีความสามารถในการหาเสียงสนับสนุนจากแหล่งต่างๆ เช่น วัด, โรงเรียน

เมื่อพิจารณาในด้านทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน พบว่า ในภาพรวมค่าเฉลี่ยในด้านทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน อยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็นพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วยมากที่สุดที่สุดในประเด็น ได้แก่ ท่านคิดว่ากฎระเบียบของโครงการควรยืดหยุ่นได้เพื่อความคล่องตัวในการปฏิบัติงาน ผู้ตอบแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วยมากในประเด็น ได้แก่ ท่านคิดว่าโครงการนี้ให้ประโยชน์แก่ผู้สูงอายุที่ยากลำบากอย่างแท้จริง ท่านมีความตั้งใจในการทำงานเพื่อให้ผู้สูงอายุที่ยากลำบากได้รับผลประโยชน์จากโครงการอย่างเต็มที่ ผู้ตอบแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วยน้อยในประเด็น ได้แก่ ท่านคิดว่าถ้าสามารถข้ามขั้นตอนการดำเนินงานได้จะข้ามทันที

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับผลการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ(เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

จากการศึกษาเกี่ยวกับผลการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็น โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วยมากในประเด็น ได้แก่ ผู้สูงอายุสามารถดำรงชีวิตอยู่ในชุมชนได้อย่างเหมาะสม และเมื่อพิจารณาเป็นราย

ประเด็นพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วยปานกลางในประเด็น ได้แก่ ผู้สูงอายุมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

เมื่อพิจารณาในด้านผู้สูงอายุมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น พบว่า ในภาพรวมค่าเฉลี่ยในด้านผู้สูงอายุมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น อยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็นพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วยมากในประเด็น ได้แก่ ท่านคิดว่าเบี้ยยังชีพสามารถลดภาระค่าใช้จ่ายของผู้สูงอายุได้ ท่านคิดว่าผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพบริโภคอาหารที่มีคุณค่าทางโภชนาการทุกวัน ท่านคิดว่าผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพบริโภคอาหารที่มีคุณค่าทางโภชนาการทุกวัน ท่านคิดว่าผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพมีเครื่องนุ่งห่มอย่างเพียงพอ ท่านคิดว่าผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพเลือกใช้บริการด้านสุขภาพที่มีคุณภาพเสมอ ท่านคิดว่าเมื่อผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพเจ็บป่วยสามารถได้รับการรักษาอย่างทันท่วงที และเมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็นพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วยปานกลางในประเด็น ได้แก่ ท่านคิดว่าเบี้ยยังชีพทำให้ผู้สูงอายุมีส่วนร่วมในค่าใช้จ่ายของครอบครัวมากขึ้น ท่านคิดว่าเบี้ยยังชีพสามารถลดความขัดแย้งในครอบครัวผู้สูงอายุได้ ท่านคิดว่าผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพเข้ารับบริการด้านสุขภาพอย่างสม่ำเสมอ ผู้ตอบแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วยน้อยในประเด็น ได้แก่ ท่านคิดว่าผู้สูงอายุใช้เบี้ยยังชีพเป็นทุนในการประกอบอาชีพ ท่านคิดว่าการที่ผู้สูงอายุได้รับเบี้ยยังชีพทำให้เกิดความมั่นคงทางจิตใจ

เมื่อพิจารณาในด้านผู้สูงอายุสามารถดำรงชีวิตอยู่ในชุมชนได้อย่างเหมาะสม พบว่า ในภาพรวมค่าเฉลี่ยในด้านผู้สูงอายุสามารถดำรงชีวิตอยู่ในชุมชนได้อย่างเหมาะสม อยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็นพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วยมากที่สุดในการประเด็น ได้แก่ ท่านคิดว่าผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพมีความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนบ้าน และเมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็นพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วยมากในประเด็น ได้แก่ ท่านคิดว่าผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพยังคงอาศัยอยู่กับบุตรหลาน ท่านคิดว่าประชาชนในชุมชนมีความเอื้ออาทรต่อผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ ท่านคิดว่าประชาชนในชุมชนมองผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพอย่างมีศักดิ์ศรีเท่าเทียมกับผู้สูงอายุคนอื่นๆ ท่านคิดว่าเบี้ยยังชีพช่วยให้ผู้สูงอายุมีส่วนร่วมในกิจกรรมของชุมชนมากขึ้น เช่น ทำบุญ, รดน้ำดำหัว, พัฒนาหมู่บ้าน ท่านคิดว่าเบี้ยยังชีพทำให้ผู้สูงอายุมีความสามารถในการช่วยเหลือผู้อื่นมากขึ้น และเมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็นพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วยปานกลางในประเด็น ได้แก่ ท่านคิดว่าผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพมีรายได้ (รวมกับเบี้ยยังชีพ) เพียงพอกับค่าใช้จ่าย และเมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็นพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วยน้อยในประเด็น ได้แก่ ท่านคิดว่าการที่

ผู้สูงอายุได้รับเบี้ยยังชีพทำให้ได้รับการดูแลจากครอบครัวมากขึ้น

วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหา และข้อเสนอแนะนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติกรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลวังยาง จังหวัดสุพรรณบุรี มีดังนี้

จากผลการศึกษาวิจัยครั้งนี้สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการแก้ปัญหา และอุปสรรคที่เกิดขึ้นจากการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ(เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ โดยปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นสามารถสรุปได้ดังนี้

1. มีงบประมาณไม่เพียงพอกับจำนวนผู้สูงอายุที่สมควรได้รับเบี้ยยังชีพ
2. ผู้ดำเนินโครงการขาดการทบทวนรายชื่อผู้สมควรได้รับเบี้ยยังชีพย้อนหลัง เพราะผู้สูงอายุบางคนมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นไม่เข้าเกณฑ์ที่การรับเบี้ยยังชีพ
3. ระยะเวลาในการรับเบี้ยยังชีพนานเกินไป ไม่สามารถตอบสนองความต้องการของผู้สูงอายุได้ทันทั่วถึง
4. ผู้สูงอายุเข้ามามีส่วนร่วมน้อยมาก และมักใช้ข้ออ้างในเรื่องสุขภาพเป็นเหตุให้ไม่สามารถเข้า ร่วมกิจกรรมโครงการได้ เช่น การประชุม เป็นต้น ทำให้ผู้สูงอายุบางส่วนไม่สามารถเข้าถึงโครงการ เนื่องจากผู้ดำเนินโครงการไม่สามารถรับรู้ปัญหาที่มีได้

ดังนั้นเพื่อให้การนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ(เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยจึงได้เสนอแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงการปฏิบัติงาน ดังนี้

1. ผู้ดำเนินโครงการส่วนใหญ่เห็นตรงกันว่า รัฐควรให้ความสำคัญต่อผู้สูงอายุมากยิ่งขึ้น โดยการปรับเบี้ยยังชีพให้สูงขึ้น เพื่อให้สอดคล้องกับค่าครองชีพในปัจจุบัน
2. อบต. ควรส่งเสริมให้จัดบริการสำหรับผู้สูงอายุในท้องถิ่น เช่น ลานออกกำลังกาย การนวดแผนไทย ห้องสมุดประชาชน และกิจกรรมในวันสำคัญต่างๆ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้สูงอายุมีกิจกรรมปฏิบัติ และมีส่วนร่วมในชุมชนมากยิ่งขึ้น

วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้ดำเนินโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ(เบี้ยยังชีพ) เพิ่มเติม

ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์ผู้ดำเนินโครงการฯ เป็นการเพิ่มเติมเกี่ยวกับความชัดเจนของวัตถุประสงค์โครงการฯ ความเพียงพอของทรัพยากร การสื่อสารระหว่างองค์การ และกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ เงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ทศนคติในการนำนโยบายไปปฏิบัติ รวมทั้งข้อเสนอแนะในการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ(เบี้ยยังชีพ)ไปปฏิบัติให้บรรลุวัตถุประสงค์ ซึ่งสามารถสรุปประเด็นได้ดังนี้

1. ความชัดเจนของวัตถุประสงค์โครงการฯ

ผู้ดำเนินโครงการทราบว่า วัตถุประสงค์ของโครงการคือ การสงเคราะห์ผู้สูงอายุที่ยากลำบาก ให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น และอาศัยในชุมชนได้อย่างมีความสุข

2. ความเพียงพอของทรัพยากร

การจัดสรรเบี้ยยังชีพยังมีความไม่ครอบคลุมนัก เนื่องจากมีโควต้าที่จำกัด ในส่วนของจำนวนบุคลากรยังมีความไม่เพียงพอกับภาระงานที่ได้รับมอบหมาย

3. การสื่อสารระหว่างองค์การ และกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ

การประชาสัมพันธ์ข่าวสารในการเบี้ยยังชีพยังไม่ครอบคลุมทั่วถึง ทำให้ผู้สูงอายุบางส่วนมีพลาดโอกาสในสวัสดิการ

4. ลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ

จากปัญหาข้างต้นทำให้องค์การไม่สามารถดำเนินโครงการให้บรรลุวัตถุประสงค์ได้อย่างเต็มที่

5. เงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง

การปฏิบัติงานยังมีการลอมขอม หรือเอื้อประโยชน์ซึ่งกันและกันอยู่ เนื่องมาจากความสัมพันธ์สมกันของผู้ดำเนินโครงการฯ

6. ทศนคติในการนำนโยบายไปปฏิบัติ

ผู้ดำเนินโครงการฯ ใช้เกณฑ์อายุในการพิจารณาเป็นหลัก และมีความเห็นว่าควรส่งเสริมให้ผู้สูงอายุทุกคนได้รับเบี้ยยังชีพ

7. ข้อเสนอแนะในการสนับสนุนให้โครงการบรรลุวัตถุประสงค์

7.1 ส่งเสริมกิจกรรมอื่นๆ เช่น การแจกพันธุ์พืช-สัตว์เพื่อให้ในการประกอบอาชีพ หรือเลี้ยงชีพตนเอง

7.2 ส่งเสริมให้ทุกคนเข้ามามีบทบาทในการดำเนินโครงการมากขึ้น เพื่อประโยชน์ใน

การติดตามตรวจสอบ รับฟังหรือเสนอความคิดเห็น เผยแพร่ข่าวสาร

7.3 สนับสนุนการจักเบี่ยยังชีพเอกชน

ผลการทดสอบสมมติฐาน

จากการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างปัจจัยที่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ พบว่า

มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบายมีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ทรัพยากรมีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมน่านโยบายไปปฏิบัติ มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ลักษณะขององค์การในการน่านโยบายไปปฏิบัติมีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

เงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมืองมีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

จากการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษาและการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ พบว่าระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่า ระดับการศึกษาของผู้ดำเนินโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุที่ต่างกันมีอิทธิพลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้

อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า

จากการศึกษาการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ มีประเด็นที่น่ามาอภิปรายผลดังนี้

1. จากการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย ทรัพยากร การสื่อสารระหว่างองค์กรและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ เงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง และทัศนคติของผู้ปฏิบัติงานมีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าตัวโครงการฯ มีการกำหนดแนวทางการดำเนินงาน และระบุวัตถุประสงค์ของโครงการไว้อย่างชัดเจน ทำให้ผู้ดำเนินโครงการฯ มีความรู้ความเข้าใจในการนำโครงการฯ ไปปฏิบัติเป็นอย่างดีรวมทั้งในระหว่างการทำโอนภารกิจนี้มาสู่ท้องถิ่นนั้น ผู้ดำเนินโครงการมีการร่วมประชุมเพื่อซักซ้อมความเข้าใจอยู่แล้ว จนถึงขณะนี้เมื่อเกิดข้อสงสัย หรือข้อเสนอแนะเพิ่มเติมในการทำงาน ยังคงสามารถนำเรื่องนั้นๆ เข้าปรึกษาหารือในที่ประชุมได้ โดยอบต.วังยางมีการประชุมในทุกวันจันทร์อยู่แล้ว นอกจากในที่ประชุมแล้ว จากความสนิทสนมคุ้นเคยกันของผู้ดำเนินงานและชาวบ้าน บางเรื่องอาจมีการพูดคุยนอกรอบในสถานที่ที่ประชาชนมักใช้พบปะกัน เช่น สภาคาแฟ ร้านค้า ฯลฯ เพื่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นจากประชาชนในท้องถิ่น และนำไปใช้ประกอบการตัดสินใจได้อีกด้วย โดยการพูดคุยในรูปแบบที่ไม่เป็นทางการนี้ ทำให้ชาวบ้านกล้าที่จะออกความคิดเห็นได้มากกว่าการประชุมในแบบเป็นทางการ ในส่วนของการสนับสนุนนโยบายนั้น เนื่องจากเบี้ยยังชีพเป็นโครงการที่สอดคล้องกับภารกิจหลักของอบต. ในด้านการส่งเสริมการพัฒนาในส่วนของผู้สูงอายุอยู่แล้ว ดังนั้นไม่เพียงแต่ผู้ดำเนินโครงการฯ เท่านั้น ที่ให้ความใส่ใจ แต่ทุกฝ่ายในองค์การบริหารส่วนตำบลที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาความเป็นอยู่ของผู้สูงอายุยังให้การสนับสนุนโครงการนี้อย่างเต็มที่ เพราะการผลักดันให้โครงการดำเนินงานได้อย่างต่อเนื่อง เสมือนกับว่าทำให้ภารกิจหลักของอบต. บังเกิดผลตามไปด้วย แต่ถึงแม้ว่าโครงการจะมีวัตถุประสงค์ชัดเจน การดำเนินงานจะได้รับความร่วมมือจากทุกฝ่าย มีการดำเนินงานที่เอื้อให้ทุกคนในท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วม ผู้ดำเนินงานมีทัศนคติในการปฏิบัติงานที่ดี แต่การที่ผลการนำโครงการฯ ไปปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลางนั้นอาจเนื่องมาจากหลายสาเหตุดังนี้ โควต้าเบี้ยยังชีพมีจำนวนน้อย อีกทั้งให้จำนวนเพียงแค่รายละ 200-300 บาท/เดือน เท่านั้น รวมทั้งระยะเวลาในการจ่ายเงินสงเคราะห์ก็นานมาก(6 เดือน/ครั้ง) ซึ่งในภาวะปัจจุบันวิถีชีวิตในชนบทเปลี่ยนแปลงไปมาก ค่าครองชีพสูงขึ้น จำนวนเบี้ยยังชีพดังกล่าวไม่สามารถตอบสนองต่อความต้องการของผู้สูงอายุได้อย่างทันท่วงที ในด้านการปฏิบัติงานนั้น จำนวนบุคลากรแต่ละคนมีภาระงานมาก จนทำให้การทำงานขาดการติดตาม

ประเมินผล โดยปัญหาในด้านทรัพยากรนั้นถือเป็นอุปสรรคสำคัญที่ทำให้การดำเนินงานไม่บรรลุผล ซึ่งผลการวิจัยที่ได้สอดคล้องกับผลการศึกษาของ มรกต สิงห์เชนทร์ (2542: ไม่ปรากฏเลขหน้า) ได้ศึกษารายงานการวิจัยเรื่อง การประเมินผลการสงเคราะห์เบี้ยยังชีพสำหรับผู้สูงอายุจากกรมประชาสงเคราะห์ พบว่า ภาระงานที่เพิ่มขึ้นจากเดิมโดยไม่มีโครงสร้างบุคลากรมารองรับ และสัดส่วนของบุคลากรไม่สอดคล้องกับปริมาณภารกิจของงาน ทำให้ไม่สามารถกำกับดูแล หรือติดตามข้อมูลในพื้นที่ปัจจุบันได้ ประเด็นต่อมาคือ การที่ผู้ดำเนินโครงการมีความคุ้นเคยเป็นการส่วนตัว ลักษณะการทำงานอาศัยความสัมพันธ์ส่วนบุคคลนั้น ทำให้การปฏิบัติงานเกิดการลอมลอมกัน โดยเฉพาะการเลือกพวกพ้องหรือญาติให้เป็นผู้ได้รับเบี้ยยังชีพ ถึงแม้ว่าผู้ดำเนินโครงการจะยืนยันว่ามีความพยายามที่จะแก้ไขปัญหาดังกล่าว แต่ยังคงเกิดขึ้นในการคัดเลือกผู้สูงอายุให้ได้รับเบี้ยยังชีพทั้งในงบประมาณรัฐบาล และงบประมาณสมทบ ซึ่งผลการวิจัยที่ได้สอดคล้องกับผลการศึกษาของ ระพีพรรณ คำหอม; และคนอื่นๆ (2547: 112) ได้ศึกษารายงานการวิจัยเรื่อง โครงการการประเมินผลการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ พบว่า ปัญหาผู้สูงอายุที่มีคุณสมบัติไม่เหมาะสมกับการรับเบี้ยยังชีพ สาเหตุคือ เป็นผู้สูงอายุที่ใกล้ชิดผู้พิจารณาคัดเลือก โดยผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตไปที่โควตาของผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพในแต่ละหมู่บ้านยังมีความเหลื่อมล้ำกันอยู่ อีกทั้งในบางหมู่บ้านมีผู้ได้รับเบี้ยยังชีพที่ไม่มีคุณสมบัติตามเกณฑ์จำนวนมาก ซึ่งจากข้อมูลดังกล่าวมีความเป็นไปได้ว่า จำนวนผู้ได้รับเบี้ยยังชีพในแต่ละหมู่บ้านอาจขึ้นอยู่กับอำนาจในการต่อรองของผู้นำชุมชนในแต่ละหมู่บ้านด้วย ขอยกตัวอย่าง ผู้นำชุมชนบางหมู่บ้านเข้ามามีบทบาทในฐานะผู้ดำเนินโครงการฯ หลายคน หรือมากกว่าหมู่บ้านอื่นๆ หรือความอาวุโสทั้งในเรื่องอายุ การทำงาน หรือวิทยุฒิ เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ทำให้เกิดความไม่เป็นธรรมในหมู่บ้านที่ผู้นำมีอำนาจในการต่อรองน้อย ถึงแม้ว่าหมู่บ้านนั้นจะมีจำนวนผู้สูงอายุที่ได้รับความเดือดร้อนมากกว่าก็ตาม นอกจากนี้จากการศึกษาพบว่าผู้ดำเนินโครงการมีทัศนคติในการปฏิบัติงานที่ดีก็จริง มีแนวคิดในการกระจายเบี้ยยังชีพให้ผู้สูงอายุทุกคนได้รับอย่างทั่วถึง ปรับเปลี่ยนเกณฑ์ที่ใช้ในการคัดเลือกผู้ได้รับความเดือดร้อนมากกว่าได้รับความช่วยเหลือก่อน แต่ในทางปฏิบัติจริง การสนับสนุนงานเบี้ยยังชีพในด้านงบประมาณสมทบยังมีจำนวนที่น้อยมากกว่า คิดเป็นร้อยละ 1.97 ของจำนวนงบประมาณของอบต. เท่านั้น การดำเนินงานยังไม่สามารถเอื้อให้ชาวบ้านได้มีส่วนร่วมได้อย่างเต็มที่ โดยเฉพาะผู้สูงอายุที่เป็นผู้เกี่ยวข้องกับสวัสดิการโดยตรง ยังมีความรู้ความเข้าใจนโยบายในระดับที่น้อยมาก ทั้งหมดนี้จึงเป็นผลให้การดำเนินโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุมีผลอยู่ในระดับปานกลาง

2. จากการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

สมมติฐานที่ 1 มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบายมีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติกับผลจากการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ พบว่า มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบายมีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก ความชัดเจนของวัตถุประสงค์โครงการฯ เป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างยิ่ง เพราะถ้าโครงการมีวัตถุประสงค์การดำเนินงานไม่ชัดเจน หรือไม่มีเลยนั้น ผู้ดำเนินโครงการจะไม่ทราบทิศทางในการดำเนินงาน การปฏิบัติแบบไร้ทิศทางนั้นย่อมทำให้ผลการดำเนินงานประสบความสำเร็จประหลาดใจ รวมทั้งไม่สามารถประเมินผลการปฏิบัติงานได้อีกด้วย ซึ่งผลการวิจัยที่ได้สอดคล้องกับผลการศึกษาของ โดแนล เอส แวนมิเตอร์ (Donald S. Van Meter); และ คาร์ล อี แวนฮอร์น (Carl E. Van Horn) ร่วมกันเขียนบทความเมื่อปี 1975 เรื่อง "The Policy Implementation Process: A Conceptual Framework" (Van Meter; & Van Horn. 1975) พบว่า วัตถุประสงค์ของนโยบายมีผลกระทบต่อเป้าหมายเป็นอย่างมาก เป็นสิ่งประเมินความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการนำนโยบายไปปฏิบัติ สอดคล้องกับแมซมานิอัน(Mazmanian); และซาบาเตียร์(Sabatier) ซึ่งร่วมกันเขียนบทความเรื่อง "A Multivariate Model of Public Policy Making" (D.A. Mazmanian; & P.A. Sabatier. 1980) พบว่า การที่นโยบายได้รับการปฏิบัติให้บรรลุวัตถุประสงค์มากน้อยแค่ไหนนั้น ขึ้นอยู่กับความชัดเจนของวัตถุประสงค์ของนโยบายนั้นๆ ด้วย สอดคล้องกับ ผลการศึกษาของ กาญจนา ปภาทสดี (2547: 130) ได้ทำการศึกษาเรื่องปัจจัยที่อิทธิพลต่อประสิทธิผลในการปฏิบัติงานสาธารณะสุขมูลฐานของเจ้าหน้าที่สาธารณสุขระดับตำบล ในจังหวัดสุพรรณบุรี พบว่า การนำนโยบาย แผนงานสาธารณะสุขมูลฐานไปปฏิบัติให้เกิดประสิทธิผลนั้น ต้องมีการกำหนดนโยบาย แผนงานให้ชัดเจน หากเจ้าหน้าที่มีความเข้าใจในวัตถุประสงค์ของนโยบายชัดเจนมาก ก็มีแนวโน้มว่า จะมีระดับประสิทธิผลในการปฏิบัติงานสาธารณะสุขมูลฐานสูง แต่หากมีความเข้าใจน้อย เชื่อว่าจะมีประสิทธิผลต่ำ สอดคล้องกับ กล้า ทองขาว (2534: 345) ที่ศึกษาเรื่องการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ: กรณีศึกษานโยบายรณรงค์เพื่อการเรียนรู้หนังสือแห่งชาติ พบว่า ตัวแปรนี้มีอิทธิพลในการทำนยความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ สอดคล้องกับผลการศึกษาของอาคม ใจแก้ว(2533: 248) ที่

พบว่า การที่ลักษณะนโยบายมีความชัดเจนและมีความสอดคล้องกับสภาพปัญหาในพื้นที่เพียงใดนั้น ย่อมมีผลกระทบเกี่ยวกับการประสานงานของหน่วยงาน การสนับสนุนจากหน่วยงานระดับเหนือ เมื่อใดก็ตามที่นโยบายมีความชัดเจนสอดคล้องกับสภาพปัญหามากที่สุดก็จะทำให้การประสานงานและการสนับสนุนจากหน่วยงานระดับเหนือดำเนินการไปได้อย่างราบรื่น ตลอดถึงความสอดคล้องต้องกันมากยิ่งขึ้น ในทางตรงกันข้ามถ้าหากนโยบายไม่ชัดเจน หรือสอดคล้องกับสภาพปัญหาน้อยย่อมส่งผลให้เกิดความยุ่งยากในการประสานงาน หรือแม้แต่การสนับสนุนก็ไม่สามารถกระทำได้อย่างเต็มที่

สมมติฐานที่ 2 ทฤษฎีการมีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติกับผลจากการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ พบว่า ทฤษฎีการมีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก ทฤษฎีการเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างมาก ในการดำเนินงานให้ประสบความสำเร็จ หากการดำเนินโครงการใดๆ ปราศจาก คน เงิน เวลา วัสดุอุปกรณ์ต่างๆ หรือมีแต่ไม่เพียงพอการปฏิบัติงานนั้นๆ ย่อมเกิดอุปสรรค ส่งผลต่อประสิทธิภาพอย่างแน่นอน ซึ่งผลการวิจัยที่ได้สอดคล้องกับผลการศึกษาของ โดแนล เอส แวนมิเตอร์ (Donald S. Van Meter); และ คาร์ล อี แวน ฮอร์น (Carl E. Van Horn) ร่วมกันเขียนบทความเมื่อปี 1975 เรื่อง "The Policy Implementation Process: A Conceptual Framework" (Van Meter; & Van Horn. 1975) พบว่า นอกจากวัตถุประสงค์และมาตรฐานนโยบายที่กำหนดในตัวแบบให้เห็นความสำคัญอย่างชัดเจนแล้ว ยังต้องมีทรัพยากรต่างๆ ที่จำเป็นต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ ทฤษฎีการในที่นี้หมายถึง ทฤษฎีบุคคล วัสดุ อุปกรณ์ เครื่องใช้ต่างๆ และงบประมาณซึ่งเป็นสิ่งกระตุ้นให้เกิดประสิทธิผลในการปฏิบัติงาน สอดคล้องกับ เอดเวิร์ดส์ (G.C. Edward. 1980: 51) กล่าวว่า นโยบายที่ประสบความสำเร็จนั้นต้องได้รับการสนับสนุนทางทรัพยากรทั้งทางการเงิน และกำลังคนอย่างเต็มที่ มิฉะนั้นนโยบายนั้นจะปรากฏอยู่บนหน้ากระดาษเท่านั้นเอง ในทางปฏิบัติจำนวนบุคลากรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ นั้นมักมีน้อยกว่าจำนวนที่ต้องการสำหรับการปฏิบัติให้สำเร็จ ซึ่งผลของการขาดแคลนกำลังคนดังกล่าวจะมีส่วนโดยตรงต่อความไม่มีประสิทธิภาพในการปฏิบัติให้เป็นไปตามนโยบาย (1980: unpagged, 1981) สอดคล้องกับ ศุภชัย ยาวะประภาส (2533: 112) ซึ่งกล่าวว่า นอกจากปัญหาด้านปริมาณกำลังคนแล้ว ปัญหาในด้านคุณภาพของบุคลากรยังเป็นปัญหาที่สำคัญอีกปัญหาหนึ่ง ยิ่งนโยบายเกี่ยวข้องกับปัญหาด้านเทคนิคมาก

เท่าใด ความต้องการบุคลากรที่มีความรู้เฉพาะในด้านนั้นๆ ยิ่งมีขึ้นมากเท่านั้น และยิ่งความต้องการมีมาก ความขาดแคลนมักจะมีมากตามไปด้วย ซึ่งสอดคล้องกับ จาโคบี(Jacoby); และสไตน์บรุนเนอร์ (Steinbruner) ที่ศึกษาการปฏิบัติงานของสำนักงานสิ่งแวดล้อมของสหรัฐอเมริกาพบว่า ในการปฏิบัติงานตามนโยบายกำจัดการมลภาวะทางอากาศอันเนื่องมาจากไอเสียรถยนต์นั้น สำนักงานดังกล่าวต้องประสบปัญหาอย่างมากเนื่องจากขาดงบประมาณ ซึ่งจะต้องนำมาใช้และพัฒนา(H. Jacoby; & I.S. Steinbruner.1973: บทคัดย่อ) สอดคล้องกับแมสมาเนียน และซาบาเตียร์ ซึ่งกล่าวว่า นโยบายจะประสบความสำเร็จในทางปฏิบัติได้ต้องได้รับการสนับสนุนด้านการเงินอย่างเพียงพอ(D.A. Mazmanian; & P.A. Sabatier. 1981: 92) สอดคล้องกับ วิปา ที่ว่าการขาดแคลนด้านการเงินมักจะเป็นข้ออ้างที่นำมาใช้เสมอๆ เมื่อการปฏิบัติงานมีปัญหา (Ram K. Vipa. 1974: 257) สอดคล้องกับผลการศึกษาของ อาคม ใจกล้า (2533: 250) ที่ว่า จำนวนบุคลากร และงบประมาณซึ่งเป็นทรัพยากรที่สำคัญของเป้าหมายนั้นจะมีผลทำให้องค์การมีการประสานงาน และมีการสนับสนุนระหว่างหน่วยงานมากขึ้นหรือน้อยลงก็ได้ เช่น เมื่อใดก็ตามที่มีงบประมาณน้อย บุคลากรน้อย การประสานงานหรือการสนับสนุนก็ทำได้ยาก แต่เมื่อใดก็ตามที่มีทรัพยากรมากการสนับสนุนหรือประสานงานจะดำเนินการไปได้ด้วยดีมากขึ้น สอดคล้องกับ มัชวาท สุวรรณเรือง (2536: 25) การนำนโยบายไปปฏิบัติให้เกิดผลดีนั้นจะต้องมีทรัพยากรสนับสนุน อันได้แก่ จำนวนและคุณภาพของบุคลากร ข้อมูลที่ทันสมัย การมอบอำนาจหน้าที่ในการดำเนินงาน การจัดสรรงบประมาณ การให้คำแนะนำและความช่วยเหลือแก่ผู้ปฏิบัติงานในระดับล่าง

สมมติฐานที่ 3 การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมนำนโยบายไปปฏิบัติ มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ(เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติกับผลจากการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ(เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ พบว่า การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมนำนโยบายไปปฏิบัติมีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก ในการปฏิบัติงานผู้ดำเนินโครงการฯ มุ่งเน้นการติดต่อประสานงานภายในองค์การ หรือผู้ที่เกี่ยวข้องให้มีความรู้ความเข้าใจในการปฏิบัติงานเป็นหลัก ส่วนใหญ่ใช้รูปแบบการสื่อสารแบบไม่เป็นทางการ เพื่อช่วยให้การสื่อสารง่ายขึ้น ซึ่งถือเป็นสิ่งสำคัญที่มีผลต่อการนำโครงการไปปฏิบัติ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ โดแนล เอส แวนมิเตอร์ (Donald S. Van Meter); และ คาร์ล อี แวน ฮอร์น (Carl E. Van Horn) ร่วมกันเขียนบทความเมื่อปี 1975 เรื่อง “The Policy Implementation Process: A Conceptual Framework”

(Van Meter; & Van Horn. 1975) พบว่า การสื่อสารทั้งภายในและภายนอกองค์การเป็นเรื่องที่มีความซับซ้อน การนำนโยบายไปปฏิบัติให้ประสบผลสำเร็จนั้นจำเป็นต้องมีกลไก และวิธีการเพื่อให้ผู้บังคับบัญชา ปฏิบัติหน้าที่ให้สอดคล้องกับมาตรฐานและวัตถุประสงค์ การสื่อสารแบบเปิด และอื่นๆ จะมีส่วนสำคัญในการกำหนดความสำเร็จ หรือล้มเหลวของนโยบาย สอดคล้องกับ ศุภชัย ยาวะประภาส (2533: 114) กล่าวว่า เน้นถึงสายใยความสัมพันธ์อย่างไม่เป็นทางการ ยิ่งความสัมพันธ์มีมาก โอกาสที่นโยบายจะประสบความสำเร็จก็มีมาก สอดคล้องกับ เอดเวิร์ดส (G.C. Edward. 1980: 295-297) กล่าวว่า ปัจจัยที่ทำให้ประสบความสำเร็จหรือไม่ประสบความสำเร็จอีกปัจจัยหนึ่งคือ การติดต่อสื่อสาร การนำนโยบายไปปฏิบัติที่จะก่อให้เกิดผลดีนั้น การเปิดโอกาสให้มีการพูดคุยกับบุคคลภายนอก มีส่วนสำคัญที่ช่วยทำให้การปฏิบัติงานประสบผลสำเร็จ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นจะต้องมีการสื่อสารที่ถูกต้อง รวดเร็ว ต่อเนื่อง และมีประสิทธิภาพด้วย

สมมติฐานที่ 4 ลักษณะขององค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติมีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ(เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติกับผลจากการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ(เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ พบว่า ลักษณะขององค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติมีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการดำเนินงานอาศัยความสัมพันธ์แบบไม่เป็นทางการ เชื่อมต่อการปฏิบัติงานในระดับชุมชน ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ โดแนล เอส แวนมิเตอร์ (Donald S. Van Meter); และ คาร์ล อี แวน ฮอร์น (Carl E. Van Horn) ร่วมกันเขียนบทความเมื่อปี 1975 เรื่อง "The Policy Implementation Process: A Conceptual Framework" (Van Meter; & Van Horn. 1975) พบว่าโครงสร้างที่เป็นทางการ กับลักษณะความสัมพันธ์ของบุคคลแบบไม่เป็นทางการ และรวมไปถึงบุคคลอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ที่อยู่ภายใต้การนำส่งนโยบายไปยังกลุ่มเป้าหมายด้วย จะมีอิทธิพลต่อเป้าหมายและวัตถุประสงค์ขององค์การ เป็นการแสดงเจตจำนงที่สนับสนุน หรือเป็นอุปสรรคต่อองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ จึงขึ้นอยู่กับสมรรถนะขององค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติด้วย สอดคล้องกับ เอดเวิร์ด และวูล์ฟริจ (G.C. Edward. 1980: 255-258) กล่าวว่า โครงสร้างของหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ จะส่งผลอย่างมากต่อความสำเร็จหรือล้มเหลวต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ ลักษณะต่อไปนี้เป็นลักษณะที่ควรให้ความสนใจอย่างยิ่ง สอดคล้องกับ เวทเธอร์ลี และลิปสกี (R. Weatherly; & M. Lipsky. 1977: 171-

197) กล่าวว่า ถ้าต้องการให้งานนอกเหนือจากงานที่เป็นกิจวัตรประจำวันทั้งหลายสำเร็จลุล่วงไปได้ หน่วยงานที่รับนโยบายไปปฏิบัติควรเป็นหน่วยงานที่มีกำลังคน และทรัพยากรอื่นพร้อมอยู่แล้ว สอดคล้องกับ ศุภชัย ยาวะประภาส(2533: 115) กล่าวว่า เน้นถึงสายใยความสัมพันธ์อย่างไม่เป็นทางการระหว่างหน่วยงาน สอดคล้องกับ ซีมา(Cheema); และรอนดีเนลลี(Rondinelli) จากการศึกษาพบว่า องค์การที่นำนโยบายไปปฏิบัติในระดับภูมิภาคและท้องถิ่น คือปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ เพราะปัจจัยส่วนนี้คือ ส่วนที่แสดงศักยภาพในการจัดทำแผนการปฏิบัติงาน การประสานงาน การตัดสินใจ การบริหาร ติดตามและประเมินผล (G. Cheema Shabbir; & A. Dennis Rondinelli. 1983: 57-63)

สมมติฐานที่ 5 เงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมืองมีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ(เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติกับผลจากการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ(เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ พบว่า เงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมืองมีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก ทุกฝ่ายในองค์การบริหารส่วนตำบลที่เกี่ยวข้องให้การสนับสนุนโครงการนี้อย่างเต็มที่ เพราะการผลักดันให้โครงการดำเนินงานได้อย่างต่อเนื่อง เสมือนกับว่าทำให้ภารกิจหลักของอบต. บังเกิดผลตามไปด้วย สอดคล้องกับผลการศึกษาของ โดแนล เอส แวนมิเตอร์ (Donald S. Van Meter); และ คาร์ล อี แวน ฮอร์น (Carl E. Van Horn) ร่วมกันเขียนบทความเมื่อปี 1975 เรื่อง “The Policy Implementation Process: A Conceptual Framework” (Van Meter; & Van Horn. 1975) ที่ว่าการที่นโยบายได้รับการสนับสนุนจากผู้ดำเนินงาน ผู้นำหรือประชาชน หรือกลุ่มผลประโยชน์ สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ส่งเสริมให้การนำนโยบายไปปฏิบัติประสบผลสำเร็จหรือล้มเหลวเพราะกลุ่มคนเหล่านี้จะมีอิทธิพลต่อกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ สอดคล้องกับผลการศึกษาของวีปา (เทพศักดิ์ บุญยรัตนพันธุ์. 2536: 172; อ้างอิงจาก Ram K. Vepa. 1974: 257) โครงการพัฒนาต่างๆ ในประเทศกำลังพัฒนาถ้าต้องการจะให้ประสบความสำเร็จในทางปฏิบัติ โครงการนั้นๆ จะต้องสนองความต้องการที่แท้จริงของชุมชนที่เป็นเป้าหมายของโครงการ สอดคล้องกับ ผลการศึกษาของ กล้าทองขาว(2534: 342-343) พบว่า การสนับสนุนจากส่วนกลาง และท้องถิ่น เป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการความสำเร็จของนโยบายอย่างสูงสุด เมื่อเทียบกับตัวแปรอื่น ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของกับแมสมาเนียน และซาบาเตียร์ (D.A. Mazmanian; & P.A. Sabatier. 1980: 538-560) การนำนโยบายไปปฏิบัติจะประสบความสำเร็จ จะต้องได้รับการสนับสนุนทางการเมือง และได้รับการสนับสนุนทางการเมือง และ

ได้รับการสนับสนุนจากประชาชนด้วยสอดคล้องกับเคอร์(1976: 351-363) พบว่า ความไม่สำเร็จของโครงการพัฒนาระบบการนำคอมพิวเตอร์มาใช้ในโรงเรียน เป็นเพราะขาดกำลังผลักดันจากภายใน การเสนอโครงการมีลักษณะยัดเยียดให้ โดยผู้อุปถัมภ์โครงการจากภายนอก ทำให้ผู้รับบริการมีความรู้สึกต่อต้านหรือวางเฉย การเสนอโครงการมีลักษณะการหาเสียงทางการเมือง มิได้เกิดจากการเห็นประโยชน์ของผู้เกี่ยวข้อง

สมมติฐานที่ 6 ทศนคติของผู้ปฏิบัติงาน มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ(เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติกับผลจากการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ(เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ พบว่า ทศนคติของผู้ปฏิบัติงาน มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก ผู้ดำเนินโครงการมีทัศนคติในการปฏิบัติงานที่ดีจริง การที่ผู้ดำเนินงานมีความตั้งใจในการปฏิบัติงาน มีทัศนคติที่ดีต่อโครงการ ส่งผลให้การดำเนินโครงการอยู่ในทิศทางที่ดี สอดคล้องกับผลการศึกษาของ โดแนล เอส แวนมิเตอร์ (Donald S. Van Meter); และ คาร์ล อี แวน ฮอร์น (Carl E. Van Horn) ร่วมกันเขียนบทความเมื่อปี 1975 เรื่อง “The Policy Implementation Process: A Conceptual Framework” (Van Meter; & Van Horn. 1975) ที่ว่า ความเข้าใจของผู้ปฏิบัติที่มีต่อวัตถุประสงค์ ของ นโยบาย ทิศทางของทัศนคติที่มีต่อนโยบายนั้น รวมตลอดถึงความผูกพันที่มีต่อนโยบายมีผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายไปปฏิบัติ นโยบายที่ผู้ปฏิบัติจะนำไปปฏิบัติด้วยดี ต้องเป็นนโยบายที่ผู้ปฏิบัติเข้าใจเห็นด้วย และมีความรู้สึกผูกพัน สอดคล้องกับศุภชัย ยาวะประภาส (2533: 115) ความขัดแย้งเนื่องจากค่านิยมของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของนโยบายจะส่งผลไปสู่ความสำเร็จหรือล้มเหลวของนโยบาย ถ้าผู้นำนโยบายไปปฏิบัติเพียงแต่ไม่เห็นด้วยกับนโยบายเท่านั้นก็จะนำไปสู่การเพิกเฉยละเลยไม่ปฏิบัติตามนโยบาย หรือเลือกปฏิบัติเฉพาะส่วนที่ไม่ขัดกับคุณค่าที่ตนเองยึดถือ ซึ่งในที่สุดจะทำให้นโยบายล้มเหลว สอดคล้องกับอาคม ใจแก้ว(2533: 254) เมื่อใดก็ตามที่ผู้ปฏิบัติงานมีความตั้งใจจริง ตลอดจนถึงการปรับตัวให้สอดคล้องกับลักษณะงานและพื้นที่แล้ว ย่อมจะมีผลสำคัญที่จะทำให้การนำนโยบายไปปฏิบัติประสบความสำเร็จได้ แต่ในทางตรงกันข้ามถึงแม้นโยบายจะมีความชัดเจนสอดคล้องสภาพปัญหา แต่ผู้ปฏิบัติงานขาดความตั้งใจ ไม่มีความสามารถในการปรับตัวแล้ว นโยบายนั้นก็จะประสบความล้มเหลวได้ในที่สุด สอดคล้องกับ เคอร์ (1976: 351-363) พบว่า ความสำเร็จของโครงการพัฒนาระบบการนำคอมพิวเตอร์มาใช้ในโรงเรียน เป็น

เพราะมีพลังความต้องการที่เคลื่อนไหวอยู่ก่อนแล้ว ทำให้ผู้เกี่ยวข้องมีความตั้งใจจริงที่จะนำระบบใหม่เข้ามาใช้ สอดคล้องกับ อุไรวรรณ พันธุ์ประพันธ์(2533: 168) ที่ว่าผู้ปฏิบัติงานทัศนคติที่ดีต่อหน่วยงาน และงานที่ปฏิบัติ ย่อมมีผลให้เขาเหล่านั้นทุ่มเทกำลังกาย และกำลังใจให้กับงาน ก่อให้เกิดความริเริ่มสร้างสรรค์ผลงานที่มีประโยชน์ สอดคล้องกับ อาคม ใจแก้ว(2533: 251) ที่ว่า ความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติที่เกิดขึ้นได้นั้นจะขึ้นอยู่กับเงื่อนไขในด้านความตั้งใจจริง หากเมื่อใดที่ขาดคุณสมบัติตามลักษณะนี้แล้วย่อมทำให้การนำนโยบายไปปฏิบัติประสบความล้มเหลวได้

สมมติฐานที่ 7 สถานภาพบุคคลมีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

จากการศึกษาสถานภาพบุคคลพบว่า ระดับการศึกษามีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก ระดับการศึกษาสูงช่วยให้ผู้ดำเนินโครงการแต่ละท่านมีความคิดความอ่าน อุดมการณ์ ความกล้าในการแสดงความคิดเห็น มีความรู้ความเข้าใจต่อวัตถุประสงค์ของโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุที่ต่างจากผู้ที่มีการศึกษาในระดับที่ต่ำกว่า

ลักษณะการมีส่วนร่วมในโครงการไม่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ประสบการณ์ทำงานในชุมชนไม่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

การวิเคราะห์ปัญหา/อุปสรรค และข้อเสนอแนะของการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ(เบี้ยยังชีพ)ไปปฏิบัติ

ผลการวิจัยพบว่าปัญหาและอุปสรรคในการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ(เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ คือ

1. ปัญหาด้านงบประมาณไม่เพียงพอ จำนวนบุคลากรไม่สอดคล้องกับภาระงานที่ได้รับ ไม่มีผู้มีความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับผู้สูงอายุ
2. ประชาชนไม่มีเวลาเข้าร่วมกิจกรรมของโครงการฯ เนื่องจากเวลาไม่เอื้ออำนวย โดยมีสาเหตุมาจากการประกอบอาชีพ ปัญหาเรื่องสุขภาพ
3. ไม่มีการทบทวนรายชื่อผู้สูงอายุที่สมควรได้รับเบี้ยยังชีพ เพราะผู้สูงอายุบางรายมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นในภายหลัง แต่ยังได้รับเบี้ยยังชีพอยู่

4. การดำเนินงานขาดการติดตามประเมินผล

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

1. การสงเคราะห์ผู้สูงอายุทุกคนให้ได้รับเบี้ยยังชีพเป็นเรื่องยาก ดังนั้นควรส่งเสริมกิจกรรมอื่นๆ เช่น จัดกิจกรรมแพทย์เยี่ยมชุมชนตรวจสุขภาพฟรี การแจกพันธุ์พืช-พันธุ์สัตว์ทางการเกษตร เป็นต้น

2. ส่งเสริมให้ประชาชนทุกคนเข้ามามีบทบาทในการดำเนินโครงการฯ เพื่อประโยชน์ดังนี้

1.1 เพื่อสร้างกลไกในการติดตามตรวจสอบการดำเนินงาน ลดปัญหาการใช้พวกพ้อง ในการคัดเลือกผู้สูงอายุให้ได้รับเบี้ยยังชีพ

2.2 รับฟังข่าวสาร และร่วมเสนอความคิดเห็น

2.3 กระจายข่าวสารไปยังบุคคลใกล้เคียง

สนับสนุนให้เกิดเบี้ยยังชีพเอกชน โดยให้มีการสทบทุนเป็นรายเดือน หรือรายปี แล้วแต่ความสะดวกของผู้ให้ทุน ทั้งนี้เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการช่วยเหลือผู้สูงอายุที่ยากไร้ได้มากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

จากการศึกษาเรื่อง “การนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ: กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลวังยาง จังหวัดสุพรรณบุรี” ทำให้ทราบประเด็นปัญหาที่ควรมีการปรับปรุงสำหรับการศึกษาวิจัยในอนาคต ดังต่อไปนี้

1. เนื่องจากการดำเนินโครงการฯ ไม่มีแผนการประเมินโครงการฯ ที่แน่ชัด ดังนั้นผู้วิจัยขอเสนอให้มีการศึกษาวิจัยในเรื่อง การประเมินโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) เพื่อให้สามารถทราบผลการดำเนินงานที่ชัดเจนยิ่งขึ้น

2. การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับการนำโครงการไปปฏิบัติ เป็นการศึกษาตามทฤษฎี ดังนั้นเพื่อให้เกิดประโยชน์ในการศึกษามากขึ้น ควรทำการศึกษาคตัวแปรอื่นๆ เพิ่มเติมด้วย เช่น ด้านภาวะผู้นำ การมีส่วนร่วมของประชาชนในชุมชน เป็นต้น

3. ควรทำการศึกษาพื้นที่การดำเนินงานอื่นๆ เพื่อทำการเปรียบเทียบผลการดำเนินงาน รับทราบปัญหาที่เหมือน หรือต่างสาเหตุกัน เพื่อนำมาใช้ในการวิเคราะห์ที่มาของปัญหาทั้งนี้เพื่อประโยชน์ในการแก้ไขปัญหาต่อไป

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมประชาสงเคราะห์. (2543, 2 มีนาคม). ระเบียบกรมประชาสงเคราะห์ว่าด้วยการจ่ายเงินสงเคราะห์
เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ พ.ศ. 2543.
- .(2545, 30 พฤษภาคม). ระเบียบกรมประชาสงเคราะห์ว่าด้วยการจ่ายเงิน
สงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2543.
- กระทรวงมหาดไทย. (2548). แนวทางการดำเนินงานตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจ่ายเงิน
สงเคราะห์เพื่อการยังชีพขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่น ปีพ.ศ. 2548. กรุงเทพฯ: ไม่ปรากฏ
สำนักพิมพ์.
- กาญจนา ปาทัสสี. (2541). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลในการปฏิบัติงานสาธารณสุขมูลฐานของ
เจ้าหน้าที่สาธารณสุขระดับตำบล ในจังหวัดสุพรรณบุรี. วิทยานิพนธ์ พบ.ม. (การบริหาร การ
พัฒนา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- กล้า ทองขาว. (2534). การวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ:
กรณีศึกษานโยบายรณรงค์เพื่อการเรียนรู้หนังสือแห่งชาติ. วิทยานิพนธ์ พบ.ด. (การบริหารการ
พัฒนา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ทองใบ สุดซารี. (2536). การนำนโยบายของวิทยาลัยครูไปปฏิบัติ: กรณีศึกษาสหวิทยาลัยอีสานใต้.
วิทยานิพนธ์ พบ.ด. (การบริหารการพัฒนา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันบัณฑิตพัฒน
บริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- เทพศักดิ์ บุญยรัตนพันธุ์. (2536). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการสร้างประสิทธิผลของการนำนโยบายการให้บริการ
แก่ประชาชนไปปฏิบัติ: กรณีศึกษาสำนักงานเขตของกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ พบ.ด.
(การบริหารการพัฒนา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
ถ่ายเอกสาร.
- ปราโมทย์ ประสาทกุล. (2546, กุมภาพันธ์-มีนาคม). แฉดวงประชากร. ประชากรและการพัฒนา.
23(3): 5.
- . (2547, สิงหาคม-กันยายน). แฉดวงประชากร. ประชากรและการพัฒนา.
24(6): 5.
- . (2548, มิถุนายน-กรกฎาคม). แฉดวงประชากร. ประชากรและการพัฒนา.

25(5): 4.

มรกต สิงหะเชนทร์. (2542). การประเมินผลการสงเคราะห์เบี้ยยังชีพสำหรับผู้สูงอายุจากกรม
ประชาสงเคราะห์. นนทบุรี: สถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข.

มัฆวฬ สุวรรณเรือง. (2536). ประสิทธิภาพของการนำนโยบายป้องกันปราชญ์ติดเตียงของโครงการ
ท.ม.ก. ไปปฏิบัติ: กรณีวิจัยปฏิบัติการ เขตเลือกตั้ง ค. จังหวัดนครราชสีมา. วิทยานิพนธ์
พ.ม.(พัฒนาศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
ถ่ายเอกสาร.

ระพีพรรณ คำหอม; และคนอื่นๆ. (2547). รายงานวิจัยเรื่องโครงการการประเมินผลการจ่ายเงิน
สงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ. กรุงเทพฯ: บางกอกบล๊อค.

ศิริวรรณ ศิริบุญ; และมาลินี วงษ์สิทธิ์. (2541). การประเมินผลโครงการนำร่องการจัดตั้งศูนย์บริการทาง
สังคม สำหรับผู้สูงอายุ: ผลการศึกษาจากข้อมูลเชิงปริมาณและข้อมูลเชิงคุณภาพ. กรุงเทพฯ:
สถาบันประชากรศาสตร์.

ศุภชัย ยาวะประภาษ. (2533). นโยบายสาธารณะ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมชาย วัฒนา. (2539). การประกันสังคม: กรณีบ้านกาญจนาภิเษกตามระบบประกันสังคมไทย.
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร.

องอาจ นัยวัฒน์. (2548). วิธีวิทยาการวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพทางพฤติกรรมศาสตร์และ
สังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ: สามลดา.

อภิญา เวชชัย. (2542). การศึกษาโครงการกองทุนส่งเสริมสวัสดิการผู้สูงอายุและครอบครัวในชุมชน
โครงการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ. นนทบุรี: สถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข.

อาคม ใจแก้ว. (2533). การนำนโยบายไปปฏิบัติในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้: การศึกษาปัจจัยที่ส่งผล
กระทบต่อความสำเร็จ. วิทยานิพนธ์ พ.บ. (การบริหารการพัฒนา). กรุงเทพฯ: บัณฑิต
วิทยาลัย สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

อุไรวรรณ พันธุ์ประพันธ์. (2533). การคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก: ปัญหาการนำนโยบายไปปฏิบัติ.
วิทยานิพนธ์ ร.บ. (รัฐประศาสนศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

- Cheema, Edward G.; & Rondinelli, Dennis A. (1983). *Implementing Decentralization Programmes in Asia: Local Capacity for Rural Development*. Nagoya, Japan: United Nations Centre for Regional Development.
- Edwards, G.C. (1980). *Implementing Public Policy*. Washington D.C.: Congressional Quarterly Inc.
- Jacoby, H.; & Steinbruner, I.S. (1973). *Cleaning the Air*. Cambridge: MA: Ballinger.
- Weatherly, R.; & Lipsky, M. (1977). Street Level Bureaucrats and Institutional Innovation : Implementing Special-Education Reform, *Harvard Education Review*. 47(1): 171-197.
- Kerr, Donna H. (1976). The Logic of Policy and Successful Policies, *Policy Sciences*. 7(1): 351-363.
- Dye, Thomas R. (1984). *Understanding Public policy*. 5th ed. Englewood cliffs, new Jersey: Prentice-Hall, Inc.
- Easton, David. (1953). *The Political System: An Inquiry into the of Political Science*. New York: Alfred A. Knopf.
- Pressman, Jeffrey L.; & Wildavsky, Aaron. (1973). *Implementation*. 2nd ed. California: University of California Press.
- Sabatier, Paul A.; & Mazmanian, Daneil A. (1980). A Multivariate Model of Public Policy Making, *American Journal of Political Science*. 24: 439-468.
- (1981). *Effective Policy Implementation*. Lexington: MA.: Lexington .
- (1983). Policy Implementation, in *Encyclopedia of Policy Studie*. edited Stuart S. Naget. New York: Marcel Dekker.
- Van Meter, Donald S.; & Van Horn, Carl E. (1975. February). The Policy Implementation Process: A Conceptual Framework. *Administration and Society*. 6(4): 445-487.
- Vepa, Ram K. *Implementation: The Problem of Achieving Result*, *The Indain Journal of Public Administration*. xx (24): 439-468.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
หนังสือขอความอนุเคราะห์ในการทำวิจัย

ที่ ศธ 0519.12/4๖44

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๖ กรกฎาคม 2549

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน นายกองค์การบริหารส่วนตำบลวังยาง

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาวศิริพร เขียวไสว นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ (นโยบายสาธารณะ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปฏิญานินท์ เรื่อง “การนำนโยบาย เบี่ยงชีฟผู้สูงอายุไปปฏิบัติ : กรณีศึกษา องค์การบริหารส่วนตำบลวังยาง จังหวัดสุพรรณบุรี” โดยมี อาจารย์อรรถพร โพธิ์สุข และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์จาวรรณ จำเพชร เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำ ปฏิญานินท์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญท่าน นายสายชล น้ำค้าง รองนายกองค์การบริหาร ส่วนตำบลวังยาง นายสงบ ลาภปัญญา รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบลวังยาง และ นายบัณฑิต ประดิษฐ์สุวรรณ ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลวังยาง เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถามการนำนโยบาย เบี่ยงชีฟผู้สูงอายุไปปฏิบัติ : กรณีศึกษา องค์การบริหารส่วนตำบลวังยาง จังหวัดสุพรรณบุรี

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวศิริพร เขียวไสว และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์หญิงศิริ จีระเดชากุล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5731

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ มือถือ 04-605-3941

ที่ ศธ 0519.12/4855

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

/3 กรกฎาคม 2549

เรื่อง ขออนุญาตเพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย

เรียน นายกองค์การบริหารส่วนตำบลศรีประจันต์

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาวศิริพร เขียวใสว นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ (นโยบายสาธารณะ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การนำนโยบาย เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ : กรณีศึกษา องค์การบริหารส่วนตำบลวังยาง จังหวัดสุพรรณบุรี” โดยมี อาจารย์อรรถพร โพธิสุข และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์จ้าวรรณ ชำเพชร เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำ วิทยานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย โดยขอให้ คณะกรรมการศูนย์ส่งเสริมรายกรณีหมู่บ้าน คณะกรรมการระดับท้องถิ่น และผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามการนำ นโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ : กรณีศึกษา องค์การบริหารส่วน ตำบลวังยาง จังหวัดสุพรรณบุรี ในระหว่างเดือนกรกฎาคม 2549

จึงเรียนมาเพื่อขออนุญาต ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวศิริพร เขียวใสว ได้เก็บข้อมูล เพื่อการวิจัย ซึ่งจะประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์หญิงสิริ จีระเชชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5731

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ มือถือ 04-605-3941

ที่ ศธ 0519.12/4๕๕8

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

13 กรกฎาคม 2549

เรื่อง ขออนุญาตเคราะห้เพื่อการวิจัย

เรียน นายกองค์การบริหารส่วนตำบลวังยาง

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาวศิริพร เชี่ยวไสว นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ (นโยบายสาธารณะ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “การนำนโยบาย เบี่ยงชีฟผู้สูงอายุไปปฏิบัติ : กรณีศึกษา องค์การบริหารส่วนตำบลวังยาง จังหวัดสุพรรณบุรี” โดยมี อาจารย์อรรถพร โพธิ์สุข และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์จ้าวรรณ จำเพชร เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำ ปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้คณะกรรมการศูนย์สงเคราะห์ ราษฎรประจำหมู่บ้าน คณะกรรมการระดับท้องถิ่น และผู้สูงอายุที่ได้รับเบี่ยงชีฟ คอบแบบสอบถามการนำ นโยบายเบี่ยงชีฟผู้สูงอายุไปปฏิบัติ : กรณีศึกษา องค์การบริหารส่วนตำบลวังยาง จังหวัดสุพรรณบุรี ในระหว่าง เดือนสิงหาคม 2549

จึงเรียนมาเพื่อขออนุญาตเคราะห้ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวศิริพร เชี่ยวไสว ได้เก็บข้อมูล เพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญสิริ จีระเชชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5731

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ มือถือ 04-605-3941

ภาคผนวก ข

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง การนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ: กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วน
ตำบลวังยาง จังหวัดสุพรรณบุรี

แบบสอบถาม

เรื่อง การนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ: กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลวังยาง จังหวัดสุพรรณบุรี

แบบสอบถามชุดนี้ เป็นแบบสอบถามของผู้ดำเนินโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุ(เบี้ยยังชีพ) แบ่งออกเป็น 4 ตอนคือ ตอนที่ 1 สถานภาพบุคคล ตอนที่ 2 ปัจจัยที่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ตอนที่ 3 ผลจากการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ และตอนที่ 4 ปัญหาและข้อเสนอแนะ

ตอนที่ 1 สถานภาพบุคคล

คำชี้แจง โปรดเขียนเครื่องหมาย / ลงใน ☐ หน้าข้อความที่เป็นจริง

1. ระดับการศึกษา (สูงสุด)

- ☐ 1. การศึกษามัธยมศึกษา (ป.6 หรือ ป.4)
- ☐ 2. มัธยมศึกษาตอนต้น (ม.3 หรือ มศ.3)
- ☐ 3. มัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6 หรือ มศ.5)
- ☐ 4. ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช. หรือ ปวส.)
- ☐ 5. ตั้งแต่ระดับปริญญาตรีขึ้นไป

2. ลักษณะการมีส่วนร่วมในโครงการ

- ☐ 1. คณะกรรมการศูนย์สงเคราะห์ราษฎรประจำหมู่บ้าน
- ☐ 2. คณะกรรมการระดับท้องถิ่น

3. ประสบการณ์ทำงานในชุมชน (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ☐ 1. นายกองค์การบริหารส่วนตำบล
- ☐ 2. รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบล
- ☐ 3. สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล
- ☐ 4. กำนัน
- ☐ 5. ผู้ใหญ่บ้าน
- ☐ 6. ข้าราชการ
- ☐ 7. อื่นๆ.....

ตอนที่ 2 ปัจจัยที่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความอย่างละเอียดและพิจารณาให้ถ่องแท้ว่าข้อความดังกล่าวสอดคล้องกับข้อเท็จจริงในการปฏิบัติงานหรือไม่ แล้วเขียนเครื่องหมาย ลงในช่องที่ตรงกับ ความคิดเห็นของท่าน เพียงข้อความละ 1 คำตอบ (24 ข้อ)

มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย	ความคิดเห็น				
	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	ไม่เห็นด้วย
1. ท่านมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโครงการเบี้ยยังชีพเป็นอย่างดี					
2. ท่านคิดว่าโครงการนี้มีวัตถุประสงค์และแนวทางการดำเนินงานอย่างชัดเจน					
3. ท่านคิดว่าแนวทางการดำเนินงานที่กำหนดสามารถนำไปปฏิบัติได้ง่าย					
4. ท่านมีการปรับเปลี่ยนรูปแบบการดำเนินงานโครงการให้สอดคล้องกับข้อเท็จจริงในชุมชน					
ทรัพยากร					
5. ท่านคิดว่าโครงการมีงบประมาณสนับสนุนอย่างเพียงพอ					
6. ท่านคิดว่าผู้ปฏิบัติงานมีความรู้ความสามารถสอดคล้องกับลักษณะงาน					
7. ท่านคิดว่าจำนวนบุคลากรกับปริมาณงานมีความสอดคล้องกัน					
8. ท่านคิดว่าบริษัท, ห้างร้าน หรือภาคเอกชนต่างๆ ให้การสนับสนุนทรัพยากรแก่โครงการเป็นอย่างดี					
9. ท่านคิดว่าระยะเวลาในการจ่ายเงินสงเคราะห์ 6 เดือนต่อครั้งมีความเหมาะสม					

การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมใน การนำนโยบายไปปฏิบัติ	ความคิดเห็น				
	เห็นด้วย มากที่สุด	เห็นด้วย มาก	เห็นด้วย ปานกลาง	เห็นด้วย น้อย	ไม่ เห็นด้วย
10. ท่านเข้าใจบทบาทและความรับผิดชอบในงานของตนเองได้เป็นอย่างดี					
11. ท่านมักทำงานผิดพลาดเนื่องจากความเข้าใจ คำสั่งที่คลาดเคลื่อน					
12. ท่านมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับการ ปฏิบัติงานในโครงการกับบุคคลทั่วไปเสมอ					
13. ท่านคิดวางแผนที่กำหนดและมอบหมายให้ท่านมี ความเหมาะสม					
ลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ					
15. ท่านคิดว่าการประสานงานอาศัยความสัมพันธ์ ระหว่างบุคคล					
16. ท่านคิดว่าผู้บริหารท้องถิ่นเปิดโอกาสให้ผู้ ดำเนินงานเสนอความคิดเห็นอย่างเต็มที่					
17. ท่านคิดว่าในการปฏิบัติงานยึดถือความคิดเห็น หรือมติของส่วนรวมเป็นหลัก					
เงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง					
18. ท่านคิดว่าผู้บริหารท้องถิ่นให้การสนับสนุน โครงการอย่างเต็มที่					
19. ท่านคิดว่าประชาชนให้การสนับสนุนโครงการ อย่างเต็มที่					
20. ท่านคิดว่าผู้ดำเนินโครงการมีความสามารถในการ หาเสียงสนับสนุนจากแหล่งต่างๆ เช่น วัด, โรงเรียน					

ทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน	ความคิดเห็น				
	เห็นด้วย มากที่สุด	เห็นด้วย มาก	เห็นด้วย ปานกลาง	เห็นด้วย น้อย	ไม่ เห็นด้วย
21. ท่านคิดว่าโครงการนี้ให้ประโยชน์แก่ผู้สูงอายุที่ ยากลำบากอย่างแท้จริง					
22. ท่านมีความตั้งใจในการทำงานเพื่อให้ผู้สูงอายุที่ ยากลำบากได้รับผลประโยชน์จากโครงการอย่างเต็มที่					
23. ท่านคิดว่ากฎระเบียบของโครงการควรยืดหยุ่นได้ เพื่อความคล่องตัวในการปฏิบัติงาน					
24. ท่านคิดว่าถ้าสามารถข้ามขั้นตอนการดำเนินงาน ได้จะข้ามทันที					

ตอนที่ 3 ผลจากการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความอย่างละเอียดและพิจารณาให้ถ่องแท้ว่าข้อความดังกล่าวสอดคล้องกับข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นกับผู้สูงอายุเพียงใด แล้วเขียนเครื่องหมาย ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน เพียงข้อความละ 1 คำตอบ (21 ข้อ)

ผลจากการนำนโยบายเบี้ยยังชีพไปปฏิบัติ	ความคิดเห็น				
	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	ไม่เห็นด้วย
1. คุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น					
1.1 ท่านคิดว่าผู้สูงอายุใช้เบี้ยยังชีพเป็นทุนในการประกอบอาชีพ					
1.2 ท่านคิดว่าเบี้ยยังชีพทำให้ผู้สูงอายุมีส่วนร่วมในค่าใช้จ่ายของครอบครัวมากขึ้น					
1.3 ท่านคิดว่าเบี้ยยังชีพสามารถลดภาระค่าใช้จ่ายของผู้สูงอายุได้					
1.4 ท่านคิดว่าเบี้ยยังชีพสามารถทำให้หนี้สินของผู้สูงอายุลดลง					
1.5 ท่านคิดว่าเบี้ยยังชีพสามารถลดความขัดแย้งในครอบครัวผู้สูงอายุได้					
1.6 ท่านคิดว่าผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพบริโภคอาหารที่มีคุณค่าทางโภชนาการทุกวัน					
1.7 ท่านคิดว่าผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพมีน้ำสะอาดบริโภคอุปโภคอย่างเพียงพอ					
1.8 ท่านคิดว่าผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพมีเครื่องนุ่งห่มอย่างเพียงพอ					
1.9 ท่านคิดว่าผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพเข้ารับบริการด้านสุขภาพอย่างสม่ำเสมอ					
1.10 ท่านคิดว่าผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพเลือกรับบริการด้านสุขภาพที่มีคุณภาพเสมอ					

ผลจากการนำนโยบายเบี้ยยังชีพไปปฏิบัติ	ความคิดเห็น				
	เห็นด้วย มากที่สุด	เห็นด้วย มาก	เห็นด้วย ปานกลาง	เห็นด้วย น้อย	ไม่ เห็นด้วย
1.11 ท่านคิดว่ากรณีที่ผู้สูงอายุได้รับเบี้ยยังชีพทำให้เกิดความมั่นคงทางจิตใจ					
1.12 ท่านคิดว่าเมื่อผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพเจ็บป่วยสามารถได้รับการรักษาอย่างทันท่วงที					
2. ดำรงชีวิตอยู่ในชุมชนได้อย่างเหมาะสม					
2.1 ท่านคิดว่ากรณีที่ผู้สูงอายุได้รับเบี้ยยังชีพทำให้ได้รับการดูแลจากครอบครัวมากขึ้น					
2.2 ท่านคิดว่าผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพมีรายได้ (รวมกับเบี้ยยังชีพ) เพียงพอกับค่าใช้จ่าย					
2.3 ท่านคิดว่าผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพยังคงอาศัยอยู่กับบุตรหลาน					
2.4 ท่านคิดว่าผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพมีความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนบ้าน					
2.5 ท่านคิดว่าประชาชนในชุมชนมีความเอื้ออาทรต่อผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ					
2.6 ท่านคิดว่าประชาชนในชุมชนมองผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพอย่างมีศักดิ์ศรีเท่าเทียมกับผู้สูงอายุคนอื่นๆ					
2.7 ท่านคิดว่าเบี้ยยังชีพช่วยให้ผู้สูงอายุมีส่วนร่วมในกิจกรรมของชุมชนมากขึ้น เช่น ทำบุญ, รดน้ำดำหัว, พัฒนาหมู่บ้าน					
2.8 ท่านคิดว่าเบี้ยยังชีพทำให้ผู้สูงอายุมีความสามารถในการช่วยเหลือผู้อื่นมากขึ้น					

ตอนที่ 4 ปัญหาและข้อเสนอแนะ

คำชี้แจง โปรดตอบคำถามต่อไปนี้ตามความคิดเห็นของท่าน

1. ท่านคิดว่าการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ประสบปัญหาที่สำคัญอะไรบ้าง

.....

.....

.....

.....

2. ท่านคิดว่าปัญหาที่เกิดขึ้นนั้น มีวิธีการแก้ไขอย่างไรบ้าง

.....

.....

.....

.....

3. ถ้าสามารถปรับปรุงโครงการให้ดีขึ้นได้ ท่านมีข้อเสนอแนะอย่างไรบ้าง

.....

.....

.....

.....

ตอนที่ 5 หัวข้อคำถามการสัมภาษณ์ผู้ดำเนินโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพ ผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) เพิ่มเติม

1. ความชัดเจนของวัตถุประสงค์โครงการฯ
2. ความเพียงพอของทรัพยากร
3. การสื่อสารระหว่างองค์การ และกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ
4. ลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ
5. เงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง
6. ทศนคติในการนำนโยบายไปปฏิบัติ
7. ข้อเสนอแนะในการสนับสนุนให้โครงการประสบผลสำเร็จ

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	ศิริพร เชี่ยวไสว
วันเดือนปีเกิด	26 กันยายน 2525
สถานที่เกิด	จังหวัดสุพรรณบุรี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	143/2 หมู่ 6 ตำบลวังยาง อำเภอศรีประจันต์ จังหวัดสุพรรณบุรี 72140
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	-
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	-
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2543	มัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนสงวนหญิงจังหวัด สุพรรณบุรี
พ.ศ. 2544	ศิลปศาสตรบัณฑิต (รัฐศาสตร์) จากมหาวิทยาลัยรามคำแหง
พ.ศ. 2549	ปริญญารัฐประศาสนศาสตรบัณฑิต สาขาวิชานโยบาย สาธารณะ จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ